

Bạn Gái Cũ Yêu Dấu

Contents

Bạn Gái Cũ Yêu Dấu	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 1-3	5
4. Chương 2	8
5. Chương 3-1	11
6. Chương 3-2	14
7. Chương 4-1	17
8. Chương 4-2	20
9. Chương 5-1	23
10. Chương 5-2	26
11. Chương 6-1	29
12. Chương 6-2	32
13. Chương 7-1	35
14. Chương 7-2	38
15. Chương 8-1	40
16. Chương 8-2	43
17. Chương 9-1	46
18. Chương 9-2	49
19. Chương 10-1	52
20. Chương 10-2	56

Bạn Gái Cũ Yêu Dấu

Giới thiệu

Converter: Ngocquynh520. Editor: Lạc DuKhi người đàn ông đã không còn thương, thì theo thói quen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-cu-yeu-dau>

1. Chương 1-1

Dưới bóng đêm của sân trường, trên sân khấu là những ánh đèn sáng rực rỡ, dưới sân khấu là một mảnh ồn ào, suýt nữa đạt tới cảnh giới không cách nào khống chế cục diện với trạng thái điên cuồng này, chỉ vì một tiết mục trước đó đã làm nổ tung toàn trường, rất nhanh thanh âm ồn ào bị sự yên lặng thay thế, chỉ vì một bóng dáng mảnh khảnh đang bước lên bậc thang lững thững đi lên sân khấu.

“Hiện tại mời đồng học Tử Huyền thuộc năm hai ban ba, sẽ trình diễn cho chúng ta một tiết mục đánh đàn dương cầm, ca khúc Kiss The Rain, vỗ tay hoan nghênh nào.”

Theo một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ánh đèn màu trắng bạc chiếu lên trên người Phương Tử Huyền, thánh khiết như vậy, sáng ngời như vậy, ánh sáng của sân khấu dần dần tối xuống, cuối cùng tụ thành một chùm sáng lạng lẽ bao phủ lên bóng dáng ấy.

Mái tóc dài màu đen mềm mại, toàn thân mặc bộ váy dài màu thuần trắng bằng bông, trên người cô gần như không có trang sức, tuy nhiên lại có một vẻ đẹp sạch sẽ cùng yên tĩnh.

Cô nhẹ nhàng cúi chào với những người xem dưới sân khấu sau đó ngồi vào trước đàn dương cầm, ngón tay thon dài trắng nõn trên phím đàn đen trắng nhẹ nhàng nhảy múa, một bài hát trữ tình hóa thành những nốt nhạc, tại hiện trường tâm hồn của mỗi người đều nhảy lên, theo tiết tấu trầm bổng của bài hát, trong lòng của mỗi người giống như là mê mẩn vậy, linh hồn hơi hơi run rẩy lay động.

Đứng ở lầu hai của một giáo đường nhỏ đối diện sân khấu, ban công được chạm trổ bằng đá cẩm thạch, phía trước là hàng rào chắn, con người trong đôi mắt thâm thúy nhỏ dài của Đông Phương Hạo khóa chặt bóng dáng trên sân khấu kia, rơi vào suy nghĩ không có giới hạn, trong lòng có hai loại cảm giác đối với bóng dáng kia vừa thưởng thức vừa khinh thường, khoe miệng thoáng qua một độ cong tà mị.

Với cô cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết.

Ba ngày trước Đông Phương Hạo từ một cô gái nhận được một cái bánh ngọt, ngay tại lúc cô gái kia lộ vẻ mặt hết sức vui mừng, anh đem cái bánh ngọt được gói rất tỉ mỉ, chính mình làm một hành động độc ác ném bánh ngọt vào thùng rác trước mặt cô gái kia.

Nhìn khuôn mặt của cô bé trong nháy mắt vàng như màu đất, Đông Phương Hạo vỗ tay giống như cái bánh ngọt kia làm bắn tay anh vậy, đây là phương thức cự tuyệt trước sau như một của anh, không lưu một tia tình cảm và thể diện.

Ngoài hành lang là từng hạt mưa rơi tí tách trên đất, anh nhìn thấy đôi con người của nữ sinh kia nhanh chóng che lên một tầng hơi nước, giống như phong cảnh ngoài hành lang, xung quanh là mấy nữ sinh trên mặt toát lên vẻ giễu cợt một bộ dạng hờ hững đối với nữ sinh kia.

Anh hi vọng một lần cự tuyệt này có thể giết một người tác dụng răn trăm người, khiến đám hoa si về sau chớ làm phiền anh, quấy lầy anh, nhưng nữ sinh không coi ai vào mắt Phương Tử Huyền đang ngồi trên sân khấu kia, anh phải hung hăng sửa chữa thật tốt một phen, bởi vì cô làm ra một chuyện mà anh không thể tha thứ, đó là một sỉ nhục lớn nhất trong 17 năm cuộc đời của anh.

Vào buổi chiều mưa rơi lác đác ba ngày trước, khi anh làm cho mắt của cô gái tặng bánh ngọt giống như bầu trời sắp mưa kia, anh mới phát hiện sau lưng có bóng dáng của một cô gái đang cầm cây dù xanh dương đứng đó thật lâu.

Ánh mắt của Phương Tử Huyền sáng ngời thông suốt đang theo dõi anh, trên mặt viết chữ bất mãn đối với anh, cô mang giày vải màu trắng đứng trên hành lang ướt nhẹp nhưng vẫn giữ được sự sạch sẽ, cô thu hồi cây dù đặt nó nhẹ nhàng xuống một góc tường.

Phía trên áo sơ mi trắng có viền tơ lụa, váy màu trắng dài dưới gối, làn váy điểm những hoa văn đóa hoa làm cho chiếc váy trở nên lung linh thanh nhã, tóc của cô xoa trên vai, đen nhánh bóng loáng.

Khoe miệng Đông Phương Hạo cong lên, cô nữ sinh có phong cách trước mặt này ngược lại thì có thể, rất giống một Barbie, trên người cô có hơi thể vượt qua tất cả những nữ sinh xung quanh, một phong cách mặc ở nhà, cùng với một trường học quý tộc tập hợp bởi tất cả con nhà giàu thật sự không hợp nhau, anh

tò mò cái quan niệm cá nhân vô cùng quan trọng ở trường học của người cha chủ tịch, khi nào thì bắt đầu thương cảm gia đình có giới hạn về kinh tế vậy.

Từ phía sau Phương Tử Huyền đặt nhẹ tay lên vai cô nữ sinh bị cự tuyệt đang khóc kia, hai tay Đông Phương Hạo xuyên vào túi, bỏ qua cô nữ sinh nhỏ nhỏ có thể dễ dàng xử lý ấy, lười biếng xoay người chuẩn bị hướng về phía một hành lang khác đi tới.

“Đứng lại.” Sau lưng truyền đến một tiếng nói thanh thúy.

Đông Phương Hạo có tai như diếc, tiếp tục nhàn nhã bước đi.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Sau lưng là tiếng nói mang theo tức giận.

“Cái gì. . .” Chữ thứ ba còn chưa nói ra miệng, một cỗ bánh ngọt Hessen mùi vị nồng nặc đập thẳng vào mặt, Đông Phương Hạo cũng bị sặc một hơi, đầu ngón tay khẽ che mũi, gương mặt khinh miệt.

“Làm sao anh có thể đối với người thích anh sự tôn trọng cơ bản cũng không có? Nếu như không thích cũng không cần nhận, nhận rồi lại muốn ném vào thùng rác, anh có biết hành động chà đạp lên tâm ý của người khác rất không có đẳng cấp?” Trước mắt là mắt hạnh tròn tròn của Phương Tử Huyền đặc biệt sáng bóng linh động, để cho anh có thể nhìn thấy cô không phải là loại nữ sinh có khí chất u buồn.

“Hả? Cô là đang dạy đời tôi sao?” Cho tới bây giờ chưa có người nào dám dùng thái độ đó đối xử với anh, Đông Phương Hạo có chút cảm giác mới mẻ.

Cô gái bị cự tuyệt khóc càng lúc càng lớn, Đông Phương Hạo vì cô nữ sinh chuyện bé xé ra to này càng ghét thêm một điểm, so sánh, nữ sinh chính nghĩa trước mặt càng thêm hấp dẫn.

“Mời lập tức nói lời xin lỗi với bạn ấy!” Trong mắt Phương Tử Huyền giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, làm cho người khác không có khí thế cự tuyệt.

Đáng tiếc ngọn lửa cùng khí thế đó của cô khi đi vào con người tối tăm của anh trong nháy mắt liền bị dập tắt, từ xưa đến nay chưa có ai dám dùng giọng điệu mệnh lệnh với anh, cô cũng không ngoại lệ.

Ngón tay thon dài của Đông Phương Hạo mạnh mẽ nắm giữ chiếc cằm nhọn của cô, cô bị hành động của anh làm cho cả kinh, nhưng cô cố trấn định, rất nhanh liền dùng sức đẩy tay của anh ra, hai người bốn mắt nhìn nhau giằng co.

Chung quanh người đang xem cuộc chiến đều vì Phương Tử Huyền vào thế yếu mà toát mồ hôi lạnh, dĩ nhiên cũng không thiếu những người hả hê đang chờ nhìn kịch hay, nhìn cô bị nhục nhã khi phô trương.

Đông Phương Hạo đối với những kẻ xung quanh hoặc là khấn trương hoặc là hả hê vậy xem đều làm như không thấy, nhìn Phương Tử Huyền trước mắt không có chút nào e sợ lùi nước, hai tay anh ôm ngực không đứng đắn cười một tiếng, “Cô thật là có tinh thần can đảm, chẳng qua tôi sẽ không xin lỗi bất cứ kẻ nào, hiểu chưa? Cho nên cô cùng đồ bỏ đi kia cùng nhau biến mất khỏi mắt tôi đi.”

“Khốn kiếp!” Nhìn đến anh không có ý tứ nói xin lỗi, Phương Tử Huyền chửi nhỏ một câu.

Luôn luôn được người khác tăng bốc nâng lên cao, chưa từng bị người khác mắng, mày kiếm tự đắc dương lên, ngũ quan lập thể tinh tế có một tia vận vẹo thoáng qua rồi biến mất.

Anh mỉm cười về phía Phương Tử Huyền, trong nháy mắt thoáng biến mất, ánh mắt sắc bén của anh nhìn chăm chăm vào cô, âm thầm cảnh cáo cô, sau đó xoay người rời đi.

Một cái chớp mắt đã qua ba ngày, vào giờ phút này, đứng ở nơi này Đông Phương Hạo có thể nhìn thấy toàn bộ khu vực kia, bóng dáng phía trên đài, cô trình diễn xong, đứng lên đi tới trước sân khấu nhẹ nhàng cúi đầu chào mọi người, sau đó bỏ mặc tiếng vỗ tay như sấm của nam sinh cùng với ánh mắt ghen tỵ của nữ sinh đi xuống sân khấu.

Đông Phương Hạo xoay người từng bước từng bước đi xuống cầu thang, chắc bây giờ cô sẽ chuẩn bị về nhà, nếu như anh có thể ở giữa đường chặn lại cô rồi dạy dỗ thật tốt cô, thì cũng có thể xem là một chuyện vui.

2. Chương 1-2

Gọi điện thoại cho tài xế nói anh muốn đi một mình, sau đó liền dọc theo con đường dưới ánh đèn đường đi theo sau lưng Phương Tử Huyền, anh biết bình thường cô đều có một người bạn gái cùng đi, nhưng tối nay lại ngoại lệ, vốn còn muốn ở trước mặt bạn của cô đoạt cô đi dọa họ sợ chơi, hiện tại cũng có chút mất vui.

Phương Tử Huyền không có phát hiện Đông Phương Hạo đi theo phía sau, chỉ chăm chú đi con đường của cô.

Ánh đèn mờ tối, có mấy tên côn đồ đi ra từ một hẻm nhỏ, hùng hổ xông về phía cô, Đông Phương Hạo nhíu mày, tình cảnh này làm cho bản thân anh ngoài ý muốn.

Đông Phương Hạo thờ ơ nhìn Phương Tử Huyền phía trước theo bản năng lùi lại một bước, dáng vẻ tràn đầy phòng bị, tay Đông Phương Hạo nắm thành nắm đấm sau lưng, xem ra muốn sửa chữa kịch bản diễn một màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân rồi.

Ngoài dự đoán là mấy tên côn đồ giống như là gặp thoáng qua Phương Tử Huyền, trực tiếp đi tới trước mặt anh, thì ra người đám người này muốn xông tới là mình, nghĩ tới dáng vẻ sợ hãi của Phương Tử Huyền, Đông Phương Hạo nhin không được cười, nhưng giờ phút này anh trong tình thế lực đơn bạc đương nhiên yếu không thể chống lại mạnh, anh cố ý nhin sự kích động đến buồn cười, nghiêm nghị nhìn mấy người tràn đầy địch ý trước mặt.

Bọn họ hoàn toàn không cho anh thời gian thương lượng, sau khi đến gần anh thì ào ào lấy ra gậy gỗ sau lưng, một bộ dạng chuẩn bị đánh anh cho đến khi nằm trên giường không dậy nổi.

Đông Phương Hạo có học qua võ thuật, nhưng tay không tác sát anh rất nhanh liền bị đám người kia dồn vào trong ngõ hẻm, một cơn mạnh đánh lên người anh, đau rất truyền đến, đám người kia không có ý dừng tay lại, gậy gỗ càng không ngừng rơi trên người Đông Phương Hạo, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, khiến Đông Phương Hạo hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ thử mình đắc tội đến người nào.

“Cảnh sát tới, dừng tay!” Một âm thanh thanh thúy từ đầu hẻm vang lên, đám người kia liền lập tức giải tán.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Phương Tử Huyền với vẻ mặt lo âu đi vào, ngồi xổm xuống đỡ anh, “Anh không bị sao chứ?”

“Thiếu chút nữa thì bị đánh chết, cô nói thử có sao không?” Đông Phương Hạo lau máu ở khóe miệng đi, được cô dìu đỡ đứng dậy.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi vốn nên sớm gọi lớn tiếng để ngăn lại, nhưng tôi thật sự bị dọa sợ, chờ tôi ý thức được đám người kia đã đánh anh rồi, tôi mới...” Phương Tử Huyền lo lắng giải thích.

“Chuyện này không liên quan đến cô.” Đầu ngón tay của Đông Phương Hạo xoa nhẹ gò má của mình, một hồi đau đớn làm anh biết rằng trên mặt mình có vết thương.

Phương Tử Huyền nắm chặt cánh tay của anh nhìn ngõ hẻm, “Không bằng lúc này chúng ta nhanh chóng rời đi, không biết bọn họ có còn trở lại hay không.”

“Yên tâm, bọn họ đánh đã đủ, sẽ không trở lại nữa đâu.” Đông Phương Hạo nhìn gương mặt lo lắng của Phương Tử Huyền, dẫn cô đi dưới ánh đèn đường.

“Nơi này cách trường học cũng không xa, không bằng tôi dẫn anh đến phòng y tế giúp anh băng bó vết thương một chút.” Phương Tử Huyền nhìn vết thương trên mặt anh đề nghị.

Mà đôi mắt của Đông Phương Hạo vừa lúc đón nhận sự lo lắng trong ánh mắt kia, vốn nghĩ muốn cự tuyệt nhưng anh lại nhẹ nhàng gạt đầu, không biết vì sao, anh chợt rất thích cảm giác đi cùng với cô.

3. Chương 1-3

Trong phòng y tế của trường học, Phương Tử Huyền để Đông Phương Hạo ngồi xuống ghế, cô đi tìm bông, thuốc khử trùng, nghiêm túc giúp anh rửa sạch miệng vết thương.

Vết thương trên mặt được cô rửa sạch cảm giác rất mát rượi, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô mới phát hiện khuôn mặt của cô rất dễ nhìn, lông mày thanh tú, một đôi mắt như bảo thạch, lông mi nhỏ dài, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi phần nộn, đúng là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp.

“Tôi không biết tại sao đám người kia là tôi gây phiền toái cho anh, nhưng sau này anh phải cẩn thận một chút.” Phương Tử Huyền nghiêm túc giúp anh bôi thuốc, vẫn là dáng vẻ rất tò mò.

“Hừ, nhất thời sơ ý mà thôi.” Đông Phương Hạo biết thái độ không dễ người khác vào trong mắt của anh khiến cho rất nhiều người khó chịu, âm thầm tìm người dạy dỗ anh thì anh đã sớm đoán được, chỉ là không ngờ anh lại bị người nhìn chăm chọc nhanh đến như vậy, vừa mới nghĩ một mình đi bộ về nhà thật tiện giờ trò đùa dai, ngược lại bị người có ý đồ đâm trúng tim đen.

Tái ông mất ngựa*, họa phúc khôn lường, bây giờ lại được cô hết lòng chăm sóc, anh cảm thấy hôm nay bị đánh là đáng đời, anh quyết định không truy cứu nữa, chính là anh đối mặt với Phương Tử Huyền này càng ngày càng cảm thấy có hứng thú.

*Tái ông mất ngựa= Họa phúc khôn lường: một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: ‘Làm sao biết đó không phải là cái phúc?’. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuần mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Câu này ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt.

Lúc nhìn thấy anh đã là buổi chiều của ngày hôm sau.

Như thường ngày Phương Tử Huyền sẽ đến thư viện để chọn mấy quyển sách hay, sau đó chọn một vị trí yên tĩnh mà đọc, nhưng khi cô rút sách từ giá sách xuống, cũng xoay người chuẩn bị mở sách để xem thử nội dung bên trong thì cô nhìn thấy Đông Phương Hạo đi vào, nhất thời cô nở nụ cười đối với anh.

Cô biết bản chất của anh không hư, hơn nữa trên mặt anh đáng bằng OK càng làm cho cả người anh cảm thấy rất khốc, không hề có chút ảnh hưởng đến dáng vẻ rất tuấn tú của anh.

Nhưng cô lại không biết nụ cười thoáng của cô như ánh mặt trời rơi vào trong lòng anh, nội tâm lo lắng vì ông nội bị bệnh ở nước Mỹ của mấy ngày qua toàn bộ đều bị quét sạch, nháy mắt trong lòng, anh vì nụ cười tươi của cô mà tìm đập thành thịch.

Mặt anh không chút thay đổi đi tới bên người cô, trong chớp mắt ấy khi cùng cô lướt qua nhau, tiếng nói của anh không nhanh không chậm truyền tới, “Sau khi tan học, đến cửa sau trường học gặp mặt.”

“Nhưng sau khi tan học tôi có hẹn rồi.” Phương Tử Huyền không có cách nào đồng ý yêu cầu của anh.

“Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô, nếu như cô dám lỡ hẹn, cô nhất định sẽ chết!” Anh quay đầu lại, đôi môi nở nụ cười đùa giỡn, sau đó xoay người rời đi.

Phương Tử Huyền không có cách nào từ chối anh, cùng mấy đồng học đã hẹn nói tạm thời có chút việc cần phải xử lý, sau khi tan học liền vội vàng đi đến nơi anh hẹn, trong mơ hồ có một cảm giác giống như mối tình đầu, nhưng lại bị cô kháng cự.

Cửa sau của trường học nằm sát với một khu rừng nhỏ, so với cửa lớn của trường học, bên này có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, khi Phương Tử Huyền đang dầm xuống lá rụng đi đến cửa sau, liền nhìn thấy Đông Phương Hạo đang đứng ở phía trước.

“Anh tìm tôi tới có chuyện gì?” Phương Tử Huyền nhìn anh trước mặt.

“Theo tôi đi đến đây một chút.” Anh nhìn cảnh tượng hoàng hôn ở nơi xa kia, quay đầu nhìn cô, “Cô đồng ý không?”

“Anh bởi vì chút chuyện nhỏ này mà để tôi từ chối cuộc hẹn của đồng học sao?” Phương Tử Huyền liếc anh một cái.

“Nếu không thì như thế nào? Cô nghĩ rằng cá nhân chúng ta có chuyện lớn gì?” Đông Phương Hạo một bộ đùa giỡn nhìn cô.

“Trước tiên anh có thể nói trước với tôi, để tôi cân nhắc một chút nặng nhẹ rồi mới quyết định.” Phải biết cô đã hẹn đồng học cùng nhau đi luyện đàn, nếu biết anh chỉ hẹn cô ra để băng quơ đi dạo, cô sẽ không đi làm một chuyện chẳng có ý nghĩa.

“Đi cùng với tôi so với bất cứ chuyện gì cũng là chuyện quan trọng.” Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, trong âm thanh không thể cãi lại chính là sự bá đạo.

“Tôi không thích người khác nắm cằm tôi.” Phương Tử Huyền cảm thấy động tác này rất mập mờ, huống chi đây đã là lần thứ hai rồi, cho nên cô đẩy tay của anh ra.

“Chỉ là cảm thấy cô có gương mặt rất đáng yêu, không nhịn được muốn nghiêm túc nhìn mấy lần.” Đông Phương Hạo nháy mắt mấy cái với cô, phải biết rằng anh có bao nhiêu ý muốn khắc họa cô vào trong lòng.

“Ách...”

“Đưa hình của cô cho tôi.”

“Không có, làm gì có người cả ngày mang hình của mình, đó không phải hoa si thì chính là tự kỉ cuồng.”

“Vậy ngày mai cô mang cho tôi đi.”

“Biết rồi, đi thôi.” Mặc dù không biết anh muốn hình cô làm gì, nhưng Phương Tử Huyền vẫn đáp ứng yêu cầu của anh, đẩy anh ra, cô đi nhanh về phía trước.

Dải lụa màu tím tràn đầy ánh nắng chiều ở chân trời càng trở nên đậm, ánh sáng mờ nhuộm rừng cây thành một tòa thành tỏa ánh vàng óng cả một vùng, bọn họ một người trước một người sau, tạo ra một đường mỹ lệ trong phong cảnh, chờ hai người đi tới giữa sườn núi, sắc trời đã tối đi rất nhiều.

Hai người cứ như vậy dựa vào lan can nhìn thành thị dưới chân núi, hưởng thủ cảnh đẹp trước mắt cùng gió đêm mát mẻ.

“Trên người anh không có vết thương nào nữa chứ?” Phương Tử Huyền vẫn sợ hãi chuyện anh gặp đêm hôm trước.

Đông Phương Hạo nhún nhún vai vuốt tay, “Không biết, hay cô giúp tôi kiểm tra thân thể đi?”

“Nghĩ hay lắm.” Phương Tử Huyền quay đầu nhìn về phương xa, cô biết trong lòng đang có một cảm giác lơ mơ chột nẩy mầm.

Đông Phương Hạo nhìn khuôn mặt của cô, có một chút say mê.

Cũng không biết bọn họ vai kề vai nhìn phong cảnh bao lâu, cho đến trước mặt đã thấp sáng lên những ngọn đèn, hai người mới dừng nói.

“Này, đã muộn rồi, tôi muốn về nhà.” Phương Tử Huyền nhìn anh bên cạnh.

“Còn chưa chính thức giới thiệu, tôi là Đông Phương Hạo.” Đông Phương Hạo không thích xưng hô ‘Này’ của cô.

“Tôi biết rõ.” Không phải chỉ là một cái tên tồi tệ sao, nhưng lại là nhân vật được toàn bộ nữ sinh điên cuồng theo đuổi? Phương Tử Huyền khinh thường cười khẽ, “Tôi tên là Phương Tử Huyền.”

“Tôi cũng biết rõ.” Anh đương nhiên biết cô có thể biết tên anh, nhưng anh cũng nghe nói cô được toàn bộ nam sinh xem là nữ thần, tể bào nghệ thuật cùng việc học cũng coi là khá, đáng tiếc vị trí cao không thắng được sự nghèo khó, không thiếu những nữ sinh coi cô như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, vụng trộm cắn răng nghiêng lợi đối với cô.

“Đúng rồi, thật ra tôi rất ngạc nhiên, tối ngày hôm qua tại sao anh lại đi con đường kia, bình thường đều có tài xế riêng đến đón anh mà.” Phương Tử Huyền rất nhanh phát hiện chỗ có vấn đề.

“Bởi vì tôi muốn một lần làm hộ hoa sứ giả, không ngờ bị người theo dõi, xem ra làm một nhân vật phong vân trong trường thực sự không tốt.” Đông Phương Hạo liền vuốt tay, làm ra bộ dạng bất đắc dĩ.

“Không sao, để cho tôi một lần cảm giác làm hộ ‘hoa’ sứ giả cũng tốt.” Phương Tử Huyền quay mặt nhìn khuôn mặt đẹp của Đông Phương Hạo, không nhìn được nghĩ đưa tay lên sờ sờ, nhưng lý trí lại ngay cô lại.

“Đúng rồi, ngày đó tôi không định tính toán với cô, tại sao ở trước mặt nhiều người lại dạy dỗ tôi? Để cho tôi mất mặt!” Đông Phương Hạo dựng thẳng lông mi với cô.

“Ai dạy anh chà đạp tâm ý của người khác, gặp chuyện bất bình thì tôi rút dao tương trợ chứ sao.” Đôi mắt Phương Tử Huyền sáng lấp lánh nhìn anh, rất động lòng người.

“Thôi, không muốn nói chuyện đó làm ảnh hưởng đến tâm trạng, vẫn là tốt nhất nên ngắm phong cảnh đi.” Tầm mắt Đông Phương Hạo nhìn nơi xa, không biết vì sao, ở bên cạnh cô sẽ có một loại cảm giác chưa bao giờ có làm cho anh động tâm, chỉ cần cô ở bên người, trong lòng sẽ thực nhẹ nhàng, thực bình tĩnh.

“Anh có tâm sự sao?” Phương Tử Huyền nhìn vàng trán đầy ưu thương của anh, thân thiết hỏi.

“Nếu như người thân nhất muốn rời khỏi, mà cô lại không có cách nào giữ lại được, như vậy trừ việc lo lắng còn có thể làm cái gì?” Anh nhìn phương xa nhưng nội tâm lại có chút khiếp sợ, bởi vì cô có thể nhìn thấu tâm sự của anh, từ khi biết nhận thức anh đã che dấu rất tốt, anh sẽ không ở trước mặt người khác để lộ ra nội tâm thế giới của mình.

“Nếu như sức lực thật sự rất mỏng, dù có gấp cũng không làm được, như vậy thì hãy ở bên cạnh người sắp ra đi ấy cùng nhau hưởng thụ sự ấm áp cùng an ủi, để cho người đó rời đi mà không tiếc nuối.” Phương Tử Huyền cùng anh nhìn phương hướng đó, nhớ tới bà ngoại đã qua đời của mình.

“Đúng thế...Chỉ có thể làm như vậy thôi.” Đông Phương Hạo thở dài một cái, mấy ngày nay người nhà đã sắp xếp anh đi ra nước ngoài làm bạn bên cạnh với ông nội đang bệnh nặng, thật ra anh rất sợ đối mặt với cảm giác bỏ lỡ, nhưng có một số việc chính là không thể tiếp nhận, không có con đường sống để phản kháng.

Nhưng khi anh nghe lời cô quyết định ra nước ngoài thì trong nháy mắt, anh phát hiện trong lòng anh thậm chí có một cảm giác không muốn, hiếm có cái gì làm anh lưu luyến, bên cạnh cô, còn có nụ cười thoáng của cô làm cho anh trước khi rời đi không thể nào vứt bỏ được.

Nếu như anh thổ lộ, cô có thể chờ anh không?

“Thời gian đã không còn sớm, tôi muốn về nhà.” Phương Tử Huyền nhìn bầu trời dần tối đen, xoay người chuẩn bị về nhà.

“Trở lại cho tôi.” Một cánh tay của Đông Phương Hạo kéo cô trở về, cũng đẩy cô lên một thân cây bên cạnh.

Phần lưng của Phương Tử Huyền nặng nề tựa vào thân cây, cô bị đau thấp giọng kêu một tiếng, ngược mắt vừa đứng tiến vào cặp mắt thâm thúy kia, không có thói quen bị người khác kiềm chế, Phương Tử Huyền muốn dùng Taekwondo đánh anh ngã, nhưng cô phát hiện cơ bản không thể động đậy, cô biết Đông Phương Hạo từ nhỏ cũng đã luyện những thứ này, công lực còn thâm hậu hơn cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô ngược mắt nhìn anh, ý thức được mình quá mức tin tưởng người khác.

“Làm bạn gái của tôi được không?” Anh nhìn vào đôi mắt của cô, xem ra rất là nghiêm túc.

“Anh...anh đùa gì thế?” Gió đêm thổi làm mái tóc của cô tung bay, cô dùng vẻ mặt khó tin nhìn anh.

Mặc dù đối với việc anh thỉnh thoảng cười cũng có chút động lòng, nhưng dù sao cô không muốn chọc phải nhân vật phong vân này.

“Tôi rất nghiêm túc!” Cặp mắt của anh nhìn chằm chằm vào cô, “Làm bạn gái của tôi.”

Phương Tử Huyền rõ ràng, nếu như cô đồng ý không thể nghi ngờ chính là trở thành kẻ địch của toàn bộ nữ sinh trong trường, cô mới không ngốc như vậy; hơn nữa trong giai đoạn này cô muốn học tập thật tốt, vẫn chưa muốn nói chuyện yêu đương.

Nhưng Đông Phương Hạo rất bá đạo kiềm chế cô, một tay khác vuốt tóc cô, đầu ngón tay lướt qua dạ thịt mịn màng trên mặt cô, nhẹ nâng cái cằm xinh xắn của cô lên, không để ý đến cô đang giãy giụa, anh không chút chậm trễ hôn lên môi hồng của cô giống như cánh hoa mê người.

“Ừm...” Thành linh bị hôn khiến cho Phương Tử Huyền chống đỡ không được, cô giống như con thỏ bị giật mình trợn to cặp mắt, dùng sức nghiêng đầu muốn đẩy nụ hôn của anh ra, nhưng giãy giụa của cô có vẻ như vô lực, đầu ngón tay của anh trơn trượt xương quai xanh của cô, cởi ra mấy cúc áo, trượt vào cổ áo sơ mi của cô, cách vài mỏng xoa lên Bra bao trọn ngực mềm mại trở mã rất tốt của cô, môi của anh chuyển qua cổ áo của cô, hấp thụ hương thơm đặc hữu của thiếu nữ trên người cô.

“Buông ra!” Bị đụng vào bộ vị nhạy cảm trên người, Phương Tử Huyền hít một ngụm khí lạnh, nằng thở hỗn hển cố gắng kéo bàn tay của anh ra, móng tay nhọn vì giãy giụa mà xẹt qua mặt anh, một hồi đau đớn làm cho anh rời đi khỏi người cô.

“Đáng chết!” Đầu ngón tay anh trơn trượt mặt của mình, sau khi thấy vết máu thì ý thức mình bị hủy khuôn mặt, anh chửi nhỏ một tiếng.

Phương Tử Huyền cúi đầu sửa sang lại quần áo xốc xếch trên người, mới vừa nếm thử tư vị cùng cảm giác yêu say đắm làm cho cô vừa kinh vừa sợ, tay chân luống cuống ngay cả nút áo cũng cài không xong.

“Thật xin lỗi, tôi không khống chế được mình.” Trên người của cô có một loại ma lực làm cho anh không kiềm chế được, ngay cả anh cũng kinh ngạc vì luôn luôn tự chủ rất tốt lại kích động đối với cô.

Nhìn thấy tay cô run run cài lại nút áo, khuôn mặt bị dọa đến thất sắc, anh nhin không được bật cười, lại bị vẻ mặt vô tội của cô cho một kích nặng nề, cô như thế làm cho anh không khỏi đau lòng.

Lần đầu tiên Phương Tử Huyền đối với một nam sinh vừa dịu dàng vừa bá đạo mà tay chân cứng ngắt không cách nào nhúc nhích được, cảm giác lòng của mình bị anh từng chút từng chút đánh chiếm, cô biết rõ mình ghét nhất loại người như anh, nhưng giờ phút này lòng của cô lại đối với anh cuồng loạn không biết, không để cho cô biết phải làm sao.

“Tôi đi về.” Cô xoay người đi nhanh về phía dưới sườn, bước chân có chút hỗn loạn.

“Nhớ, em về sau là bạn gái của tôi, không nên để tôi gặp em cùng nam sinh khác ở chung một chỗ.” Đông Phương Hạo đi theo phía sau cô thông thả nói.

“Tôi không biết không biết...” Không có cách nào tiếp thu được loại cảm giác này, đôi tay Phương Tử Huyền bịt lại lỗ tai tiếp tục bước đi về phía trước.

4. Chương 2

Cho đến ngày hôm sau, khi bước vào cửa trường học Phương Tử Huyền mới biết được, tin tức cô là bạn gái Đông Phương Hạo lan truyền nhanh chóng, cả sân truyền truyền tới tiếng ồn ào huyền ảo.

Không thiếu những nữ sinh xấu bụng dùng ánh mắt như mũi tên nhọn bắn về phía cô, cả những nam sinh thường ngày thích lấy lòng cô trên mặt cũng bắt đầu có vẻ hồi nghi, mà hơn nữa là sự sợ hãi đối với cô, dù sao tin tức rõ ràng kia đã nói cho bọn họ biết, bây giờ cô là hoa đã có chủ, sau lưng có Đông Phương Hạo ngang ngược kia, không coi ai vào trong mắt, ai cũng đừng nghĩ chọc tới cô.

Mặc kệ là ở phòng học yên tĩnh, người đến người đi trên hành lang hay là sự ồn ào náo động của sân thể dục, Phương Tử Huyền đến chỗ nào đều có người tránh lui cô, mà cô chắc chắn lúc vô ý sẽ thỉnh thoảng nhìn thấy Đông Phương Hạo nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô.

Mà sau khi tan học mới vừa đi ra cổng trường, tay Phương Tử Huyền đã bị một bàn tay khác dắt đi, mười ngón tay nắm chặt, khi cô quay lại thì đối mặt với ánh mắt dịu dàng của Đông Phương Hạo.

Phương Tử Huyền biết mình có trốn tránh anh cũng vô ích, cô biết anh rất cố gắng không để cho người khác ở trường học bắt gặp hình cảnh bọn họ ở bên nhau, nhưng sinh mệnh của cô bỗng nhiên xuất hiện một người dịu dàng vừa lạnh lùng vừa bá đạo như anh, để cho trong lòng cô có chút thấp thỏm, bởi vì chính bản thân cô cũng không biết tình cảm này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng khi nụ hôn của anh dán lên trên môi cô thì cô muốn ngừng cũng không được chỉ để cho bản thân chìm đắm trong nụ hôn dịu dàng triền miên của anh.

Ngọt ngào như vậy cùng với sự lo lắng lẫn lộn thay đổi, mỗi tình đầu thuộc về cô chỉ kéo dài trong chốc lát, tất cả ngọt ngào khát khao đều bị cú điện thoại vội vàng đêm hôm đó của Đông Phương Hạo làm dập nát.

“Tử Huyền, anh phải đi Mỹ, đang chờ máy bay.” Giọng anh ở đầu bên kia thật bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cô cảm thấy câu nói muốn cô làm bạn gái của anh cũng chỉ là lời nói đùa mà thôi.

“Tại sao lại gấp như vậy.” Cô không thể tiếp thu được, bởi vì cái ý nghĩ gặp nhau tạm biệt cũng không có.

“Ông nội của anh bị bệnh nặng, tình huống rất nguy hiểm, sẽ phải lập tức phẫu thuật, anh muốn cùng ông... Tử Huyền, đồng ý với anh, chờ anh. ” Anh rất nhanh liền cúp điện thoại.

Phương Tử Huyền ngã trên mặt đất, tất cả ước mơ tốt đẹp trong lòng biến thành tuyệt vọng, nhưng anh phải đi thăm ông nội, cô lấy làm kinh hãi, thì ra cái đêm tối đó anh đã vô ý tiết lộ tâm sự của anh, cô kìm nén nước mắt lại hồi tưởng đến tình cảnh qua đời của bà ngoại thương yêu cô, lúc đó, cô đã có bao nhiêu đau lòng, cô biết loại cảm giác đó, cô có thể hiểu được tâm trạng của anh, cô sẽ chờ anh.

Nhưng tới ngày thứ hai khi anh rời đi, tin tức cô bị Đông Phương Hạo bỏ rơi truyền khắp mọi góc của sân trường, nghe nói anh rời đi còn mang theo một nữ sinh tương đối xinh đẹp, bởi vì trường bố hai nhà có quan hệ rất tốt, bọn họ cùng đi đến nước Mỹ, hơn nữa nghe nói nữ sinh kia là con dâu đã định của nhà bọn họ.

Đoạn thời gian lỗ tai đầy tiếng cười nhạo, lời đồn đại đầy trời ép Phương Tử Huyền không có đường lui, nữ sinh bị Đông Phương Hạo cự tuyệt không ít cảm thấy may mắn, bởi vì khi anh oanh liệt tuyển bố thích sau đó lại bỏ rơi thì càng bị thảm hơn.

Mà Phương Tử Huyền cũng không thể chống lại lời đồn đại mà thay đổi ước hẹn ban đầu, cô không cần đợi anh thêm nữa, không cần tin tưởng anh nữa! Thật ra thì cô phải nên sớm nghĩ, ở trước mắt nhiều người cô chỉ trích anh khinh dễ người khác, sau lại liền tiếp xảy ra chuyện trò đùa dai ngày ấy, cơ bản anh không thích cô, mà cô còn ngây ngốc, còn muốn chờ đợi anh.

Chỉ là khi cô ý thức được những chuyện này thì đã quá trễ, thực sự cô đã thất tình, hơn nữa còn bị cái danh hiệu ‘đứa con gái bị Đông Phương Hạo vứt bỏ’ qua hết thời gian học cấp ba, những ngày đó rất tiêu cực đối với cô, duy nhất để cô cố gắng chính là trốn tránh, biến mình thành một kẻ đáng ghét, trừ đi học ra, thời điểm khác thì ở trong nhà, điện thoại không nhận, bạn bè không gặp, bởi vì cô sợ hãi bị cười nhạo, bị đồng tình, cô không tin chuyện này là sự thật, đến khi tốt nghiệp trung học cô mới có thể thở phào một cái.

Năm tháng đằng đằng, thoáng một cái đã bảy năm trôi qua.

Ở bên trong trường phòng học vũ đạo, theo một hồi tiếng chuông tan học, Phương Tử Huyền cùng mấy học sinh nữ mỉm cười nói gặp lại sau, đi tới phòng thay quần áo thay ra một bộ quần áo dành cho việc vũ đạo, cô lấy đồ dùng của mình từ trong ngăn tủ ra, sau lưng thoáng thấy một bóng dáng nhưng lại giả vờ như không thấy, sau đó một đôi tay nhanh chóng từ phía sau che mắt của cô lại.

Phương Tử Huyền dừng lại động tác trên tay, không thể làm gì khác hơn là cười một tiếng, “Chu Diễm, đừng làm rộn.”

“Thế nào mỗi lần đều bị cậu đoán ra thế?” Sau lưng Chu Diễm thở dài.

“Bởi vì chỉ có cậu là ngây thơ cùng tớ chơi cái trò chơi đoán này.” Phương Tử Huyền cười nhạt, bắt đầu dĩ quả trách cô.

“Buổi tiệc rượu tối nay cậu sẽ tham gia chứ?” Chu Diễm nhìn Phương Tử Huyền.

“Không đi, tớ còn muốn đến đạo quán của anh trai cậu hỗ trợ, buổi tối cậu phải đi làm gia sư, mà hôm nay là chủ nhật, buổi tối có thể sẽ có rất nhiều người, anh trai cậu có thể sẽ không xoay sở được.” Phương Tử Huyền dọn dẹp đồ xong, xách theo túi xách chuẩn bị đi ra cửa.

“Quan tâm anh trai của tớ như vậy, không bằng cậu làm chị dâu của tớ luôn đi.” Chu Diễm nghịch ngợm cười trêu cô.

“Chu Diễm, nếu cậu còn nói hươu nói vượn nữa tớ sẽ không để ý đến cậu.” Phương Tử Huyền vươn tay muốn véo mặt Chu Diễm một cái, trừng phạt thật tốt cái miệng không lựa lời của cô ấy.

“Ai, được rồi, anh tớ coi như xong, thế nhưng tiệc rượu là Đông Phương Hạo mời, cậu không tò mò anh ta hiện tại biến thành bộ dạng gì sao? Trước kia anh ta rất đẹp trai, bây giờ chắc phải càng thêm đẹp trai rồi, nói không chừng, vị trí người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng vẫn giữ cho cậu ...” Chu Diễm dây dưa không ngớt theo sát Phương Tử Huyền, mặc kệ ánh mắt đầy áp lực muốn giết cô mà tiếp tục nói tiếp.

“Còn có Tử Huyền, chẳng lẽ cậu không muốn biết rõ ràng chuyện năm đó anh ta có thực sự đi nước Mỹ cùng nữ sinh khác không sao?”

Bị đâm chọt chỗ đau, Phương Tử Huyền cố nén khổ sở trong lòng, “Không cần cùng tớ nói đến cái tên này cùng tất cả mọi chuyện của anh ta, nếu không thì tuyệt giao.” Ngón tay Phương Tử Huyền ở trước mặt Chu Diễm đan chéo lại.

“Không đề cập thì không đề cập, dễ giận như vậy làm gì?” Chu Diễm tiếp tục bất mãn nói không ngừng, ngay sau đó thở dài, “Nếu không phải là buổi tối tớ phải làm gia sư, tớ nhất định sẽ tìm tòi đến cùng.”

“Gà mẹ tốt à, tớ muốn đi về nhà tắm, sau đó đến quán của cậu giúp một tay, đi trước.” Phương Tử Huyền kẹ cô ấy lấy chiếc xe máy mini của mình nghênh ngang rời đi.

Chu Diễm biết Phương Tử Huyền cũng không tự nhiên như vẻ bề ngoài, trong lòng cô còn có một nút thắt không cởi ra được, cô đối với đoạn tình yêu ngắn ngủi trong quá khứ cũng không bỏ được, nếu không cô cũng sẽ không bó chân trong nơi nhỏ hẹp này, cảnh giữ ở chỗ này, hiện tại cuối cùng cô cũng chờ Đông Phương Hạo trở về, lại cố chấp không chịu gặp mặt, chỉ là thân là bạn bè tốt của Phương Tử Huyền, làm bạn với cô trong thời gian tối tăm đến nay, không muốn đi vạch trần vết sẹo của cô, cho nên tôn trọng suy nghĩ cùng cách làm của Phương Tử Huyền.

Mà thoát khỏi sự dây dưa của Chu Diễm, Phương Tử Huyền ngồi trên xe gắn máy xuyên qua đầu đường hoàng hôn, cũng thở nhẹ ra một hơi.

Anh trở về... Một ngày trước khi nhận được thư mời của anh, cơ bản cô không tính toán đi đến cái nơi tổ chức tiệc rượu đó, mặc dù trong thời gian bấy năm anh có gọi điện thoại cho cô, nhưng mỗi khi gọi tới nhà, người nhà nói với cô tên của anh thì cô đều cự tuyệt nghe, bởi vì cô không muốn có bất cứ rối rắm nào với anh.

Nghĩ tới đây Phương Tử Huyền cười khổ, không nhận được tự lắm lắm, “Chờ anh? chẳng lẽ anh còn muốn kéo dài trò đùa dai này đến khi tâm tình anh tốt thì bỏ rơi cô nữa sao? Rõ ràng cùng cô gái khác đi Mỹ du học!

Nhớ tới đoạn cuộc sống trung học kia, anh chính là ác mộng của cô, nhưng anh lại trở về, bảo cô nên làm cái gì đây?

Khi tay cầm thư mời màu tím nhạt, phía trên là dòng chữ đích thân anh viết, nhìn chữ của anh trên tay cô liền run rẩy, lòng của cô lại mê mang, cô thực sự muốn nhìn xem bộ dạng bấy năm sau của anh, nhưng lý trí một khắc đánh tỉnh cô, cô sẽ không lặp lại cái tình cảnh chê cười của bấy năm trước.

Sau khi từ nhà tắm đi ra, Phương Tử Huyền đổi một quần áo thoải mái liền hướng chạy tới đạo quán Taekwondo của Chu Húc.

Cô thích Chu Húc giống như một anh trai dịu dàng chăm sóc, mặc dù Chu Húc từng thổ lộ qua với cô, nhưng cô không tiếp nhận tình yêu của anh, cô chỉ nghĩ duy trì mối quan hệ bạn tốt này với anh, cô không biết vì sao sự ôn nhu của Chu Húc lại không tiến vào được nội tâm của cô, có lẽ trong lòng cô chỉ có một vị trí yêu, cho một người rồi sau này lại không có biện pháp thêm một người khác.

Chu Húc thật là một nam sinh thô kệch, nhưng tâm tư lại rất cẩn thận, luôn chăm sóc cảm thụ của cô, bởi vì có hai anh em họ là bạn tốt chí dao, cho nên những chuyện Phương Tử Huyền sâu não đều chia sẻ với bọn họ, ở đoạn thời gian thống khổ năm nhất là bọn họ mang cô đi chạy trốn, trong lòng cô tràn đầy cảm kích đối với bọn họ.

Mơ ước lớn nhất của Chu Húc là kinh doanh thật tốt đạo quán Taekwondo này, bởi vì cha của anh say rượu cùng ham mê cờ bạc nên kinh doanh không tốt, một lần đạo quán sắp phá sản, là Chu Húc lang thang khắp nơi thu nhận học viên mới để cho đạo quán duy trì, nhưng trước mắt vẫn ở trạng thái sắp sụp đổ, cho nên mỗi bước đều phải tính toán tỉ mỉ, cố gắng kinh doanh, Phương Tử Huyền biết đây là thứ quan trọng của Chu Húc, cho nên thân là bạn tốt của anh cũng phải cố gắng trợ giúp.

Khi cô bước vào đạo quán, hơn mười học viên đang được Chu Húc nghiêm khắc huấn luyện, cô hướng Chu Húc đang làm việc nghiêm túc khẽ mỉm cười, đối đạo phục sau đó bắt đầu phụ một tay giúp sửa lại những động tác vụng về của những học viên mới vào đạo quán.

Dùng thời gian lãng phí ở tiệc rượu của Đông Phương Hạo thì đây là việc phong phú hơn nhiều, chỉ là hiện tại bộ dạng lớn lên của anh sẽ như thế nào? Trong đầu lơ đãng nghĩ về anh nhưng cô lại cố gắng khắc chế mình, cô không cho phép mình có một tí nhưng nhớ dính dáng gì với anh.

5. Chương 3-1

Dưới sự hướng dẫn của tài xế, Đông Phương Hạo đến trước đạo quán của Chu Húc.

Nếu như anh không nhớ lầm, đạo quán này nằm ở nơi dưới sân nghiệp của tập đoàn Đông Phương, chỉ còn chưa quyết định phương án hợp lý để khai phá, không biết chủ nơi này bị lừa hay thật sự là giả bộ không biết, lại vẫn trắng trợn lập nghiệp ở đây.

Đông Phương Hạo đi vào, ở trước cửa cởi giày ra, kéo một cánh cửa đi vào, ánh mắt tìm kiếm khuôn mặt kia, anh tưởng tượng khuôn mặt kia không biết bao nhiêu lần, cô ấy cười như hoa lộ ra lúm đồng tiền, trong quá khứ ngày đêm anh luôn nhớ nhưng nụ cười nở rộ đó, chỉ là nụ cười thuần túy ấm áp như vậy anh không bao giờ nhìn thấy nữa.

Rốt cuộc anh cũng nhìn thấy bóng lưng kia, nếu như cảm giác của anh không sai lầm, người đó chính là Phương Tử Huyền.

Cô mặc đạo phục màu trắng đưa lưng về phía anh đang cùng một học viên luyện tập công thủ (tấn công+phòng thủ), mặc dù anh không thấy nét mặt của cô, nhưng anh biết cô nhất định rất nghiêm túc, sau mấy hiệp cô để học viên chính mình tự luyện tập, sau đó đi tới một bên dùng khăn lông lau mồ hôi.

“Tử Huyền, học viên lớp này nghe lời chứ? Có thừa dịp anh không có mặt ở đây mà quấy rối không?”

Sau lưng một giọng nam truyền tới, Đông Phương Hạo chưa kịp quay đầu nhìn xem thử người nào, liền thấy Phương Tử Huyền quay đầu lại, trên mặt cô là nụ cười nghênh đón kia gần như trong nháy mắt giết lấy anh.

Rốt cuộc nhìn thấy người nhớ thương, nhớ mãi không quên, cô trừ vóc dáng cao hơn một chút, vóc người đầy đặn chút, sự ngây thơ trên mặt đã mất đi thay thế là vẻ ngoài mấy phần thành thực, những cái khác thì không có bao nhiêu thay đổi, vẫn là cô độc nhất vô nhị trong lòng anh.

Trong nháy mắt nụ cười của cô là liền đông lại, thay thế là sự cố gắng không để ý, bình tĩnh, tầm mắt của cô phóng qua bờ vai anh nhìn về phía sau anh.

Chu Húc đi lên phía trước, đi ngang qua bên cạnh Đông Phương Hạo thì anh ta chợt quay đầu lại về mặt vô cùng nghi hoặc, “Anh là...”

“Đông Phương Hạo.” Đông Phương Hạo rất có phong độ thân sĩ đưa tay phải ra.

“Tôi là huấn luyện viên kiêm ông chủ ở đây Chu Húc.” Chu Húc cũng hào phóng đưa tay phải ra, một khắc bắt tay kia như có điều suy nghĩ nghĩ lại cái tên Đông Phương Hạo này, sau đó giống như là vỡ lẽ chợt hiểu ra, người trước mắt chính là người năm đó phụ lòng Phương Tử Huyền.

Trong lòng Chu Húc chợt có chút bài xích, trong mắt có ý khiêu khích, anh ta buông tay Đông Phương Hạo ra, đi tới bên cạnh Phương Tử Huyền một phen ôm lấy bả vai của cô, “Người này có thể tính là trợ thủ kiêm thư ký của tôi.”

Thấy cánh tay Chu Húc khoác lên bả vai của Phương Tử Huyền, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đông Phương Hạo có mấy phần vụn vặt, nhưng vẫn cố gắng giả bộ bình tĩnh, cố gắng cắt đứt nghĩ bọn họ có phải là tình nhân hay không, đối với người nhớ thương trước mắt chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Tử Huyền, anh đã trở về, không hoan nghênh anh sao?”

Đối với Đông Phương Hạo đây là vấn đề mà Phương Tử Huyền không giải thích được, Phương Tử Huyền cảm giác mình giống như một đứa ngốc, chỉ kinh ngạc nhìn anh, tim đập nhanh hơn tiết tấu, hô hấp cũng có chút khó khăn.

So với sự tuấn dật năm đó bây giờ anh nhiều hơn mấy phần thành thực tạo nên sức quyến rũ, lông mày của anh, mắt của anh, ngũ quan như điêu khắc kia cùng với khí chất đặc biệt trên người anh, anh vẫn là con cưng được Thượng đế sủng ái, sức quyến rũ của anh có thể làm cho cô rung động thật sâu, đáng tiếc vẻ đẹp tuấn mỹ đó của anh lại không tốt đẹp, năm đó để lại một vết thương lòng thật sâu để cho cô thời khắc vẫn sợ, làm cô không còn dám yêu nữa.

Có lẽ cô nên học tha thứ, sau đó cho anh một cái mỉm cười hoặc cho một cái ôm quên lãng đi, nhưng cô lại không thể, cô không có cách nào thuyết phục mình, mặc dù cô đã từng nghĩ 1000 loại tình huống anh xuất hiện ở trước mắt cô, nhưng cô lại không nghĩ đến trong thực tế anh lại xuất hiện như thế, chính mình thể mà lại biểu hiện bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hỗn loạn không thôi.

Trốn tránh tiệc rượu của anh chính là không muốn gặp anh, nhưng không ngờ anh lại tìm tới cửa, không để cho cô phải biết đối mặt như thế nào.

Phương Tử Huyền biết mình không thể mềm yếu như vậy, cô nên ra vẻ rộng lượng, thông dong, vì vậy mặt cô mang ý cười đi tới chỗ anh đưa tay phải ra, “Hoan nghênh.”

Khi hai tay nắm chặt một chỗ thì đôi mắt của Đông Phương Hạo khóa chặt cô, từ đầu đến cuối không có ý buông tay cô ra.

Không khí xung quanh giống như ngưng kết, Phương Tử Huyền muốn rút tay của mình về, nhưng Đông Phương Hạo thủy chung nắm bàn tay cô không buông, bấy năm rồi, rất nhiều thứ không hay biết mà thay đổi, nhưng sự bá đạo và cật lực của anh so với năm đó thật có hơn chứ không kém.

Lần nữa gặp mặt không tới ba giây đồng hồ, anh gần như làm cô chết chìm trong khí thế mãnh liệt của anh, không có cách nào đoán trước được một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đối mặt với anh, phần rung động lắng đọng đã lâu trong đáy lòng cô mơ hồ tác quái, đôi mắt linh động của cô chớp chớp, cô ngược mắt nhìn anh, cuối cùng rất cố gắng tránh thoát sự kiểm chế của anh.

Mấy học viên chung quanh thấy không ổn,, đã bắt đầu ồn ào lên, “Sư phụ, người cùng dừng để trai đẹp đoạt đi sư mẫu tương lai!”

“Thế nhưng soái ca này một thân hàng hiệu, khí chất như vậy, giành không được mới là lạ.”

“Sư phụ không bằng cùng trai đẹp PK đi, xem ai thắng có thể đoạt sư mẫu mang về nhà.”

Mấy tiểu học viên không biết trời cao đất rộng ồn ào lộn xộn ở đầu gió thổi lửa, Chu Húc có vẻ bất đắc dĩ, bởi vì nguyên do Phương Tử Huyền thường xuyên tới đây giúp một tay, đông đảo học viên đã sớm tạo thành sự ăn ý, không biết thực hư cho là Chu Húc cùng Phương Tử Huyền là một đôi.

Trước mắt xuất hiện một người đàn ông tây trang trắng thớm ngang tàng đoạt người yêu, bọn họ dĩ nhiên vì huấn luyện viên mà bất bình dùm, nhưng bởi vì Đông Phương Hạo thực sự quá xuất sắc, cho nên không thiếu những nữ học viên đứng về phía Đông Phương Hạo, cùng ồn ào lên.

Đông Phương Hạo khẽ mỉm cười, vẫy vẫy cánh tay hoạt động gân cốt một chút, anh cũng muốn cùng người trước mắt Chu Húc tràn đầy địch ý với anh làm một trận lớn.

Chu Húc chỉ biết năm đó Đông Phương Hạo phụ lòng Phương Tử Huyền, đến nước Mĩ thì im bất không có tin tức, hại Phương Tử Huyền ở trường bị những nữ sinh thầm mến anh nhiều phen khinh dễ, bởi vì em gái cùng Phương Tử Huyền là bạn học cũng là bạn tốt, anh chỉ thuận tiện coi cô như là em gái chăm sóc, vì cô ra mặt.

Nhưng Phương Tử Huyền lại ôn nhu sẵn sàng, xinh đẹp hào phóng, đối với kẻ yếu rất đồng tình, là người có tinh thần trọng tình nghĩa, anh ở đạo quán bị thương đều là cô giúp anh bôi thuốc, cho nên không biết từ lúc nào anh đã thích cô, một lần thổ lộ lại bị cự tuyệt, liền giấu sự ái mộ đối với Phương Tử Huyền giấu sâu ở đáy lòng.

Lần này Đông Phương Hạo trở về không biết mang mục đích gì, nhưng anh tuyệt đối sẽ không để Đông Phương Hạo khinh dễ cô nữa.

Hai người đàn ông này vung tay vung chân tràn đầy mùi thuốc súng.

Hai tay Phương Tử Huyền chống nạnh nhìn chăm chăm một đám học viên chỉ sợ thiên hạ không loạn kia, “Nếu như không muốn cả đám bị đánh tới nằm trên giường không dậy nổi thì mau đi tập luyện cho chị!” Cô xoay người nhìn về phía Chu Húc, “Còn anh nữa, nhanh đi dạy đi, không cần sinh khí mà đánh nhau, đây không phải là tinh thần luyện võ.”

Tiểu học viên le lưỡi, biết không có kịch hay nhìn, không thể làm gì khác hơn là rối rít trở lại sân huấn luyện.

Đông Phương Hạo nhìn bộ dạng Phương Tử Huyền không phụ sự kỳ vọng của anh, xoa nhẹ chóp mũi nở nụ cười, sau đó đi lên trước một phen nắm lấy cổ tay cô, mạnh mẽ kéo cô ra khỏi đạo quán.

Bên ngoài sân của đạo quán gần như được phủ bởi bóng cây, giữa không trung là vầng trăng sáng, mấy vì sao sáng làm đẹp cho bầu trời đêm.

Phương Tử Huyền cau mày hất tay của Đông Phương Hạo ra, không thể làm gì khác hơn là đôi tay vòng ở trước ngực, một bộ dạng xa cách nhìn anh.

“Tại sao lại không đến tham gia tiệc rượu của anh?” Đông Phương Hạo đưa đầu ngón tay thoi dài, muốn giúp cô gạt đi mấy sợi tóc lộn xộn trên trán, nhưng cô lại tránh khỏi anh, cử chỉ thân mật này của anh làm cô không có biện pháp tiếp nhận.

Bởi vì là anh tổ chức, cho nên cô sẽ không đi, Phương Tử Huyền cắn cắn môi, “Tôi không rảnh.”

“Em có biết em đối với anh rất không công bằng?” Đông Phương Hạo vừa nghĩ tới cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác vẫn còn tức, may mắn được tu luyện trên thương trường, rất hiểu lòng người anh nhìn thấu được biết cô cùng Chu Húc không có quan hệ người yêu làm anh thể phào nhẹ nhõm.

“Không công bằng? Có cái gì không công bằng? Anh có biết hay không cách nói chuyện của anh rất buồn cười đấy?” Phương Tử Huyền tức giận nhìn anh, nhưng nghĩ lại, cùng anh cãi cọ chỉ cùng anh dây dưa không rõ, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là ôm thái độ dằn xếp ổn thỏa nhìn anh, “Có chuyện gì nhanh nói đi, tôi đang bận.” Sau khi kết thúc tập luyện cô còn phải giúp một tay dọn dẹp nữa.

Đông Phương Hạo nhìn cô trước mắt mắt ngọc mày ngài còn có da thịt tỉ mỉ như sứ của cô, vẫn như năm đó, nghĩ xúc động muốn ôm cô, nhưng thái độ của cô đối với anh lại cự tuyệt, cho nên anh cố gắng khắc chế mình.

Anh biết nhất định có hiểu lầm gì đó, bảy năm rồi, chỉ vì trong miệng người khác biết được lời nói dối, trong thời gian bảy năm anh lại không quan tâm đến cô, giờ phút này không có gì làm anh khó chịu và ảo não hơn.

Phương Tử Huyền đã đợi không được rồi, bởi vì người trước mặt này đã sớm vào bảy năm trước như mọi người mong muốn bỏ rơi cô, cho nên coi như sự thật cô vừa nhìn thấy anh trong nháy mắt đã động lòng,

nhưng cô lại cố gắng cự tuyệt cảm giác này.

“Nếu như anh không có việc gì, tôi đi về.” Phương Tử Huyền biết mình vẫn còn mong đợi thứ gì, nhưng đồng thời cô cảm thấy mình quá ngây thơ, cô không muốn tại một khắc nào đó lại nghe tin vui anh đính hôn hoặc kết hôn, cho nên muốn chạy trốn thật nhanh, nhưng trong chớp mắt khi cô xoay người, Đông Phương Hạo vươn tay giữ cô lại, cổ tay bị anh nắm lại ả ả có cảm giác đau, Phương Tử Huyền nhú mào, “Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

6. Chương 3-2

“Tử Huyền, anh rất nhớ em.” Đông Phương Hạo nhất thời khó kìm lòng nổi, câu nói kia liền bật thốt ra.

Phương Tử Huyền kinh ngạc nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

“Tử Huyền, bảy năm qua không giây phút nào anh không nhớ đến em, có thể cho anh thêm một cơ hội nữa hay không, để cho anh yêu em thật tốt?”

Thình lình xảy ra chuyện thổ lộ làm Phương Tử Huyền rất luống cuống, bởi vì có khúc mắc nên cô không biết phải đáp lại như thế nào.

“Tử Huyền, anh muốn chúng ta bắt đầu một lần nữa, xin em cho anh một cơ hội đi.” Dáng vẻ của Đông Phương Hạo hoàn toàn tự tin, không có phát hiện sự bị thương của Phương Tử Huyền.

“Nhưng tôi không muốn cùng anh ở một chỗ, hiện tại tôi sống rất tốt, rất đầy đủ, rất vui vẻ, không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy.” Gương mặt Phương Tử Huyền quật cường, cô sẽ không cho phép anh ở trong sinh mệnh của mình nói đến là đến nói đi là đi, cô không muốn làm tiếp một đứa ngốc bị người khác cười nhạo, cho nên cô sẽ không để anh cùng mình một lần nữa bắt đầu.

Đông Phương Hạo cảm thấy nhất định là cô đang nói lầy, giận anh năm đó đã vội vã chia tay, cho nên đối với lời nói lầy của cô mất điếc tai ngơ, một nụ cười hiện trên mặt anh, mê hoặc lòng người, “Đã nhiều năm như vậy em một chút cũng không thay đổi, gặp lại em anh thật sự rất vui vẻ.”

Một lòng chỉ muốn vạch rõ giới tuyến với anh nhưng Phương Tử Huyền lại bị nụ cười của anh mê hoặc, nhưng rất nhanh cô liền để mình tỉnh táo lại, “Tốt lắm, tôi đi về.”

“Em không phải nên cho anh một cơ hội giải thích sao?” Đông Phương Hạo thấy cô đi thật liền lo lắng.

“Đã không có gì để giải thích, giữa chúng ta đã qua rồi.” Phương Tử Huyền chậm rãi đi, trong lòng bị nhiều cảm xúc phức tạp dày vò.

Thấy lòng cô đã quyết, dáng vẻ không muốn nghe anh giải thích, Đông Phương Hạo nóng nảy, nhìn đạo quán trước mắt, cuối cùng tầm mắt rơi vào sau lưng Phương Tử Huyền, “Em không để ý đến anh cũng không sao, nhưng em cũng không muốn khiến đạo quán kia đóng cửa chứ.”

“Anh đang uy hiếp tôi sao?” Phương Tử Huyền quay đầu lại, mơ hồ có tức giận.

“Cái này không tính là uy hiếp.” Đạo quán của Chu Húc, mấy ngày trước khi anh đang xem xét tài liệu thì thấy khế đất kia đã được bán đi, đây đã là một phần tài sản của tập đoàn Đông Phương, nói cách khác tập đoàn Đông Phương tùy lúc đều có thể thay đổi cách dùng của đạo quán kia.

“Anh chỉ cần nhằm vào tôi thôi, xin đừng ảnh hưởng đến bạn bè của tôi.” Phương Tử Huyền biết gia đình anh nhà cao thế lớn, có năng lực hô mưa gọi gió, uy hiếp của anh không thể coi thường, kinh doanh đạo quán mỗi bước đều rất gian nan khó khăn, cô biết Chu Húc chôn khổ não cùng áp lực ở trong lòng, lúc này cô không hi vọng lại có tai nạn liên tiếp.

“Nhắm vào em, anh không nở, anh không thể làm gì khác hơn là nhằm vào người xung quanh em.” Giọng Đông Phương Hạo trêu đùa.

“Đê tiện!” Thực sự Phương Tử Huyền không nhin được nữa với anh, không thể làm gì khác hơn là mắng anh một câu.

“Một cô gái xinh đẹp không nên nói như vậy, nếu như em không muốn để bạn bè của mình biến thành không có việc làm, như vậy tối mai cùng anh ăn một bữa cơm, chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện.” Đông Phương Hạo không biết bộ dạng lúc này của mình không tính là mời cô, mà là nói uy hiếp thì đúng hơn, nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, lần này anh không thể nào buông tay nữa.

Phương Tử Huyền kinh ngạc nhìn anh, anh cười sáng lạng với cô, “Tối mai anh sẽ tới nhà đón em.”

Khi Đông Phương Hạo đi ra khỏi cửa ngồi trên xe rời đi, Phương Tử Huyền mới gỡ bỏ hoàn toàn đề phòng thở phào nhẹ nhõm.

Anh trở lại, gần như phá vỡ cuộc đời cô, lật lại cuộc đời cô một lần nữa.

Mặc dù Chu Húc biết lịch sử đoạn tình của bọn họ nhưng anh ta không nhiều chuyện hỏi mọi thứ, nhưng em gái của anh ta Chu Diễm lại dây dưa không thả Phương Tử Huyền, nhất định muốn biết Đông Phương Hạo và cô có tiến triển gì. “Nói đi nói đi, tối hôm qua anh ta xuất hiện trước mặt cậu, rốt cuộc cậu có vui mừng hay không, thật bất ngờ, hay là tìm đập rộn lên...hay khiếp sợ?” Chu Diễm quần cô, muốn biết tâm tình gặp lại người yêu xa cách lâu ngày của cô.

“Không có gì! Có vài phần không bình tĩnh...” Giống như người xa lạ, cũng chỉ là anh đang uống phí sự nhiệt tình mà thôi, từ lúc bước ra từ phòng vũ đạo cho đến khi giờ phút này ngồi trong phòng làm việc, Chu Diễm liên quần nàng muốn biết tiến độ, Phương Tử Huyền đối với công lực chết vẫn dây dưa của Chu Diễm bày tỏ sự bất đắc dĩ.

“Không thể nào? Sao tớ lại nghe nói anh tớ cùng anh ta thiếu chút nữa đã đánh nhau, chẳng lẽ đứa nhóc họ An kia gạt tớ?” Nhà họ An là hàng xóm của đạo quán, Con của họ đến đạo quán học Taekwondo.

“Anh ta hẹn tớ tối nay gặp mặt nói chuyện rõ ràng.” Phương Tử Huyền chìm trong phiền não.

“Như vậy à, vậy cậu phải ăn mặc hấp dẫn một chút, ăn mặc càng quyến rũ đó, đặc biệt cậu phải để ngực kiêu ngạo của cậu, eo thon uyển chuyển còn có cái mông vừa tròn vừa vểnh tươi đẹp hiện lộ ra, ưm, quần áo nhất định phải cực kì sang trọng, cái này, tớ suy nghĩ thật kĩ, hay là sau khi tan học chúng ta đi dạo phố, mua một bộ quần áo hấp dẫn như thế nào?” Chu Diễm cố gắng bày mưu tính kế.

Phương Tử Huyền đẩy trán Chu Diễm, “Cậu làm trò! Tớ chỉ muốn cùng anh ta nói rõ ràng, không nghĩ rằng quan hệ của tớ và anh ta sẽ tiến triển như thế nào.”

“Hừ, tốt bụng lại không được báo đáp, cậu không cần ăn ở hai lòng lúc tuổi già không đổi lấy một tiếng thở dài là tốt rồi.”

“Biết rồi.” Phương Tử Huyền nhìn bộ dạng không còn kẻ sách của Chu Diễm, đáng vẻ bại trận kia liền cười khẽ một tiếng, “Đi học, đi làm việc trước đã.”

Cả ngày lên lớp trong lòng cô cũng không yên, không biết nên ứng phó buổi hẹn tối nay như thế nào, vốn lòng cô đã lặng, nhưng Đông Phương Hạo lại xuất hiện khiến cho nội tâm của cô nổi lên sóng nước động, sự lo lắng của cô còn đang ở phía sau, bởi vì cô phải đối mặt với người bá đạo hơn cả bảy năm trước, càng thêm ngang ngược, càng thêm tuần mỹ.

Phương Tử Huyền ở trong phòng ngủ soi gương, thật vất vả mới lựa được bộ quần áo phù hợp, một cái đầm cao cổ màu trắng bao lấy vóc người uyển chuyển tuy không có một tia hấp dẫn nhưng ngược lại có nhiều hơn mấy phần thanh nhã.

Cô buộc tóc dài lên, nhiều hơn vài phần giảo giang, mang đôi giày cao gót vào, cô cầm lấy túi xách đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô biết Đông Phương Hạo đã cùng người nhà cô ở phòng khách nói chuyện thật lâu, thật chưa từng thấy người như vậy, làm cho người nhà cô cho là cô đang cùng anh lui tới, một lát nữa cô lại còn phải cùng người nhà giải thích thật tốt quan hệ của anh với cô, giữa bọn họ không hề có một chút quan hệ nào.

Nhìn cô từng bước từng bước ưu nhã đi xuống cầu thang, người lớn trong nhà đều vui mừng nhìn cô, biết sự giáo dục tốt đẹp đã giúp cô đạt được một người đàn ông xuất sắc cũng tương đối vui mừng.

Khi con gái nhà ông làm việc ở trường học quý tộc không tính, còn để cho bọn họ ngoài ý muốn chính là biết được Đông Phương Hạo là mối tình đầu của cô, bọn họ hi vọng Phương Tử Huyền cùng người thừa kế tương lai của tập đoàn Đông Phương tiến một bước phát triển mới.

“Chị, sao lại ăn mặc giống như tu sĩ thế?” Em trai của Phương Tử Huyền ngồi trên ghế salon, cha mẹ rồi đến con trai, em trai tự nhiên được cưng chiều có một tính cách khác, em trai giống như tiểu quý nhìn Phương Tử Huyền nháy mắt.

“Không có lẽ phép!” Ba Phương, mẹ Phương đối với cách ăn mặc của con gái cũng rất hài lòng, đặc biệt là Đông Phương Hạo trước mặt này, dù thể nào cũng phải bảo vệ con gái của mình thật tốt.

“Trẻ con nghịch ngợm một chút mới đáng yêu, bác trai bác gái thật may mắn, có một đôi nam nữ thông minh khả ái.”

Đông Phương Hạo từ trên ghế đứng dậy đi về phía Phương Tử Huyền, “Như vậy, trước cháu sẽ mang Tử Huyền đi ra ngoài, tối nay cháu sẽ tự mình đưa cô ấy trở về.”

“Các con hẹn hò vui vẻ là tốt rồi, A Hạo cháu tuần tú lịch sự, cử xử lại nhã nhặn lại được giáo dục tốt, Tử Huyền đi cùng với cháu chúng ta rất yên tâm.” Ba Phương mẹ Phương đứng dậy tiễn khách.

Phương Tử Huyền vươn tay nói bye bye với cha mẹ và em trai, sau đó cùng Đông Phương Hạo đi ra cửa.

Xe chạy rời khỏi cửa chính Phương gia, Đông Phương Hạo nhìn Phương Tử Huyền bên cạnh ngồi nghiêm chỉnh bộ mặt phớt tỉnh, bất giác nở nụ cười.

“Cười cái gì mà cười? Nhìn tôi giống như nữ tu sĩ lắm sao, cũng là bởi vì anh.” Phương Tử Huyền cố ý mặc một bộ quần áo không làm cho người ta có bất kỳ ý nghĩ không tốt nào, cô chỉ muốn nói chuyện thật tốt với anh, chỉ cần bảo vệ được đạo quán của Chu Húc, cô cũng sẽ không có liên quan gì với anh nữa.

“Anh cảm thấy tối hôm nay em đặc biệt xinh đẹp.” Đông Phương Hạo đặt tay trên mu bàn tay để trên đầu gối của cô, sau đó cầm thật chặt nắm giữ trong lòng bàn tay.

Anh thành công xảy ra hành động thân mật khiến cho bốn phía trong xe nổi lên sự mập mờ, nhịp tim của Phương Tử Huyền một hồi cuồng loạn, muốn rút tay của mình về, tuy nhiên lại bị anh cố định ở hai đầu gối càng lộ vẻ mập mờ.

“Phương Tử Huyền, anh thật sự không biết phải làm sao với em bây giờ.” Đông Phương Hạo nhìn gò má rúm xuống của cô, không có cách nào không chế được tình cảm trào dâng mãnh liệt như thủy triều với cô.

Mà Phương Tử Huyền lo lắng nhất chính là tình huống này xuất hiện, đó là trong lòng đã lâu yên lặng của cô đã bắt đầu có cảm giác sôi sục, cô biết nguyên nhân quá khứ mình cự tuyệt nhiều người ưu tú theo đuổi, lòng của cô chỉ đáp lại được người đàn ông bên cạnh xa cách bấy năm này, nhưng cô nghi ngờ, bởi vì rõ ràng cô nên hận anh.

Vì phá vỡ sự trầm mặc khác thường cùng lúng túng mập mờ, cô ngẩng đầu quay mặt sang nhìn anh, “Anh... có bạn gái chưa?”

Đông Phương Hạo nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, bên người không có bạn gái chính thức, nhưng bên cạnh lại có quần quít chặt lấy, công việc của anh có quan hệ không ít với phụ nữ, cho nên tạo thành không ít hiểu lầm cùng phiền toái, nói không có bạn gái chẳng ai tin, nhưng anh dám cam đoan với Phương Tử Huyền là 100% anh thủ thân như ngọc.

“Có hay không có?” Về mặt Phương Tử Huyền chăm chú nhìn anh, cũng nhân cơ hội tránh thoát tay của anh.

‘Có.’ Anh vẫn chỉ thừa nhận cô là bạn gái mình, cho nên anh trả lời một cách ngu ngốc làm cho người bên cạnh cảm thấy khó chịu.

Trong lòng khổ sở, Phương Tử Huyền miễn cưỡng nặn ra nụ cười tươi để chứng minh mình không khổ sở, cô gật đầu một cái, “Rất tốt.”

Đông Phương Hạo trầm ngâm gật đầu một cái, xe chậm rãi dừng lại, xuyên thấu qua cửa xe Phương Tử Huyền nhìn thấy một nhà ăn nằm giữa lưng núi.

7. Chương 4-1

Khi hai người vai kề vai đi vào phòng ăn, phục vụ sinh liền dẫn hai người về phía chỗ ngồi đã đặt trước, ánh mắt xung quanh đều ngừng trên người Đông Phương Hạo, dù sao trên người của anh có chỗ làm người ta mê luyến, Phương Tử Huyền có cảm giác mình giống như đang làm nền cho anh vậy.

Đến gần vị trí lan can có thể thu hết tâm mắt những ngọn đèn thấp sáng từng nhà của thành phố, mới vừa ngồi xuống, Phương Tử Huyền mới cảm giác có chút lạnh lẽo, không khỏi dùng đôi tay ôm mình một chút.

“Xin lỗi, anh không nên chọn chỗ này để hẹn gặp.” Đông Phương Hạo dễ dàng phát hiện sự khó chịu không rõ ràng của cô.

“Không sao.” Phương Tử Huyền không phải những người con gái gầy yếu, chút nhiệt độ thấp này cô có thể chịu được, chỉ cần đừng làm cho tình cảm riêng tư của bọn họ liên lụy đến bạn tốt của cô là tốt rồi.

Đông Phương Hạo cởi xuống áo khoác của mình, vì cô phủ thêm áo, nhất thời nhiệt độ cùng hương vị đặc biệt của anh bao quanh cô.

“Có thể không cần lấy chuyện của chúng ta liên lụy trên người bạn của tôi không, Chu Húc anh ấy rất vất vả.” Phương Tử Huyền nói thẳng vào vấn đề.

Đông Phương Hạo ngồi ở vị trí của mình, cách bàn ăn vươn đầu ngón tay để tại trên môi cô, “Xuyt, một đêm tốt đẹp lãng mạn như vậy, không cần nói những chuyện không quan trọng, chúng ta ôn chuyện một chút đi.”

“Trừ chuyện này ra, giữa chúng ta không có gì để nói cả.” Phương Tử Huyền nghiêng mặt lật xem thực đơn.

“Em có biết bộ dạng bây giờ của em rất có hương vị không??” Đông Phương Hạo nâng cằm dưới tinh tế suy nghĩ về cô.

Lông mi cong dài của cô rũ xuống, chiếc mũi thanh tú cao thẳng, môi của cô hơi khô nhưng không mất đi vẻ khiêu gợi...Đối với anh là sự mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

Bị anh nhìn có chút lúng túng, Phương Tử Huyền ngẩng đầu nhìn anh, “Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Anh nghĩ muốn chúng ta một lần nữa ở cùng một chỗ.” Đông Phương Hạo thâm tình nói.

Nhưng Phương Tử Huyền nghe vào lại xuyên tạc với một ý tứ khác, dù sao một phút kia ở trong xe anh nói đã có bạn gái, Phương Tử Huyền nhìn thái độ bộp chộp của anh, rất muốn đánh anh một trận.

“Bây giờ anh nói những thứ này đã không còn có ý nghĩa nữa.” Phương Tử Huyền thật không hiểu nổi anh, nếu như cô đồng ý anh, tự nhiên sẽ có một người phụ nữ khác bị tổn thương, cô không cho phép mình làm như vậy.

“Em có phải đang giận anh hay không?”

Về mặt nghiêm túc của Đông Phương Hạo để cho cô bắt đầu nghi ngờ, dù sao anh không giống như đang đùa.

Phương Tử Huyền cười nhạt, “Có gì để giận?”

“Nhưng em không đi buổi tiệc do anh tổ chức, thái độ đối với anh rất xa cách làm cho anh cảm thấy em đang giận anh.” Đông Phương Hạo phát hiện, cô không chỉ giận anh, mà mùi thuốc súng vẫn còn rất nặng.

Tại sao có thể không nổi giận, nói sao cũng đã bỏ rơi cô, chỉ là Phương Tử Huyền chỉ có thể làm bộ như thờ ơ, như vậy thì sẽ không để cho anh biết ban đầu cô thích anh nhiều như thế nào, cô không cho phép chính mình lặp lại lỗi cũ.

Mà ở trong mắt Đông Phương Hạo thấy cô không quan tâm mình nữa, anh cũng không hơn gì, bảy năm qua không ai hiểu được nỗi đau của anh, có được sự hâm mộ của người khác anh cũng không có được vui vẻ, nhưng sau đó gặp lại cô anh cảm nhận được tình cảm không có cách nào nói rõ, vui vẻ đã lâu, nhưng giờ phút này anh muốn hưởng thụ sự vui vẻ có thể bị bỏ lỡ bất cứ lúc nào, không biết mình nên làm như thế nào.

“Tử Huyền, em có phải trách anh không tiếp tục liên lạc với em không?” Đông Phương Hạo biết giữa bọn họ nhất định có chút hiểu lầm gì đó.

Phương Tử Huyền cố gắng bảo vệ kiêu ngạo của chính mình, không cam lòng yếu thế, “Chuyện của chúng ta đã qua rồi, anh cũng không cần nhắc lại chuyện xưa nữa được không? Tối hôm nay tôi đến vì chuyện của Chu Húc, tôi chỉ muốn cùng anh nói chuyện rõ ràng, sau đó về nhà.”

“Tử Huyền, em hãy nghe anh nói, ban đầu anh dùng trăm phương nghìn kế để hỏi thăm tin tức trong nước của em, là anh hiểu lầm, cho là em đã có bạn trai mới, cho nên anh gọi điện thoại đến nhà em nhưng em khỏe mạnh không có đau ốm gì nhưng lại không nhận điện thoại, về sau anh liền buông tha em.” Đông Phương Hạo trịnh trọng nhìn cô, “Sau lại một tuần trước sau khi trở về nước, thấy được tên em trong danh sách giáo viên vẫn còn độc thân, mới biết được em vẫn một mình.”

“Ha ha, vậy thì thế nào? Anh đã có bạn gái.” Phương Tử Huyền ý thức được trong lời nói của mình tràn đầy ghen tức.

“Nếu như anh nói bạn gái của anh thủy chung là một mình em, em sẽ suy nghĩ cùng anh một lần nữa ở cùng một chỗ chứ?” Đông Phương Hạo nghiêm túc nhìn cô.

“Đều không phải là tôi, bạn gái của anh không phải người khác sao?”

“Tại sao lại nói như thế?” Đông Phương Hạo tò mò nhìn thấy rõ ràng Phương Tử Huyền đang ghen.

“Anh...” Phương Tử Huyền cắn cắn môi hồng, không biết phải làm sao nói ra khỏi miệng về lời đồn đãi năm đó anh cùng với một nữ sinh khác ra nước ngoài.

“Anh thực sự không có bạn gái khác.” Đông Phương Hạo cực kì thẳng thắn nói.

“Anh có!” Ánh mắt Phương Tử Huyền sáng rực, kiên trì với sự thật này.

“Đây không phải là chuyện hoàn toàn bịa đặt sao?” Đông Phương Hạo trở nên hồ đồ, nhìn cô ấy có bộ dạng này lại cảm thấy cô thật đáng yêu.

“Tôi không biết có người làm khó dễ hay không, tôi cũng mặc kệ anh có nổi khỗ tâm gì, chuyện của chúng ta đã qua, từ bảy năm trước tình cảm của chúng ta đã vẽ lên một dấu chấm, hiện tại tất cả đều không có ý nghĩa, tôi không muốn cùng anh có chút liên quan gì, tôi chỉ không muốn chuyện giữa hai chúng ta dính líu đến bạn bè xung quanh của tôi, được chứ?”

“Nếu như anh nói anh sẽ không chừa thủ đoạn nào, không, phải nói là bất chấp tất cả làm chúng ta ở cùng một chỗ thì sao?” Ánh mắt Đông Phương Hạo rét lạnh, có nhiều hơn thích thú nhìn cô.

Nhìn dáng vẻ bá đạo của anh, Phương Tử Huyền cũng không yếu thế chút nào, “Vậy chúng ta cứ nhìn xem!”

“Tử Huyền, tính khí của em càng lúc càng lớn.” Đông Phương Hạo chưa từng thấy qua nữ sinh có thái độ ác liệt như vậy với anh, cho dù bảy năm trước là cô, thời điểm dạy dỗ anh cũng không ác liệt như vậy.

Mà Phương Tử Huyền ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi cũng biết, đó là do anh ban tặng.”

“Chẳng lẽ chúng ta không thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện được?” Trừ mới biết anh nhớ cô nhiều bao nhiêu, giờ phút này cô gần trong gan tấc, trong tư thái dương cung bật kiếm với anh, anh không có biện pháp tiếp nhận.

“Được, có thể giữ đạo quán hay không?” Phương Tử Huyền cố gắng không chế tâm tình của mình.

“Hủy nó đi là chuyện sớm hay muộn, trừ phi...” Đông Phương Hạo ra sức nói lấp lửng.

“Điều kiện gì?” Phương Tử Huyền biết cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, cô đều sẽ vì giúp đỡ bạn bè mà không tiếc tính mạng.

“Phương Tử Huyền, anh phát hiện em rất giống hiệp nữ thời cổ đại.” Đông Phương Hạo mở miệng đùa giỡn.

“Nghiêm túc một chút được không?” Bộ dạng này của anh làm cô thật không có biện pháp cùng anh nói chuyện.

“Mấy cổ đông của Hội đồng quản trị của tập đoàn rất coi trọng mảnh đất kia, đã đặt ra kế hoạch để dùng, cho dù là anh cũng không thể ngăn cản, trừ phi anh có thể tìm ra quyết sách tốt hơn, tuy nhiên nếu như em cân nhắc gả cho anh, như vậy dù có khó khăn cách mấy anh cũng sẽ thuyết phục mấy lão cổ đông đó làm cho bọn họ câm miệng.”

“Gả cho anh?” Phương Tử Huyền hoài nghi lỗ tai mình.

“Anh không phải nói em chờ anh sao? Hiện tại anh muốn em gả cho anh.” Đông Phương Hạo nhìn cô, chân thành tha thiết mà thành khẩn.

“Anh đừng nói giỡn được không?” Phương Tử Huyền không có biện pháp tin tưởng lời cầu hôn này của anh, này giống như là ụ hiếp, cô không cần phải biến thành vật hi sinh trong trận đàm phán này.

“Em nhìn bộ dạng anh giống như đang lấy hạnh phúc cả đời của mình ra đùa giỡn sao?” Đông Phương Hạo nhìn cô, thử loại bỏ nghi ngờ của cô.

Hoàn toàn không có nhần, hai không có hoa, Phương Tử Huyền chỉ cảm thấy từ trong miệng anh nói ra lời cầu hôn giống như trò đùa, huống chi anh lại dùng điều kiện đàm phán để cho cô một bụng hỏa giận.

Thấy cô không nói lời nào, Đông Phương Hạo cường điệu, “Anh là nghiêm túc.”

“Đông Phương Hạo, chính bởi vì biểu hiện nghiêm túc của anh, tôi cũng không tin, bảy năm trước tôi rất nghiêm túc đối với tình cảm của chúng ta, đối với tương lai có rất nhiều ước mơ tốt đẹp, nhưng anh....Anh gọi một cuộc điện thoại cho tôi, sau đó liền đi Mỹ, bởi vì anh nói, bởi vì anh nói bệnh tình của ông nội anh đang trong tình thế nguy kịch cho nên tôi hiểu, nhưng....Nhưng...”

Phương Tử Huyền không biết nói thế nào chuyện anh cũng nữ sinh khác đi ra nước ngoài, cô chỉ coi thường một ít vấn đề, “Nhưng anh cột tất cả rồi rắm để cho một mình tôi dọn dẹp, anh có biết tôi rất nhiều khổ sở hay không? Khi anh Đông Phương Hạo cùng bạn gái hạnh phúc, nhưng khi làm bạn gái tạm thời của anh, anh có biết tôi chịu đựng bao nhiêu áp lực không?”

“Thực xin lỗi, anh thực sự không biết.” Ban đầu Đông Phương Hạo không có lựa chọn nào khác, bởi vì sau khi ông nội khỏi bệnh, bởi vì anh là cháu nội duy nhất nên phải thay ba mẹ ở lại chăm sóc ông nội, kế tiếp còn phải nhập học, còn phải giải quyết những vấn đề vụn vặt, bởi vì nguyên nhân chênh lệch, mỗi khi anh không dễ dàng giám sát thời gian gọi điện cho cô, người nhà của cô đều nói cô không có ở đây.

Sau lại xuyên qua Tầng Nhã Như hiểu rõ tình huống mới biết được cô có bạn trai mới, trong cơn tức giận anh không gọi điện cho cô nữa, nếu như anh biết Tầng Nhã Như đang gặt anh, đại khái anh sẽ không thờ ơ với cô suốt bảy năm đến ngày hôm nay.

“Tôi không cần lời xin lỗi của anh, chỉ là rất nhiều chuyện đã thay đổi, tôi không muốn bởi vì anh mà ảnh hưởng đến người xung quanh tôi.” Phương Tử Huyền không muốn so đo, bởi vì cô đã ra đi, sau khi tốt nghiệp tước hiệu “Nữ sinh bị vứt bỏ” cũng biến mất, cô chỉ không muốn anh trong sinh mệnh của cô một lần nữa ngóc đầu dậy, cô cự tuyệt một lần nữa động lòng, cự tuyệt yêu một lần nữa.

“Tử Huyền, anh không phải cố ý, em muốn anh bồi thường như thế nào cũng được, nhưng xin em đừng xem anh là người xa lạ, có được không?” Đông Phương Hạo khó có được ăn nói khép nép.

“Tôi không muốn, anh có điều kiện tốt như vậy, thật ra có thể lựa chọn một cô gái tốt hơn, tôi không thích hợp với anh, cho nên xin anh không nên bước vào cuộc sống của tôi....”

8. Chương 4-2

Đông Phương Hạo gật đầu một cái, tiếp theo cười tà khí một tiếng, “Em muốn anh không quấy rầy em nữa, chuyện đó là không thể nào.”

Nếu như anh có thể quên cô, anh đã sớm có bạn gái mới rồi, nhưng mặc kệ anh thử lui tới với ai, bóng dáng của cô cũng sẽ tái hiện trong mắt anh, cô mang cho anh quá nhiều ảnh hưởng, anh lưu luyến sự ngọt ngào của cô, có những thứ ngay cả anh cũng không hiểu, nhưng anh lại cố tình thích Phương Tử Huyền, ai cũng không thay thế được.

“Anh có biết anh là người rất phiền toái hay không!” Phương Tử Huyền đứng dậy, lần nói chuyện này không có biện pháp tiến hành tiếp rồi.

“Được rồi, em đã không thoải hiệp, như vậy anh không thể làm gì khác hơn là theo phương pháp của anh làm, Phương Tử Huyền, anh sẽ dùng toàn lực để em gật đầu mới thôi.” Đông Phương Hạo cũng đứng lên.

“Tùy anh, dù sao tôi sẽ không động lòng, áo trả lại cho anh!” Phương Tử Huyền tức giận kéo áo của anh xuống, nhét vào trong ngực anh, quay đầu đi.

Vốn cho là có thể đi sâu trao đổi cùng phát triển, ai biết nháo thành tan rã không vui, nhìn bóng dáng vội vã rời đi của cô, Đông Phương Hạo cười mỉa hoặc, “Có cá tính, anh thích.”

Tài xế đi lên phía trước, “Ông chủ...”

Đông Phương Hạo lắc đầu một cái, nhìn dọc theo bóng dáng ngoài cửa, theo tính khí của cô ấy thì tuyệt đối không có khả năng trở lại xe của anh, trừ phi có một ngày chính cô tự nguyện...

Phương Tử Huyền ngồi taxi về nhà đã là đêm khuya, cô cắn răng nghiêng lợi về sau không cùng Đông Phương Hạo hẹn gặp mặt nữa, ở lưng chừng núi nơi gà không đẻ trứng ngay cả cứt chim cũng không có, hại cô chờ một chiếc taxi lãng phí một giờ đồng hồ, chỉ không làm tốt chuyện của đạo quán Chu Húc, để cho cô cảm thấy lãng phí một buổi tối.

Tâm loạn như ma ngồi trước gương trang điểm tháo trang sức xuống, điện thoại trên bàn vang lên, cô nhìn thấy một dãy số xa lạ, sau khi nghe mới phát hiện là Đông Phương Hạo.

“Nhìn em an toàn về đến nhà, làm cho anh yên tâm rồi.”

Hung hăng chặt đứt điện thoại, Phương Tử Huyền đi tới trước cửa sổ thế lại thấy Đông Phương Hạo tựa trước cửa xe của chính anh, cô tức giận dậm chân phải, mà Đông Phương Hạo xa xa cười một tiếng với cô, rất tiêu sái cùng cô vẫy tay, xong xoay người lên xe.

Nhìn xe ngêngh ngang rời đi, Phương Tử Huyền xoay người dựa lưng vào tường, anh làm cho cô cảm giác đặc biệt, tư vị yêu đã lâu không có lại xuất hiện trong nội tâm Phương Tử Huyền, không biết vì sao, sự xuất hiện của anh, cái loại làm tâm hoảng loạn lại diễn ra lần nữa.

Nếu như anh nói là sự thật, anh cũng không phải không để ý đến cô mà là anh có đi tìm cô, chỉ là đoạn thời gian đó cô phong bế mình không để nhìn thấy bất cứ người nào, không nhận điện thoại của người nào, nhưng vậy đoạn tình cảm trở nên nhạt đi, cô cũng có trách nhiệm?

Nhưng nếu cô gật đầu đi cùng với anh, anh lại rời đi thì sẽ như thế nào? Cô không muốn một lần nữa trở thành trò cười, huống chi cô còn không hỏi rõ ràng mọi chuyện, Phương Tử Huyền chỉ cảm thấy đầu thật đau, cô chỉ muốn ngủ ngon một giấc, chuyện gì cũng không muốn quản nữa.

Ngày hôm sau trở lại học viện cô lại vội vã vào công việc trong sinh hoạt, cô hoàn toàn quên mất Đông Phương Hạo, cũng không cùng anh dây dưa chuyện gì, chỉ là lần này Đông Phương Hạo tính toán không cho thời gian để cô duy trì bình tĩnh.

Trong phòng võ đạo, ánh sáng màu ngà từ cửa sổ chiếu vào, trong không khí nổi trôi những hạt bụi nhỏ, mặc quần áo võ đạo chính Phương Tử Huyền dạy học sinh khiêu vũ, hoàn toàn không chú ý đến bóng dáng ở hành lang kia.

“Các bạn học, hiện tại cô giáo sẽ làm mẫu một lần, chờ một chút các em nhảy cô sẽ xem đấy.” Giọng nói của Phương Tử Huyền ngọt ngào rất có ma lực làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“Dạ.” Học sinh trong phòng học trăm miệng một lời.

Phương Tử Huyền đi tới giữa phòng học, mặt của cô khẽ ngửa lên, eo nhỏ thẳng tắp, ngực đầy ưỡn ngực, đầu bàn chân chấm đất, một cái chân thon dài trắng nõn nâng lên, theo âm nhạc tạo nên vũ động, đang lúc cô xoay tròn hai chân chuẩn bị khép lại rồi dừng lại thì thiếu chút nữa đụng phải bóng dáng trước mặt, làm cô sợ hãi thẳng gấp lại lùi về phía sau hai bước, lòng vẫn còn sợ hãi ổn định mình.

Đông Phương Hạo thể nhưng ngoài ý muốn đứng trước mặt, khóe môi nhếch lên vẻ mỉm cười.

Sau lưng học sinh ở đây đều bị chuyện cô giáo thiếu chút nữa đụng vào trong ngực một người đàn ông sợ hãi than không thôi, nhưng khi nhìn thấy đối phương là một đại mỹ nam, cũng ngầm hiểu, suy đoán có phải là người coi trọng cô giáo của mình rồi không.

“Những người không có nhiệm vụ thì không thể tự tiện vào phòng võ đạo.” Phương Tử Huyền không khách khí đưa ra cảnh cáo.

“Anh cũng từng là một thành viên ở đây, tại sao lại tính là người không có nhiệm vụ?” Đông Phương Hạo mỉm cười chào hỏi các học sinh chung quanh.

“Nhưng anh khuấy rầy buổi học của chúng tôi, anh đi ra ngoài cho tôi.” Phương Tử Huyền không muốn lãng phí thời gian cùng anh cãi cọ.

“Mới vừa rồi em nhảy rất đẹp, có thể nhảy lại một lần nữa không?” Đông Phương Hạo nói lảng sang chuyện khác.

Nhìn trai đẹp xa lạ cùng cô giáo giống như cãi nhau cũng giống như đang liếc mắt đưa tình, học sinh xung quanh đều che miệng cười trộm.

“Các em trước tự luyện tập đi.” Phương Tử Huyền đi tới bên cạnh Đông Phương Hạo, kéo tay của anh từ phòng học kéo ra bên ngoài, cho đến cửa cầu thang vắng vẻ mới dừng lại, nặng nề hất tay của anh ra.

“Cảnh cáo anh, ít đến làm phiền tôi đi.” Mặt hạnh của Phương Tử Huyền tròn tròn, bộ dáng rất tức giận.

Đông Phương Hạo xoa xoa cổ tay, đảo mắt quan sát thân thể tinh tế của cô, lần đầu tiên trở lại nhìn thấy cô mặc quần áo Taekwondo thật dày, không có biện pháp thấy vóc người của cô, lần thứ hai cô ăn mặc thật giống với lời em trai của cô nói như nữ tu sĩ, anh cũng không thể nhìn thấy vẻ đẹp của cô, mà giờ phút này váy võ đạo bó sát người hiện lên dáng người có lỗi có lỗ không bỏ sót của cô.

Da thịt bóng loáng mịn màng của cô thu hết vào mắt, mặc dù bộ quần áo che đi bộ phận chọc người, nhưng lại càng thêm có sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng anh, anh không thể không lo lắng đến việc giáo sư nam đi ngang qua thấy được vẻ đẹp của cô.

“Nhìn cái gì vậy? Tôi không phải đã nói không cần đến khuấy rầy tôi rồi sao?” Bị anh nhìn chằm chằm, đôi tay Phương Tử Huyền ôm ngực, nhúu đôi lông mày thanh tú xinh đẹp.

“Là về mảnh đất đạo quán kia, anh đã tìm một phương án giải quyết rất tốt, sau khi tan lớp đến phòng chủ tịch gặp anh.” Ánh mắt Đông Phương Hạo không nhìn được lướt qua khuôn mặt cô, xoay người sải bước rời đi.

Mặc dù Phương Tử Huyền đã cùng Chu Húc thương lượng mở lại đạo quán khác, nhưng Chu Húc giống như có bí mật không để cho người khác biết, anh kiên trì ở lại chỗ này, nghe Đông Phương Hạo có phương án giải quyết, cô rất muốn tìm hiểu một chút.

Sau khi tan lớp Phương Tử Huyền thay quần áo xong đến phòng làm việc của chủ tịch, cô gõ nhẹ cửa sau đó đi vào, Đông Phương Hạo ngồi trên ghế sa lon nhìn để cho cô đóng cửa lại, cô biết mình muốn anh giúp đỡ, không thể làm gì khác hơn là đóng cửa lại đi tới trước mặt Đông Phương Hạo.

“Ngồi xuống đi.” Đông Phương Hạo nhìn cô đã đổi một bộ áo sơ mi trắng, váy dài màu đen đến gối, ăn mặc một thân chuyên nghiệp, nhớ lại khi cô mặc quần áo vũ đạo, mới che giấu cái tốt đẹp của chính mình cẩn thận như vậy.

Phương Tử Huyền nói giọng rõ ràng: “Về vấn đề đạo quán...”

“Bởi vì mảnh đất đạo quán kia là của tất cả cổ đông tập đoàn, cho nên không phải một mình anh có thể quyết định, hơn nữa mảnh đất kia đã ký bản chuyển nhượng, nói đúng hơn là chủ của mảnh đất kia đã nhận được tiền, hiện tại Chu Húc coi như là đang sử dụng phi pháp tư sản của bọn anh...”

Đông Phương Hạo đứng lên, hai bước đi tới bên người cô ngồi xuống, “Mặc dù anh không biết em cùng Chu Húc rốt cuộc có quan hệ gì, để cho em coi trọng anh ta đến mức này, nhưng bọn anh là những người làm ăn buôn bán không thể lỗ vốn, quan hệ lợi hại trong này đại khái em hiểu đúng không?” Trong lúc nói chuyện cánh tay của Đông Phương Hạo vòng chắc hông của cô, ngón tay cùng bàn tay Phương Tử Huyền mười ngón nắm thật chặt, dịu dàng mà có lực.

Phương Tử Huyền ngược mắt nhìn anh, đầu ngón tay khẽ run, cô không cố ý tránh thoát sự kiểm chế của anh, chỉ muốn biết anh có giúp đỡ cô hay không.

Nhìn bộ dạng cần mồi của cô, Đông Phương Hạo hơi bị say mê, “Thật ra vấn đề khó giải quyết đi nữa cũng có biết pháp giải quyết của nó.”

Hai mắt của cô sáng lên, “Biện pháp gì?”

Ngay ở phút đó, cô không chút phòng bị bị anh cuối đầu hôn lên cánh môi mềm mại của cô, hung hăng giãy xéo, con ngươi của cô phóng đại sau đó ra sức giãy giụa, nhưng hai cánh tay anh lại kiềm chặt cô vào trong ngực, nụ hôn của anh điên cuồng mà nóng bỏng, anh say sưa ngậm lấy đôi môi ngọt ngào đầy đặn của cô, ôn lại ngọt ngào của bảy năm.

Giữa lúc giãy giụa bàn tay của Đông Phương Hạo dò vào cổ áo sơ mi của cô, bàn tay nóng bỏng của anh sờn trăn da thịt bóng loáng của cô rồi chuyển qua trước ngực của cô, đầy một nắm tay, cách xoa xoa nắn bộ ngực so với bảy năm trước còn đầy đặn hơn, tình dục như thủy triều mãnh liệt, Đông Phương Hạo ép cô đang giãy giụa đến trên ghế sofa.

Phương Tử Huyền bởi vì cái hôn kia, cửa trong lòng giống như bị nặng nề đẩy ra, muốn cự tuyệt anh nhưng toàn thân không có hơi sức, bị anh thỏa sức hôn, gần như sắp hít thở không thông, theo hô hấp thô bạo của anh cởi ra nút áo trước ngực, cô bị hơi thở nam tính hùng hậu bao quanh, đắm chìm trong ngực của anh.

“Ngừng... Dừng lại, dừng tay!” Lý trí khiến Phương Tử Huyền khi được anh buông môi cô ra, ngăn lại môi của anh tiếp tục chuyển qua trước ngực cô, cô thật không muốn cuộc sống của mình bị hủy ở giờ phút này.

Đông Phương Hạo đại khái cũng ý thức được điểm này, từ trước ngực cô ngẩng đầu lên, buông thân thể run rẩy của cô ra, nhưng tầm mắt lại lưu luyến Bra màu hồng bảo vệ nơi kia, nơi đó mê hoặc anh nguy hiểm đến tính mạng, một cánh tay của anh chống lên, vươn tay vì cô chỉnh sửa lại quần áo trước ngực, đợi cô cẩn thận từng li từng tí ngồi dậy, anh mới cố gắng bình ổn lại dụng vọng hừng hực thiêu đốt ở bụng dưới.

Cô vẫn rất hồi hộp, vì mình cài nút cúc áo, sửa sang lại quần áo cùng làn váy, vừa hướng anh duy trì đề phòng.

“Anh có thể hoãn lại chuyện thu mua mảnh đất ấy không?” Cô ngồi trên ghế nhìn khay trà.

Đông Phương Hạo vươn tay vuốt lại mái tóc rối bời của cô, “Nếu như em đồng ý yêu cầu của anh, anh sẽ dùng hết khả năng hoãn lại chuyện này.”

“Tôi không thể gả cho anh!” Phương Tử Huyền đứng dậy, nhanh chóng rời đi phòng làm việc của chủ tịch.

Đối với việc cô chưa lập gia đình trong lòng anh tràn đầy vui mừng, nhưng cô lại thờ ơ đối với thổ lộ của anh, anh biết đáy lòng mình có chút khổ sở, dù cho anh uy hiếp, đều không cần thiết với cô, chẳng lẽ cô không có chút nào muốn gả cho anh sao?

“Chẳng lẽ là bởi vì anh ta...” Nghĩ đến Chu Húc, Đông Phương Hạo đứng dậy nắm chặt tay thành quả đấm, coi như giữa bọn họ có một tên Chu Húc, anh cũng sẽ chiến thắng khiến Phương Tử Huyền hồi tâm chuyển ý, anh không thể nào buông tha Phương Tử Huyền được.

9. Chương 5-1

Trong phòng làm việc, Phương Tử Huyền ngồi ở trước bàn làm việc của mình thở hổn hển.

Một màn Đông Phương Hạo hôn cô, để cho nội tâm của cô thật lâu không thể yên bình lại, mà uy hiếp của anh ở trong lòng cô lại giống như một quả bom hẹn giờ, cô không biết lúc nào nó nổ tung, huống gì cô cự tuyệt anh lấy kết hôn làm điều kiện giúp đỡ.

Nhưng cô không muốn tùy tiện đồng ý với anh như vậy, bấy năm qua cô phát hiện điều cô để ý nhất không phải là anh vội vã tạm biệt, mà là tin đồn anh cùng cô gái khác đi ra nước ngoài, nếu đã có người phụ nữ khác, tại sao còn muốn trở về tìm cô? Lòng bàn tay của Phương Tử Huyền nhẹ nhàng nắm một góc, dùng sức quá mạnh từ lòng bàn tay truyền đến một hồi đau đớn.

Đang lúc này điện thoại di động của cô vang lên, là Chu Húc.

“Tử Huyền, có thể giúp anh cầu xin Đông Phương Hạo được không, khiến cho công trình phá bỏ và dời đi nơi khác chậm một chút? Anh thật sự có chuyện quan trọng cần làm, làm ơn.” Lần đầu tiên Chu Húc cầu xin người khác, khiến cho Phương Tử Huyền nhất thời gặp khó khăn.

“Chu Húc, anh có thể nói cho em biết vì cái gì được không? Anh rõ ràng có nhiều cơ hội làm công việc tốt hơn, tại sao lại cố giữ một đạo quán?”

“Bởi vì anh muốn trong cuộc so tài Taekwondo học viên do anh bồi dưỡng sẽ có thành tích tốt nhất, để cho cha anh tỉnh lại, đây dù sao cũng là nơi ông dốc cả đời tâm huyết, anh không muốn một lần ngoài ý muốn mà để cho ông chán chường đi xuống...” Lần đầu tiên Chu Húc nói ra bí mật trong lòng.

“Hoá ra là như vậy.” Phương Tử Huyền bừng tỉnh hiểu ra.

“Tử Huyền, anh biết rõ em có thể gặp khó khăn, nhưng mà anh nhìn anh ta rất quan tâm em, anh ta bây giờ là Tổng giám đốc của tập đoàn Đông Phương, chỉ cần em cầu xin anh ta, anh ta sẽ đồng ý giúp việc này, Tử Huyền, làm ơn, chỉ cần cuộc so tài kết thúc anh liền thỏa mãn.”

“Anh để cho em suy nghĩ một chút...” Phương Tử Huyền cúp điện thoại, lâm vào trầm tư.

Rời đi phòng làm việc đi về phía phòng làm việc của chủ tịch, trong nháy mắt, nội tâm của cô còn có một tia thấp thỏm, nhưng muốn làm việc nghĩa không thể chùn bước, Chu Húc luôn luôn không cầu xin người khác giúp đỡ, lần này anh mở miệng cầu xin cô chứng minh đạo quán trong lòng anh ấy rất quan trọng, khiến cho ba Chu tỉnh ngộ là đều rất quan trọng với anh, vô luận như thế nào cô cũng không thể khoan tay đứng nhìn.

Cô lại trở về phòng làm việc của chủ tịch trường học, lúc này Đông Phương Hạo đẩy cửa phòng làm việc muốn đi ra, trong nháy mắt đó nhìn thấy Phương Tử Huyền, trên mặt anh lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Từ lúc anh đưa tới hậu thư đến chỗ Chu Húc đến lúc Phương Tử Huyền đứng trước mặt anh, anh đã nắm chắc phần thắng.

“Như thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?” Anh mong đợi câu ‘Tôi đồng ý’ của cô.

“Tôi đồng ý với anh, nhưng anh phải đảm bảo phải giữ được đạo quán.”

“Dĩ nhiên.”

Ở trước mặt cô, Đông Phương Hạo lập tức gọi điện cho Hội đồng quản trị, cố gắng chuyển dời chú ý của mọi người vào một công trình càng thêm mê người, làm cho đạo quán Chu Húc có một đoạn sóng yên biển lặng.

Lấy được đáp án vừa ý của anh, Phương Tử Huyền lấy lý do dạy họ rời khỏi phòng làm việc của chủ tịch.

Quá nhiều vấn đề khó khăn, quá nhiều tình trạng bất ngờ xuất hiện, nhất thời làm cho cô không chống đỡ được, làm thế nào cùng người khác nói cô phải lập gia đình? Tâm loạn như ma cô không yên lòng tiếp tục lên hết hai tiết học.

Sau khi tan học cùng mấy vị đồng nghiệp đi ra cổng trường, một tiếng còi ô tô ầm ỉ làm cho mọi người chú ý.

Phương Tử Huyền đang cùng đồng nghiệp chuyện trò vui vẻ, nhưng đề tài của cô lại bị người đàn ông cắt đứt.

Mấy đồng nghiệp nhìn Đông Phương Hạo cao lớn đẹp trai tây trang trắng thơm, hoàn toàn ném cô sau ót, Phương Tử Huyền có chút nghi ngờ sao anh lại xuất hiện ở chỗ này.

Đông Phương Hạo chỉ chỉ cô, ý bảo cô lên xe anh.

Mấy đồng nghiệp rót cuộc ý thức được mỹ nam quen biết Phương Tử Huyền, thái độ vừa hâm mộ vừa đổ kị với Phương Tử Huyền, nếu như họ không có đoán sai, người này chính là con trai của chủ tịch mới trở về nước phát triển, như vậy người đàn ông cực phẩm thế lại cùng Phương Tử Huyền quen biết, nhưng họ lại không thể không thừa nhận, đa tài đa nghệ, Phương Tử Huyền vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp rất xứng đôi với anh.

“Anh đưa tôi đi đâu?” Phương Tử Huyền ngồi ở ghế lái phụ, nhìn giống như là đang muốn tham gia cái gì đó, không biết anh muốn giở trò gì.

“Buổi tối, có một buổi tiệc xã giao, em đã là vợ tương lai của anh, như vậy đi theo anh xã giao là chuyện bình thường.” Anh chuyển chú nhìn ở phía trước, giọng nói không chút để ý.

“Tôi cũng có chuyện bận rộn của tôi, thời điểm cần tôi anh không thể gọi điện một tiếng báo sao?”

Đông Phương Hạo quay mặt sang, một tay cầm lái, một tay khác véo nhẹ cằm của cô, “Chồng muốn đi cùng bà xã còn phải hẹn trước sao?”

Phương Tử Huyền đẩy tay anh ra, “Chúng ta vẫn chưa kết hôn!”

“Rất tốt, em đã nguyện ý giúp Chu Húc một tay, cũng không dễ dàng giúp anh? Phải biết anh có bao nhiêu cố gắng mới tạm giữ lại cái đạo quán sớm thuộc về tập đoàn Đông Phương kia, không cho mảnh đất kia phát triển thành cửa hàng hoặc công trình để sử dụng, em coi như không thể báo đáp anh từng cái được sao?”

“Nhưng tùy tiện xuất hiện, còn ở trước mặt đồng nghiệp dẫn tôi đi, nếu gặp họ tôi phải nói như thế nào?”

“Thì ra chuyện em lo lắng chính là cái này, vậy để họ hiểu lầm cũng tốt, dù sao em là vợ anh sớm muộn gì cũng trở thành sự thật.” Đông Phương Hạo lơ đãng nói, dù sao rất nhanh anh sẽ ở trước mắt mọi người công khai thân phận của cô.

“Anh nói thật nhẹ nhõm, tôi chính là ngày ngày đối mặt với các cô ấy, việc chưa thành, tôi hi vọng anh giữ bí mật.” Phương Tử Huyền không nhớ mình nói anh là bạn trai cô..., bởi vì là lời nói hoàn toàn vô căn cứ, quan hệ giữa bọn họ chỉ là giao dịch, tất cả mọi chuyện theo ý cô cũng không giống như thật, cô không sát định được ý nghĩ trong lòng mình như thế nào, đang không thật sự xác định quan hệ trước, cô không hi vọng nghe được người ngoài nghị luận chuyện gì.

“Giữ bí mật là không thể nào, không muốn bị hiểu lầm, em dứt khoát nói cho các cô ấy biết em là vợ của anh thì tốt rồi.” Gương mặt Đông Phương Hạo nhẹ nhõm.

“Đùa gì thế, chỉ cần chúng ta cần chưa kết hôn, tôi đều không thể nói như vậy.” Phương Tử Huyền nhìn ra cửa xe, không muốn nhìn phản ứng của anh.

Xe thẳng gấp ở bãi đậu xe, Đông Phương Hạo xoay người vươn cánh tay ra ôm cô, “Em thật hi vọng chúng ta nhanh chóng kết hôn sao? Nói thật anh cũng rất muốn, chỉ là anh tin tưởng rất nhanh chúng ta có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện ở trước mặt mọi người, không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội nghị luận.”

Phương Tử Huyền bị khí thế bá đạo của anh làm giật mình, nhưng anh đã buông cô ra.

“Chờ một chút đến khách sạn chuẩn bị một phen, anh đã giúp em chuẩn bị xong lễ phục, thợ trang điểm cũng đã đến, anh sẽ ở phòng lầu một của bữa tiệc chờ em, nếu như em không giúp anh, tương lai một đoạn thời gian rất dài anh sẽ gặp phiền toái, đặc biệt ba mẹ anh sẽ không ngừng dần xếp buổi xem mắt, em cũng biết anh đã nhận định em, cho nên vô luận như thế nào cũng phải thu lại tính khí đại tiểu thư, phải phối hợp với anh thật tốt.”

Đông Phương Hạo nói xong, lái xe vào bãi đậu xe ngầm của quán bar, sau đó cùng Phương Tử Huyền trực tiếp dùng thang máy lên phòng cao nhất của khách sạn, sau khi dặn dò thợ trang điểm anh tiến vào phòng lầu một của bữa tiệc.

“Phương tiểu thư, trước mắt cô mặc lễ phục do ông chủ mua, chờ một chút tôi sẽ theo lễ phục trang điểm cùng làm tóc cho cô.” Thợ trang điểm giống như rất khách khí.

Phương Tử Huyền đi tới bên giường mở cái hộp màu tím, giống như một hộp quà thần bí, bên trong là lễ phục cùng màu hiện ra trước mặt cô.

“Là kiểu dáng mới hiện nay, cả Đài Loan chỉ có một chiếc, rất quý đó.” Thợ trang điểm hâm mộ nói.

Phương Tử Huyền cầm lấy lễ phục vải rất mềm mại, thay cho bộ đồ công sở trên người.

“Rất đẹp.” Gương mặt thợ trang điểm toát lên sự hâm mộ.

Phương Tử Huyền cúi đầu, lễ phục này là cổ chữ V sâu, đai mỏng vòng qua cổ thắt một nút kết cố định trên người, mà sau lưng phơi bày một mảnh, để lộ tấm lưng trắng nõn bóng loáng của cô, đường cong đẹp đẽ của sống lưng hoàn toàn lộ ra, mặc lễ phục này làm cho Phương Tử Huyền có chút khấn trương.

Ngồi ở trước gương trang điểm, Phương Tử Huyền vì Đông Phương Hạo nói chuyện nghiêm trọng mà cảm thấy nghi ngờ, nhưng lời kế tiếp của thợ trang điểm nói làm cho cô thiếu chút hộc máu.

“Phương tiểu thư, ông chủ đối với cô thật để ý, nghe nói buổi tối nay, ngài ấy muốn ở trước mặt mọi người tuyên bố thân phận của cô, hai người sao lại quen nhau vậy?” Thợ trang điểm rất muốn biết làm như thế nào mới gặp gỡ một người đàn ông nhiều tiền đẹp trai như vậy, nhìn Phương Tử Huyền nhìn không được nói mấy câu, dò xét một phen thật tốt tình yêu của bọn họ.

“Chúng tôi...là bạn học.” Phương Tử Huyền chỉ muốn trốn, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, cũng không biết anh tuyên bố cái gì mà thân phận của cô.

“Thì ra là hai người biết nhau lâu như vậy, hai người thật có duyên.” Thợ trang điểm tiếp tục hâm mộ, sau đó suy nghĩ làm kiểu tóc gì cho Phương Tử Huyền, cô ấy không biết Phương Tử Huyền đang nghĩ cách chạy trốn.

“Phương tiểu thư, tóc của cô thật mềm thật trơn bóng, không bằng tôi giúp cô vấn nghiên cố định bằng một trang sức thủy tinh, như vậy rất đoan trang, rất hào phóng.”

Như vậy lưng trần trụi của cô thì phải làm sao? Cô còn nghĩ dùng tóc chống đỡ để đi ra ngoài, không đi không biết Đông Phương Hạo ở đây làm gì, nhưng việc đã đến nước này cô không thể trốn tránh, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Thợ trang điểm bắt tay vào công việc nghiêm túc vì cô làm một kiểu tóc cùng với trang điểm mơ hoặc lòng người, khiến Phương Tử Huyền khi nhìn gương lại hút một ngụm khí lạnh.

“Được rồi, tôi đi thông báo cho ông chủ.” Thợ trang điểm cầm điện thoại di động lên.

“Tự tôi đi là được rồi.” Phương Tử Huyền khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền mê người cướp đi tâm hồn của người khác, khiến cho cả thợ trang điểm cũng phải ngây ngẩn.

10. Chương 5-2

Khi Phương Tử Huyền đi vào hội trường, từ xa cô thấy Đông Phương Hạo đang vội vàng, thông qua nhân viên làm việc, kiểm tra đối chiếu tài liệu, cô dọc theo lối đi bên cạnh đi tới nơi hẻo lánh chỗ bày Piano, nhìn Đông Phương Hạo ở đầu bên kia bàn rộn.

Đợi cả phòng bữa tiệc đầy người, Đông Phương Hạo đi lên đài chủ tịch trước hết chào hỏi tân khách, anh rút cuộc cũng mỉm cười chuyển tầm mắt lên người Phương Tử Huyền, “Tối hôm nay cảm tạ các vị tới tham gia tiệc rượu của tôi, tôi còn muốn trình trọng giới thiệu cho cha mẹ người quan tâm chuyện lớn cả đời của tôi một người...”

Phương Tử Huyền thấy Đông Phương Hạo trực tiếp đi về phía cô, cô đứng ở bên cạnh Piano có chút khẩn trương, bây giờ cô mới biết vị trí này tuy vắng vẻ, lại gần như tất cả các vị khách ngồi ở góc độ nào cũng nhìn thấy cô.

Tác phong Đông Phương Hạo nhanh nhẹn, bình tĩnh mỉm cười đi về phía cô, một phút kia thế lại làm cho cô thất hồn điên đảo, bởi vì anh tao nhã như vậy, anh cao quý như vậy, vẫn như năm đó trong lòng cô.

Đông Phương Hạo đi vòng qua phía sau cô, chợt một cánh tay vòng qua eo cô dịu dàng kéo cô vào trong ngực anh, bề ngoài rất mập mờ, “Tối hôm nay cảm ơn cô ấy đã đến, Phương Tử Huyền...là mối tình đầu của tôi, hôm nay chúng ta cửu biệt trùng phùng* làm cho tôi cảm thấy rất vui, hi vọng tối nay mọi người chơi tận hưởng.”

*Cửu biệt trùng phùng: Xa cách lâu ngày gặp lại.

Phương Tử Huyền trừng mắt hung hăng đáp lễ anh.

Hội trường bùng lên rối loạn từng bùng, ngay sau đó chính là một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, những vị khách đang ngồi hướng đối bích nhân trời đất tạo nên giờ ngón tay cái, sau đó châu đầu ghé tai thăm dò Phương Tử Huyền là thiên kim nhà nào.

Thấy Phương Tử Huyền, ba mẹ Đông Phương Hạo thở phào nhẹ nhõm, mặc dù con trai không nói rõ quan hệ, nhưng rất ít thấy con trai con trọng một người khác phái, sự lựa chọn của con trai sẽ không làm cho bọn họ thất vọng, đã từng bọn họ thương lượng qua vô số lần, con trai vẫn không có kết giao cố định một người vậy có phải liên quan đến giới tính đặt biệt không? Nhưng con trai bảo buổi tối hôm nay sẽ cho bọn họ một kinh hỉ, sau đó bọn họ thấy anh đến trường học chỗ Phương Tử Huyền dạy.

“Cái gì...Mối tình đầu?” Ba mẹ Đông Phương Hạo liếc mắt nhìn nhau, con của bọn họ thế nhưng để cho bọn họ lo lắng như vậy rồi mới nói cho bọn họ biết anh có một mối tình đầu, nhưng bởi vì sự lo lắng dư thừa này lại làm cho hai người nhìn nhau cười một tiếng, đều có dũng khí buông được, con trai Đông Phương Hạo của bọn họ rất kiêu ngạo, si mê bạn gái của mối tình đầu nhiều năm cũng không có gì lạ, chỉ là giữ bí mật nhiều năm như vậy thật là làm khó anh.

“Phương tiểu thư là mối tình đầu của ngài, như vậy hiện tại hai người có tiến một bước phát triển chưa?” Trong bữa tiệc quả nhiên có mấy người tốt đặc biệt hỏi thăm người, Đông Phương Hạo không biết nên nói lòng hiếu kỳ của bọn họ quá mức mạnh mẽ hay là cổ tình phá rồi đây.

Đông Phương Hạo làm bộ như không nghe thấy, chỉ giữ vững mỉm cười, đặt biệt đối với cha mẹ anh.

Phương Tử Huyền cũng không biết rõ ràng chuyện năm đó anh cùng một cô gái ra nước ngoài, mà bây giờ anh lại dùng bộ dạng cứng rắn dùng phương thức này để hướng mọi người tuyên cáo cô chính là mối tình đầu của anh, không để cho cô biết tức giận hay nên cười.

Hơn nữa anh thế nhưng lại đưa cánh tay vòng qua eo cô tạo tư thế mập mờ, trước mặt mọi người như thế giới thiệu cô, để cho cô trong thời gian ngắn rất có ý kiến với anh, nhưng lại không tiện phát tác, dù sao tất cả mọi người đều chú ý bọn họ, cô là người có ân tất báo, vì Chu Húc chỉ dành phối hợp với Đông Phương Hạo diễn tuồng thật vui, mặc kệ anh thừa nhận cô cũng được, khẳng định cô cũng được, may mắn anh không nói chuyện cô đồng ý gả cho anh, dù sao chuyện này cũng sẽ thêm thành phần uy hiếp.

Cô biết anh làm như vậy nhất định có dụng ý, nếu anh chọn lựa phương thức cự tuyệt xem mắt, như vậy cô phối hợp là tốt rồi, tránh cho anh bị người nhà ép đi xem mắt rồi trách cô, sau đó tâm tình khó chịu lại thu hồi đạo quán.

Chợt cánh cửa bên cạnh bị đẩy ra nặng nề, Đông Phương Hạo thấy Tô San một đầu tóc xoắn vàng kim tức giận đùng đùng đi tới nơi này, dĩ nhiên chú đến cô ta còn có tất cả mọi người.

Tô San mặt mày uất ức chạy tới chỗ ba mẹ Đông Phương Hạo, mà Đông Phương Hạo mặc kệ cô ta, chỉ muốn đưa Phương Tử Huyền rời đi chỗ thị phi này, dù thế nào mục đích của anh cũng đã đạt thành, chỉ cần an tâm cùng mỹ nhân đi hèn hò là tốt rồi.

“Các vị, tối nay mọi người chơi vui vẻ một chút, ta còn muốn dẫn mối tình đầu của mình đi đến một chỗ, trước xin lỗi không tiếp được.” Cứ như vậy Phương Tử Huyền lần nữa bị động bị Đông Phương Hạo kéo đi.

“Hô...Rốt cuộc giải quyết xong.” Nụ cười của Đông Phương Hạo trong bữa tiệc liền tắt, nặng nề thở phào một cái, nhưng từ đầu đến cuối không có ý định buông tay nắm lấy Phương Tử Huyền ra.

“Trình diễn xong rồi, tôi có thể đi được chưa?” Thời điểm Phương Tử Huyền bị Đông Phương Hạo kéo đến thang máy, thử đưa tay tránh tay anh ra.

“Ừm? Dĩ nhiên là không được, kế tiếp chúng ta bắt đầu ở chung.” Đông Phương Hạo nhìn cô lắc đầu một cái, “Hơn nữa anh có nói là này giờ diễn trò sao? Phương Tử Huyền, anh là nghiêm túc.”

Nghe Đông Phương Hạo nói như vậy, Phương Tử Huyền tức điên, “Còn ở chung? Không phải anh nói phối hợp tốt với anh sao?”

“Trường hợp nghiêm túc như vậy, làm sao có thể nói giỡn? Trước để cho suy đoán của bọn họ hạ xuống, kết tiếp anh sẽ sắp xếp cho cha mẹ hai bên gặp mặt để định ngày kết hôn, dù sao kết tiếp em chỉ cần ngoan ngoãn làm người phụ nữ của Đông Phương Hạo anh là được, những thứ khác không cần nói gì thêm.” Thái độ Đông Phương Hạo rất cứng rắn.

“Anh có muốn tôi trở về nói với bọn họ tôi không phải là bạn gái của anh hay không?” Không có biện pháp tưởng tượng hậu quả ở chung với anh là gì, Phương Tử Huyền uy hiếp anh.

“Em dám?” Đông Phương Hạo biết mình dẫn đó với nhược điểm của cô, biết cô sẽ không dám.

“Tại sao không dám? Tôi sẽ đi ngay bây giờ!” Phương Tử Huyền xoay người muốn trở lại, lại bị anh kéo vào trong ngực dùng sức ôm lấy.

“Ừm, em có thể nói cho bọn họ biết em không phải là bạn gái của anh, mà là vợ của anh.”

“Anh vô lại!”

“Vậy anh sẽ càng vô lại.” Nụ hôn của anh sắp chạm đến cô.

“Tránh ra, tôi muốn đi thay quần áo về nhà!” Phương tử Huyền đẩy anh ra đi vào thang máy.

Đông Phương Hạo đi vào, dựa lưng vào bên trong tường nhìn Phương Tử Huyền tức giận, anh cảm giác cô có gì không đúng, bởi vì anh cảm thấy giữa bọn họ có chút hiểu lầm gì đó, nếu không sau bảy năm cô sẽ không đối xử với anh như vậy.

Đợi cô trở về đổi quần áo, lấy túi xách, kéo cửa phòng chuẩn bị rời đi, anh một phen nắm lấy cổ tay cô, anh hỏi rõ nghi vấn của mình, “Tử Huyền, giữa chúng ta có phải hiểu lầm gì hay không?”

Như bị nhìn thấu tâm sự, Phương Tử Huyền sưng sờ nhìn anh, tiếp theo lắc đầu một cái.

“Anh biết rõ giữa chúng ta nhất định có hiểu lầm, em phải nói cho anh biết, anh nhất định sẽ giải thích.”

Phương Tử Huyền nhướn mày, cười nhạt một tiếng, “Tôi không cần lời giải thích của anh.”

“Chẳng lẽ em muốn anh vì chuyện này mà cảm thấy khó hiểu sao?” Đông Phương Hạo có chút thiếu kiên nhẫn.

”Anh cũng đừng khó hiểu, có một số việc chỉ có mình rõ ràng nhất, người ngoài không thể nào biết.”

“Anh thấy em đối với anh có thái độ rất ác liệt, cùng thái độ năm đó đối với anh hoàn toàn khác biệt, cho nên anh muốn làm rõ rốt cuộc anh làm sai cái gì.”

“Thôi, anh không có làm sai gì, tôi muốn về nhà.” Phương Tử Huyền biết tranh luận nhiều với anh cũng dư thừa, xoay người muốn đi về nhà.

Nhưng Đông Phương Hạo chớp lấy cánh tay mềm mại của cô, sức lực có chút lớn, cô khẽ nhíu mày nhìn anh, cái nghi vấn kia nổi lên, như vậy cô cũng rất muốn làm rõ, “Năm đó anh trừ ra khỏi nước làm bạn với ông nội, còn có chuyện chưa nói cùng tôi đúng không?” Thanh âm của Phương Tử Huyền lộ ra mấy phần lạnh lùng.

“Chuyện gì?” Đông Phương Hạo bị cô chấn vấn nhất thời mê mang không hiểu.

“Chuyện gì trong lòng anh rõ nhất!” Phương Tử Huyền tránh thoát cổ tay anh, dùng sức đẩy anh một cái.

Nhìn gương mặt ghen đến đỏ bừng không giải thích mọi chuyện rõ ràng của cô, anh tỉnh táo nhớ lại, chợt trong lòng anh hạ xuống một cái, bắt đầu rõ ràng mạch lạc lại, “Em nói là...”

Đôi mắt sáng ngời của Phương Tử Huyền nhìn Đông Phương Hạo, mong đợi lời giải thích của anh, cô cũng không biết mình tại sao lại để ý những chuyện này, nhưng cô hi vọng đáp án kia sẽ không làm cô bị tổn thương.

“Không sai, anh ấy không nói cho cô năm đó tôi cùng anh ấy đi ra nước ngoài, sau đó chúng ta cùng đi học, chăm sóc lẫn nhau.” Sau lưng là giọng nói lộ ra mấy phần hài lòng của phụ nữ truyền đến, khiến cho hai người không hẹn mà cùng nhìn phía cô ta.

Tô San đứng ở hành lang thủy tinh hoa lệ, trên mặt là một tia hả hê, chỉ cần cô ta thêm dầu thêm mỡ nói chuyện của cô ta cùng Đông Phương Hạo mập mờ, như vậy Phương Tử Huyền nhất định sẽ tức giận, sau đó cô ta sẽ đoạt lại Đông Phương Hạo, phải biết Đông Phương Hạo là của cô ta, ai cũng không có tư cách cướp đi.

“Tô San cô nói lung tung gì thế?” Đông Phương Hạo có chút tức giận, anh không cho phép Tô San tô đen quan hệ của bọn họ.

“Em nào có nói bậy? Chẳng lẽ nói khi đó chúng ta không phải ngồi máy bay tư nhân bay đến Mỹ sao? Hơn nữa bảy năm qua chúng ta đều như hình với bóng, thân mật vô cùng, hai nhà chúng ta vừa là thế giao, anh và em là thanh mai trúc mã, anh cùng cô ta chỉ là mối tình đầu mà thôi cũng không phải cái gì hay ho.”

*Thế giao: quen biết nhiều đời, lâu dài.

Sắc mặt Phương Tử Huyền càng ngày càng khó coi, quả nhiên không sai, Đông Phương Hạo chính là một hoa hoa công tử (người lăng nhăng), căn bản chưa từng quan tâm đến cô, xoay người lại anh sẽ cùng cô gái khác ở chung một chỗ, uy hiếp cùng điều kiện của anh chỉ là muốn tiếp tục đùa bỡn tình cảm của cô như một trò chơi mà thôi, thực sự là quá hèn hạ rồi!

Đôi tay Phương Tử Huyền dùng sức đẩy Đông Phương Hạo ra, xoay người bước nhanh rời đi.

“Tử Huyền, em nghe anh giải thích, chuyện không phải như em nghĩ đâu.” Đông Phương Hạo từ phía sau đuổi theo cô, một phen bắt lấy cổ tay cô không cho cô rời đi.

“Không phải như tôi nghĩ, vậy thì như thế nào?” Phương Tử Huyền biết quan hệ hai người chỉ là một cuộc giao dịch, cô không cần thiết tức giận, cô chỉ cần theo anh một đoạn thời gian, chờ chuyện tình Chu Húc giải quyết xong cô sẽ quả quyết rời đi, trong khoảng thời gian này cô cần phải bảo vệ mình thật tốt thế là đủ, cô cơ bản không muốn cùng người phụ nữ khác tranh giành người tình, cô tình nguyện thối lui khi mọi chuyện dần xếp mền thỏa.

Đông Phương Hạo cảm thấy cô tức giận, không ngừng khổ sở cầu khẩn, “Tử Huyền, em hãy nghe anh nói, khi đó bởi vì ba của Tô San là y tá trưởng của ông nội, mà hai nhà lại là thế giao, khi đi ba cô ta ở trước mặt anh nhờ vả, nên nhà anh liền cùng Tô San rời khỏi nước, Tử Huyền, anh không hi vọng em có bất cứ hiểu lầm gì, anh và cô ta thật không có gì, anh chỉ coi cô ta đơn giản như em gái mà thôi.”

Phương Tử Huyền nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh thì khẽ thở dài một cái, bây giờ không phải là lúc để giận dữ, cô cơ bản cũng không cần tức giận, bởi vì quan hệ của bọn họ chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hiện tại cãi nhau đối với hai người cũng không có chỗ tốt, vô luận như thế nào cô cũng muốn Chu Húc đạt thành tâm nguyện.

Thấy cô trầm mặc không nói, Đông Phương Hạo cam kết lần nữa, “Tử Huyền, em không cần tức giận, anh đồng ý với em, trước thời gian kết hôn trong khoảng thời gian này anh sẽ làm cho em hiểu anh, anh sẽ không đụng đến em, cũng không làm cho em tổn thương, như vậy được không?”

“Đưa tôi về nhà.” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Anh rất ngoài ý muốn không thấy bộ dạng phát giận làm ồn ào của cô trong tưởng tượng, Đông Phương Hạo tự mình lái xe, đưa cô về nhà.

11. Chương 6-1

“Tôi đi thay quần áo.” Vừa vào cửa nhà Phương Tử Huyền đã đi thẳng lên lầu.

Người nhà Phương gia rất ân cần kêu Đông Phương Hạo vào, dù sao buổi tối nay tên tuổi con gái Phương Tử Huyền nhà họ, đã truyền nhiều lần trong giới thượng lưu rồi.

Nha đầu kia là mối tình đầu của Đông Phương Hạo, ở sau lưng cha mẹ kết giao tại thời điểm đến trường đọc sách, nếu như cùng Đông Phương gia kết làm thân gia, vậy cũng có thể xem như chuyện tốt, nghĩ tới đây bọn họ bắt đầu bội phục ánh mắt của con gái, dù sao giờ phút này Đông Phương Hạo ngồi trước mắt bọn họ mọi cử chỉ gờ tay nhắc chân đều tự nhiên lộ ra phong cách quý tộc, chính xác là có rất nhiều người theo không kịp, hơn nữa thực khó là anh đối với con gái bọn họ ôn nhu sẵn sóc.

Cha mẹ Phương gia nghĩ đến con đường dạy dỗ con gái trở thành thực nữ, nhưng cô lại thỉnh thoảng sẽ giống như tính cách thẳng thắn của tiểu nam sinh, lại có chút lo lắng, quay đầu lại còn phải cùng con gái nói chuyện thật tốt, để cho cô chú ý nhiều về lời nói cử chỉ, đừng dọa chạy Đông Phương Hạo là tốt rồi.

“Bác trai bác gái, chuyện tuyên bố buổi tối nay quá mực vội vàng, con chưa kịp cùng hai bác nói rõ ràng, thực xin lỗi, tình cảm con đối với Tử Huyền là nghiêm túc.” Đông Phương Hạo lễ phép.

“Không có vấn đề gì, con bận rộn như vậy, chúng ta rất hiểu.” Ba Phương rất khách khí khoát khoát tay.

“Đúng vậy, nếu như Tử Huyền có chỗ không đúng còn mời con thông cảm, con bé bị chúng ta làm hư rồi.” Mặc dù mẹ Phương nói rất khách khí, nhưng trong lời nói có nhiều hơn là tình yêu thương con gái.

“Bác trai bác gái hai người yên tâm, thật ra Tử Huyền cô ấy làm rất tốt, con yêu thích nhất là bản chất chân thật tốt đẹp của cô ấy, điều này là điều đáng quý nhất, ba mẹ của con cũng đều thích cô ấy, nếu như bác trai bác gái không có ý kiến, qua một đoạn thời gian nữa con muốn sắp xếp cho hai nhà gặp mặt để bàn hôn sự giữa con và Tử Huyền, không biết bác trai bác gái có ý kiến gì hay không?”

Đông Phương Hạo vô cùng thành khẩn nhìn người lớn Phương gia, đối với Phương Tử Huyền, anh 100% chắc chắn phải có được, anh đang nhượng bộ đều để cho hai người một chút thời gian, hơn nữa sự ủng hộ của người lớn hai nhà rất quan trọng đối với anh.

“Chúng ta không có ý kiến gì cả, quan trọng nhất là hai đứa xem vừa mắt nhau, nếu như hai bên đều đồng ý, đây chính là chuyện rất tốt, gả con gái đi ra ngoài, giao cho một người chân thành tin cậy dù sao cũng là nguyện vọng của người già chúng ta, cho nên nếu như Tử Huyền nguyện ý, chúng ta cũng không có ý kiến, chỉ cần con đáp ứng ta chăm sóc con bé thật tốt là được.” Ba Phương giống như rất kích động, cũng không

phải lúc bình thường làm ăn phải bình tĩnh, bởi vì dù sao đây không phải là cuộc buôn bán mà là gả con gái.

“Nếu như có thể cưới Tử Huyền làm vợ, đó là phúc khí của con, con sẽ chăm sóc cô ấy một đời một kiếp, xin bác trai bác gái giao cô ấy cho con chăm sóc.”

“Vậy thì không có gì tốt hơn nữa.”

“Đúng rồi Tử Huyền đi lâu như vậy sao còn chưa xuống, không bằng con lên gọi con bé xuống đi.”

Đông Phương Hạo đứng dậy đi lên lầu.

Phòng Phương Tử Huyền rất chỉnh tề sạch sẽ, ngăn tủ bên giường đặt hơn mười con gấu bông lớn nhỏ, có thể thấy cô vẫn còn tính tình của cô gái nhỏ, Đông Phương Hạo đi tới giường phủ ga giường màu hồng của cô, cầm lên khung hình đặt trên đầu giường, nằm lên trên giường của cô.

Phương Tử Huyền từ phòng tắm ra ngoài, thấy Đông Phương Hạo liền sợ hết hồn, “Sao anh lại ở trong này?”

“Ba mẹ của em đồng ý cho anh lên.” Đông Phương Hạo nhìn cô mặc chiếc váy màu xanh dương nhạt, không nhận được khen một câu: “Em mặc váy này thật sự rất đẹp.”

Phương Tử Huyền mặc kệ anh, đi thẳng ngồi xuống trước bàn trang điểm, soi gương sửa sang lại mái tóc ướt mới gội.

Đông Phương Hạo từ trên giường đứng lên đi về phía sau cô, nhìn khuôn mặt đơn thuần trong gương của cô, khi tầm mắt quét qua rãnh giữa hai tuyết trắng nhàn nhạt trước ngực cô, một trận huyết mạch sôi sục, cảm giác muốn cô lại kích thích một lần nữa.

Phương Tử Huyền dùng khăn lông lau tóc, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của anh.

“Tử Huyền, sau khi lau khô tóc, cùng anh đến nhà anh.”

“Đi đến nhà của anh?” Phương Tử Huyền nghi ngờ nhìn anh.

“Đúng, anh đã gặp qua cha mẹ của em rồi, hiện tại cũng nên đổi em gặp người lớn nhà anh, hơn nữa em không phải đồng ý ở cùng chỗ với anh sao?”

“Anh có phải hiểu lầm ý tứ của tôi hay không?” Phương Tử Huyền cau mày.

“Nếu như không ở cùng chỗ làm sao hiểu rõ nhau? Nếu như anh đã cố gắng giúp em chu toàn về việc cổ đông, như vậy em cũng nên thực hiện cam kết của mình phải hay không?”

Phương Tử Huyền nhìn mình trong gương, cô biết có một số chuyện không thể trốn tránh được, bây giờ biết chính xác anh đã cùng cô gái khác đi ra nước ngoài, nút thắt trong lòng cô đã được cởi ra, như vậy chỉ kém hiểu anh thôi, thật sự nếu không thể cô cũng không miễn cưỡng mình, cô sẽ kiên quyết rời đi, huống chi anh đã đồng ý với cô không động vào cô, như vậy cô cũng sẽ nói chuyện giữ lời.

Xe dừng trước một biệt thự xa hoa sang trọng, Phương Tử Huyền biết đây là nhà của Đông Phương Hạo, vừa nghĩ đến sẽ thấy cha mẹ của anh, cô có chút lo lắng.

Đông Phương Hạo một tay nắm lấy tay cô kéo vào, “Tử Huyền, anh sẽ ở trước mặt ba mẹ thừa nhận em, anh sẽ không để Tô san bất kỳ hi vọng cùng cơ hội nào.”

“Anh không cần thiết phải làm như vậy.”

“Anh phải làm như vậy.” Chỉ có hung hăng làm chết tâm Tô San, anh mới có đủ lòng để yêu thương Phương Tử Huyền không ngăn cách, để cho cô yên tâm.

Phương Tử Huyền ở phương diện tình cảm rất ngốc nghếch, cô nhất định sẽ không biết bên cạnh người mình thích có một người khác phái sẽ có tư vị gì, anh có thể tha thứ cho Phương Tử Huyền không quan tâm anh, nhưng anh không cho phép cô hiểu lầm anh bất cứ điều gì.

Bảy năm trước anh buông tha cô, bảy năm sau mất mà được lại, anh tuyệt đối sẽ không cho phép mình lặp lại lỗi lầm.

Phòng khách ở bên trong to như thế, đèn thủy tinh treo tản ra ánh sáng nhu hòa.

Tô San biết Đông Phương Hạo sẽ về, cho nên đã sớm ăn mặc chu đáo, bởi ba mẹ Đông Phương Hạo ở phòng khách chờ anh, thấy Phương Tử Huyền mặt dù gương mặt cô ta thể hiện sự mất hứng, nhưng đúng là rất cao hứng chạy đến bên cạnh Đông Phương Hạo, nghĩ đẩy Phương Tử Huyền ra thay thế vị trí của cô.

Đông Phương Hạo dĩ nhiên biết Tô San định diễn trò xiết gì, cho nên ôm lấy Phương Tử Huyền không thả gỡ tay Tô San ra.

“Tô San, không thể không lễ phép với chị dâu!” Đông Phương Hạo dạy dỗ Tô San giống như dạy dỗ một đứa trẻ.

“Mới vừa rồi Hạo ca ca không nói tiếng nào rời khỏi khách sạn, em là lo lắng cho anh chứ sao.” Tô San nắm tay Đông Phương Hạo đang đưa làm nũng.

Nhìn dáng vẻ thân mật của bọn họ, Phương Tử Huyền quay mặt đi không muốn tình thấy cảnh tượng như vậy.

Cha mẹ Đông Phương Hạo thấy Tô San giống như cô gái nhỏ, lại thấy Đông Phương Hạo tự nhiên thanh thản đứng bên cạnh Phương Tử Huyền, liền có nhiều phần thích cô hơn, “Tô San, con phải học tập Tử Huyền, chớ làm phiền anh trai con, cũng tới đây ngồi xuống.” Mẹ Đông Phương Hạo khách khí nhường chỗ ngồi.

Thấy mẹ Đông Phương Hạo thiên vị Phương Tử Huyền như vậy, vốn là đã bất mãn với Phương Tử Huyền Tô San tức giận đi tới bên cạnh cô, nặng nề đẩy, phát tiết hỏa khí cả đêm ra.

Phương Tử Huyền đột nhiên bị đẩy, làm cho cô mất trọng tâm không vững ngã trên mặt đất, có vẻ chật vật không chịu nổi.

“Đủ rồi Tô San, cô làm như vậy chỉ làm cho tôi càng không thích cô!” anh luôn đối đãi cô ta giống như em gái, nhưng không ngờ hành động của cô ta lại ác liệt như thế, Đông Phương Hạo tức giận hướng cô ta gào xong liền đỡ Phương Tử Huyền.

Người nhà Đông Phương Hạo đều đối với hành động kịch liệt của Tô San tràn đầy trách cứ, Tô San dậm chân một cái liền chạy ra ngoài.

“Chân của tôi thật đau...” Chỗ mắt cá nhân đại khái là trật rồi, Phương Tử Huyền không có biện pháp đứng thẳng dậy, nhưng chưa bao giờ thấy vẻ mặt đáng sợ của Đông Phương Hạo, Phương Tử Huyền cố gắng nhịn đau đớn, sợ anh lại nổi giận.

“Ba mẹ, làm phiền hai người gọi điện kêu Tô San về, con đưa Tử Huyền đến bệnh viện.” Đông Phương Hạo bàn giao toàn bộ, ôm Phương Tử Huyền đi về phía xe hơi bên ngoài, lái ô tô tới bệnh viện.

Sau đó bọn họ đến phòng cấp cứu của bệnh viện, sau khi nhân viên y tế khám xong vết thương cho Phương Tử Huyền, lưu lại một y tá trẻ chăm sóc.

“Phương tiểu thư chân của cô bị thương rất nghiêm trọng, bất quá nếu chú ý chăm sóc rất nhanh sẽ không có việc gì.” Sau khi khám và chữa bệnh xác định vết thương mới cộng với tai nạn cũ, y tá bôi thuốc, sau băng bó mắt cá nhân cho Phương Tử Huyền, cẩn thận dạy dỗ.

“Nhưng tôi còn muốn đi dạy, làm sao đây?” Phương tử Huyền nhìn chân mình bị băng bó giống như cái bánh chưng.

“Trường học còn có ba người dạy vũ đạo, em chỉ cần an tâm dưỡng thương, Phương Tử Huyền, vết thương mới cộng với tai nạn cũ, nếu như không ngoan ngoãn nghe lời nghỉ ngơi cho khỏe, chân của em sẽ phải phế đấy.” Đông Phương Hạo bởi vị chủ trương của mình mà hối hận không thôi, lòng như lửa đốt, hận không được về nhà trừng trị Tô San thích đáng sau đó thì ném cô ta về Mĩ.

Y tá trẻ nhìn cực phẩm mỹ nam trước mặt Phương Tử Huyền bộ dạng rất ôn nhu dịu dàng với cô, không ngừng hâm mộ, làm bộ ở lại chạy đông chạy tây không cam lòng rời khỏi, thỉnh thoảng lại liếc trộm mấy lần.

Phương Tử Huyền biết hiện tại mình nói cái gì cũng dư thừa, không thể làm gì khác hơn là im lặng, bấu môi nhìn Đông Phương Hạo nửa ngồi ở trước mặt cô thủ thủ an ủi cô.

“Đứa ngốc, anh đã cùng người nhà em nói rõ tình huống, trực tiếp sẽ dẫn em đến ngoại ô dưỡng thương.” Đông Phương Hạo ôm lấy cô, bước nhanh đi về phía cửa phòng cấp cứu.

Trong đại sảnh của một khu nhà ngoại ô có phong thái của một biệt thự, Phương Tử Huyền ngồi ở ghế salon mềm mại làm bằng da thật.

“Tử Huyền, bắt đầu từ bây giờ em sẽ ở lại đây, ba tháng sau chính là ngày chúng ta kết hôn, trước đó em trước có thể tìm hiểu anh thật tốt, anh hiểu rõ em lo lắng cái gì, yên tâm, trừ em ra anh thật sự không có người phụ nữ khác.” Đông Phương Hạo nửa ngồi ở trước mặt cô, cặp mắt chân thành tha thiết nhìn cô, “Từ trước đến nay trong mắt anh trong lòng của anh chỉ có một mình em.”

Phương Tử Huyền nhìn vào hai mắt của anh, giây phút này cặp mắt sâu thẳm kia tràn đầy dịu dàng, cô thiếu chút nữa đã rơi vào, ngay sau đó nhanh chóng chuyển mắt sang hướng khác, cô quan sát bốn phía, bày biện bên trong phòng tương đối đơn giản, nhưng cách bày biện cùng màu sắc làm cho người cảm thấy rất thoải mái, nhìn ra được thiết kế rất độc đáo. diễm nhiên l«ê quý đ«ôn.

”Thích nơi này sao? Nơi này là chỗ ở sau khi kết hôn của chúng ta, nếu như em có bất mãn gì về nơi này, anh có thể cho người bố trí một lần nữa.

“Không cần phiền phức, rất khá, tôi có chút mệt mỏi, ngủ trước.” Phương Tử Huyền thử đứng lên, “Phòng của tôi ở đâu?”

“Sẽ làm đau chân đấy, anh ôm em đi.” Đông Phương Hạo một phen ôm cô, đi về phía một gian phòng ngủ lầu hai.

Phòng rất lớn màu sắc được thiết kế rất trang nhã, đầu giường là ngọn đèn tản ra tia sáng nhu hòa.

Đông Phương Hạo nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, đợi cô nằm xuống, anh ở trên trán cô in một nụ hôn thật sâu, dọa cô giật mình.

“Ngủ ngon.” Anh nhàn nhạt cười, xoay người cởi xuống quần áo trên người.

Nhìn anh cởi trần, Phương Tử Huyền kéo chăn che chở mình, “Anh muốn làm gì?”

“Ngủ.”

“Thế nhưng đây không phải là phòng ngủ của tôi sao?” Phương Tử Huyền nhìn thế nào cũng không giống phòng dành cho khách.

“Đây là phòng ngủ chung của chúng ta, biệt thự này không có phòng dành cho khách.”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa kết hôn, sẽ không là tôi với anh ngủ chung chứ?”

“Yên tâm, giường chỉ có một cái, chúng ta ngủ cùng với nhau, nhưng trước không có sự cho phép của em anh sẽ không đụng đến em.” Đông Phương Hạo nói xong, đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy rất nhỏ truyền tới, Phương Tử Huyền cảm giác trong lòng nhảy rất nhanh, cả người lo lắng đề phòng.

12. Chương 6-2

Mấy phút sau Đông Phương Hạo trùm khăn tắm từ phòng tắm đi ra, vừa lau tóc ướt vừa nhìn kỹ nơi Phương Tử Huyền đang nằm giả vờ ngủ, khóe miệng mỉm cười không dễ dàng phát hiện, anh trở lại, đứng như anh mong muốn, cô vẫn thuộc về anh.

Thoải mái nằm xuống bên người cô, thấy đôi tay nắm chặt góc chăn đề phòng của cô, làm cho anh cảm thấy cô rất đáng yêu.

Suốt đêm anh không chớp mắt, khủy tay đặt dưới đầu cô vẫn canh chừng khuôn mặt tinh tế của cô, rất nhiều lần thiếu chút nữa không nhận được mà kích thích âu yếm.

Anh tin tưởng những ngày kế tiếp anh sẽ khiến cho cô động lòng, sẽ làm cho cô một lần nữa mở rộng cánh cửa lòng vì anh, nghĩ như vậy, mệt mỏi không dứt rồi cuộc anh cũng bình yên đi vào giấc ngủ.

”Khụ...” Trong giấc mơ nặng nề tăng hắng một cái, làm cho Phương Tử Huyền mở hai mắt ra.

Thấy căn phòng xa lạ, giường xa lạ, cô mới nhớ đến mình đã vào nhà của Đông Phương Hạo.

Một cánh tay nặng nề vắt ngang đang đè ép ngực cô, không trách được trong giấc mơ cô cảm thấy hít thở không thông, cô dùng sức nâng muốn dời đi cánh tay của Đông Phương Hạo.

Thế nhưng anh lại rất thoải mái áp sát cô, ôm lấy cả người cô kìm vào lòng thật chặt, mặt của anh dán chặt mặt cô, hô hấp lướt qua mặt cô, cảm giác tê tê đại đại làm cho cô nhận không được đẩy mặt của anh ra.

Mặt của anh vừa mới dời đi, chân dài của anh liền khoác lên trên người cô, cô bất đắc dĩ lại dùng lực đi dọn chân anh, nhưng cánh tay của anh lại dính trên người cô.

Cô dở khóc dở cười, bỏ qua sự phản kháng, nhưng không biết người đang nằm bên cạnh nhất thời nở một nụ cười giảo hoạt.

Lăn qua lộn lại ngủ không yên, Phương Tử Huyền quay mặt sang, dưới ánh đèn mờ mờ cô nhìn thấy ở đầu giường đặt ngay ngắn một khung hình, cô gái với nụ cười rực rỡ bên trong hình là cô thời còn học sinh, không ngờ anh còn giữ hình của cô, đáy lòng cảm động không có lý do, từng chút từng chút xông lên đầu, chợt cô nhìn thấy ngoài hình của cô còn có hình của anh được cắt dán bên cạnh tấm hình của cô, mặt anh đang nghiêm túc ‘Đứng’ ở bên cạnh cô, tất nhiên là hai người là chụp chung. d d l q d

Cô không nhận được cười nhưng lại sợ làm anh tỉnh giấc.

Cô tin tưởng tình cảm của anh đối với cô sao? Quay đầu lại nhìn gò má của anh, trong lòng Phương Tử Huyền tràn đầy cảm giác chưa biết.

Bị Đông Phương Hạo ôm dày vò cả đêm, sáng sớm cô nắm lấy gối đầu nặng nề nện vào mặt anh, nhắm mắt báo thù anh cả đêm dằn vặt cô.

Đông Phương Hạo tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn cô, giống như cô ở trước mặt anh có bộ dạng rất khó tin, trong nháy mắt nhìn anh rất hiếm lộ ra bộ mặt này, hồn nhiên vô hại như vậy, so với bình thường tính tình bá đạo ngang ngược của anh, giờ phút này anh càng giống như một đứa bé.

Lần đầu mở mắt ra nhìn thấy Phương Tử Huyền, Đông Phương Hạo có một chút kinh ngạc, cho đến khi nhớ lại anh đã cùng cô ở chung một chỗ, anh chợt cảm thấy vui mừng.

“Làm gì mà đánh anh? Thật là đau...” Thanh âm của anh có chút khàn khàn, tràn đầy từ tính.

“Anh có biết tướng ngủ của mình rất xấu hay không? Là do anh ban tặng, buổi tối tôi ngủ không ngon.” Giọng nói Phương Tử Huyền tràn đầy trách cứ.

“Vậy thì ngủ nữa đi.” Lực cánh tay mạnh mẽ của anh ôm cô vào trong ngực.

“Không cần, tôi không ngủ.” Với tư thế mập mờ như thế này, mặt Phương Tử Huyền đỏ lên, tránh thoát ngực của anh, vội vã muốn xuống giường.

“Em là đang xấu hổ sao? Mặt đỏ rần rần rồi.” Đông Phương Hạo ngồi dậy, nắm hai vai tinh tế quan sát cô, chợt lại đặt bàn tay vào trán cô, “Có phải bị cảm lạnh rồi hay không?”

“Tôi không sao, rời giường đi.” Phương Tử Huyền được anh dịu dàng che chở không biết phải làm sao, vội lật người xuống giường.

Sau khi ăn sáng xong, Đông Phương Hạo ngồi trên sofa trong phòng khách cùng cổ đông tập đoàn chat webcam tham gia hội nghị, mà Phương Tử Huyền thì lại ở một bên đọc sách nhằm chán cho qua thời gian.

Vô ý thức chuyển dời tầm mắt từ trang sách đến gò má của anh, nhìn anh làm việc cẩn thận tỉ mỉ, đáng vẻ nghiêm túc chuyên chú, cô rất muốn biết anh trải qua bảy năm như thế nào.

Dựa vào gia thế cùng vẻ ngoài xuất sắc, tin tưởng anh nhất định có không ít những người ái mộ, chỉ là tại sao anh lại lấy điều kiện uly hiếp để lựa chọn mình là đối tượng kết hôn, điểm này làm cho cô vẫn nghĩ không ra. d d L q d

Cô cũng không phải mỹ nhân tuyệt sắc cũng không có chỗ gì hơn người, ngay cả Tô San người rất chân thành theo đuổi cũng đẹp hơn, thời thượng hơn cô nhiều, cô cảm thấy anh đang làm trò đùa với mình, không biết có phải là ý muốn chiếm hữu của đàn ông hay không.

Từ đầu đến cuối Phương Tử Huyền luôn nghĩ nếu như không muốn giữ lại đạo quán, cô cũng không thể đồng ý gả cho Đông Phương Hạo, mà bây giờ từng ngày từng ngày trôi qua, thủy chung đến một ngày gả cho anh, đây là lựa chọn mê mang nhất trong cuộc đời của cô, cô không biết lựa chọn này đúng hay sai, chỉ là hiện tại cô không có đường để rút lui, bởi vì anh đã công khai chuyện cưới hỏi, ngay cả ngày tháng cũng chọn xong.

Đang lúc cô chìm vào muôn vàn suy nghĩ, một giọng nói không nhin được cất cao...

“Cô không cần đến đây, tôi không cần lời xin lỗi của cô, làm ơn tránh xa tôi ra là tốt rồi!” Đông Phương Hạo cầm điện thoại di động, không khách khí nói về phía đầu bên kia.

Phương Tử Huyền ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

“Coi như bây giờ cô có ở nhà tôi, tôi cũng sẽ không để ý đến cô, cô nói cái gì? Nói rõ ràng mọi chuyện? Giữa chúng ta còn chuyện gì để mà nói!”

Phương Tử Huyền vểnh tai, quăng lấy ánh mắt hoài nghi, sẽ không phải là bạn gái cũ của anh tìm tới cửa chứ?

“Đừng khó lóc sườn sườn, cũng đừng lấy ba mẹ ra dọa tôi, bởi vì cô làm tôi rất thất vọng! Cô tốt nhất nên lập tức trở về nước Mỹ đi...Được, tôi liền cho cô mười phút, nói rõ ràng rồi lập tức rời đi.” Đông Phương Hạo đứng dậy nhấn phím mở cánh cửa tự động.

Tô San rất nhanh đi vào, liếc thấy Phương Tử Huyền một bên, cô ta đi thẳng đến trước mắt Đông Phương Hạo, nắm tay Đông Phương Hạo, “Hạo ca ca, tại sao lại dữ như vậy với em, anh chưa bao giờ hung dữ với em như vậy.” Tô San dùng dáng vẻ điềm đậm đáng yêu nhìn Đông Phương Hạo.

“Không cần giả bộ đáng thương, cô không phải nói muốn xin lỗi Tử Huyền sao? Trở lại chuyện chính, nói tóm tắt thôi.” Giọng của Đông Phương Hạo rất là lạnh lùng.

“Em không muốn! Rõ ràng em thích anh, tại sao anh lại vội vã trở về nước để chọn cô ấy? Còn ngay ở trước mặt nhiều người như thế tuyên bố quan hệ của hai người, em không muốn hai người kết hôn, cô dâu của anh rõ ràng là em!” Tô San giống như một đứa trẻ quẩn anh đây đưa không ngớt.

“Tôi chỉ xem cô như là em gái, giữa chúng ta chỉ có tình cảm anh em không có quan hệ tình yêu nam nữ, điểm này cô nên rõ ràng.”

“Nhưng anh đối với em so với những cô gái khác là bất đồng, mặc kệ lúc đi học hay sau khi tốt nghiệp, mặt kệ người nào đến gần anh...anh cũng đặt em lên vị trí thứ nhất, tại sao khi anh trở về nước có cô ấy, anh lại từ từ lạnh nhạt với em? Anh không biết em rất thích anh sao?”

“Nếu như tôi quan tâm chăm sóc cô lại làm cho cô hiểu lầm, chính ở nơi này tôi nói xin lỗi cô, nhưng tình cảm tôi đối với cô không phải yêu, cô hiểu không? Hiện tại không có gì để nói, tin tưởng cô cũng sẽ tìm được một người đàn ông yêu thương mình, nếu như không có việc gì, hôm nay chúng ta nên dừng ở đây thôi.”

“Đừng!” Đôi tay Tô San vòng qua ôm thật chặt Đông Phương Hạo, “Nhiều năm như vậy trong lòng anh cũng chỉ có mình cô ấy, cảm tưởng hình của cô ấy như trên bảo, còn trăm phương nghìn kể từ bạn bè trong nước hỏi thăm tin tức của cô ấy, em cuối cùng cũng hiểu là tự mình đa tình, bởi vì anh chưa tình nhìn em lâu một cái, em cố gắng ăn mặc thật đẹp lấy lòng anh, tại sao anh lại không chịu cho em một chút xú tình yêu?”

Đông Phương Hạo hoàn toàn bó tay với cô ta, lo lắng Phương Tử Huyền sẽ hiểu lầm, anh dùng lực đẩy Tô San ra, “Đủ rồi! Nếu như cô không muốn về sau tôi không muốn gặp cô thì đừng làm như vậy.”

“Anh là bởi vì cô ấy mà chán ghét em đúng không? Hạo ca ca, em hận anh, hận chết các người!” Tô San thương tâm dậm chân một cái, chạy ra ngoài cửa.

Phòng khách to như thế chỉ còn lại hai người, không khí cũng giống như đông lại.

Phương Tử Huyền từ lời nói lấy của Tô San bắt được bao nhiêu tin tức, những năm nay Đông Phương Hạo có lẽ đối với mình nhớ mãi không quên, chỉ là mình thủy chung bởi vì hiểu lầm cho nên không có cách nào tha thứ cho anh.

Cô vẫn không có biện pháp mở ra cánh cửa lòng của mình, thời gian bảy năm đã làm cho một số chuyện biến hóa, không phải nói quên có thể quên, càng không phải nói yêu là có thể yêu.

Hơn nữa anh đã không đứng ở lập trường của cô cân nhắc cho cô mà đã ép buộc cô cùng anh kết hôn, cô coi trọng tình bạn bè anh đã nắm điểm yếu này rất chính xác, để cho cô không có cách nào chu toàn con đường sống, đây là vui mừng mà cô không thích, cô không thích người khác uy hiếp mình, đặc biệt dùng sự uy hiếp để lấy được tình yêu, cô ghét như vậy, hôn nhân phải vì yêu mà sống, là một chuyện rất tự nhiên phát triển, mà không phải là uy hiếp, điều kiện giao dịch, như vậy sẽ làm cho cô thở không nổi.

Chợt phía chân trời xuất hiện một đạo tia chớp, ngay sau đó là tiếng vang như sấm, dọa cho cô giật mình, cô lấy tay che lại lỗ tai thật chặt.

“Đừng sợ.” Đông Phương Hạo đi tới ngồi xuống bên người cô, ôm cô vào trong ngực, hành động này thật sự khác biệt với Tô San, hành động dịu dàng này làm cho cô cảm thấy an lòng.

Ngoài cửa sổ sấm sét vang dội, mưa to mưa tầm tã, mà bên trong phòng hai người thật chặt tựa sát vào nhau, có vẻ rất ấm áp.

Đông Phương Hạo nhẹ nhàng ngửi mùi thơm trên sợi tóc của cô, bất tri bất giác hơi bị say mê, mặc dù không vẫn không tha thứ việc mình uy hiếp cô gả cho anh, nhưng mà giờ phút này được ôm cô, để cho anh cảm thấy thật đáng giá.

Nhìn cô cụp xuống lông mi cùng gương mặt tinh xảo, anh khó khăn tự động kiềm chế, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn trên má cô.

Cô hơi kinh hãi, ngược mắt liếc nhìn anh một cái, không thể phủ nhận khi cảm thấy đôi môi mềm mại lại lạnh như băng của anh chạm vào má, cô động lòng, nhưng trong lòng lại cố gắng kháng cự, cô hiểu rõ về anh quá ít, cô không xác định được anh có thật lòng yêu cô hay không.

13. Chương 7-1

Phương Tử Huyền cứ như vậy ở cùng với Đông Phương Hạo, từng ngày từng ngày trôi qua, trong lúc hai người ở cùng, tình cảm đang biến hóa vi diệu, cảm giác lẫn nhau có một sợi tuyến, nếu nhẹ nhàng khẽ đụng vào thì không biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Hôm nay sau khi ăn cơm xong, Đông Phương Hạo đến thư phòng cùng với các chi nhánh tập đoàn ở trong ngoài nước chat Webcam với các chủ quản cao cấp, mà cô lại chán muốn chết chống nạnh đi tới cửa biệt thự, trong vườn, hoa đua nhau khoe sắc trông rất đẹp mắt, cô từ trong ngăn kéo trước cửa tìm thấy túi nhựa, bao lấy chân bằng gạc tránh để làm dơ vết thương ở chân, từng bước nhảy về phía vườn hoa.

Trong vườn rộng hơn 100 bình (Phép đo nước Nhật-bản cho 36 thước vuông bề mặt là một bình), Phương Tử Huyền nhìn nhiều loại hoa cỏ quý hiếm, bắt lấy chuồn chuồn bay thấp ở giữa không trung, vừa nghĩ vừa đi đến một rào chắn bạch ngọc khắc hoa, quay đầu lại, trong lúc đó biệt thự đang thấp thoáng chìm vào một mảnh hoa hồng xanh, hình như cô còn thấy được bóng dáng bận rộn của Đông Phương Hạo ở thư phòng lầu hai.

Nhưng thời tiết nói thay đổi thì thay đổi ngay, vốn thời tiết lúc mặt trời đang rực rỡ ánh nắng thì chợt giăng đầy mây đen, áp lực thấp của tầng mây đang trên đỉnh đầu cô, cô nhìn thấy xung quanh không có chỗ tránh mưa, không thể làm gì khác hơn là khó khăn đi về.

Một đường tia chớp cắt ngang bầu trời đầy mây đen, mưa to như trút xuống, tiếng sấm làm cho cô run run một hồi, trong nháy mắt toàn thân ướt đẫm.

Tiếng sấm ầm ầm, cô cắn răng khó khăn di chuyển, một bên lo lắng sét đánh, vừa chống nạn chạy trở về, vết thương ở chân truyền đến toàn tâm đau đớn.

“Tử Huyền, em đang ở đâu? Tử Huyền, nhanh trả lời anh!” Xen lẫn tiếng sấm tiếng mưa, là giọng tràn đầy lo lắng của Đông Phương Hạo.

“A Hạo, em ở bên này!” Phương Tử Huyền nghe được tiếng của Đông Phương Hạo, không để ý giọt mưa chảy xuống trên mặt, gấp gáp nhìn về phía truyền tới tiếng của anh kêu lên đáp lại anh. d d l q đ

Trên mặt đất nước mưa ào ào chảy xuống, cô bám lấy nạn muốn tới gần chỗ của anh, trong chớp mắt chứng kiến anh chạy tới, rốt cuộc cô không chống đỡ nổi ngã vào ngực anh.

“Em có biết thiếu chút nữa làm anh sợ muốn chết hay không!” Đông Phương Hạo ôm cô đứng lên, đi nhanh vào trong phòng.

“Em...em thực sự rất sợ, sấm đánh rồi.” Phương Tử Huyền ở trong lòng anh, nhìn trên người anh gần như đã ướt đẫm, biết anh nhất định đã ở trong mưa tìm cô hồi lâu, chợt cảm động đến rối tinh rối mù.

“Chân có đau hay không?” Đông Phương Hạo nhẹ giơ tay nâng chân của cô lên nhìn.

“Không có việc gì, vừa rồi lúc đi ra lo lắng làm dơ băng gạc, em cầm túi nhựa bọc lại, nên chân không có dơ cũng không có ướt.” Nói xong, Phương Tử Huyền giơ chân đã có túi nhựa bao bọc lên.

“Đứa ngốc.” Thấy trên người cô ướt đẫm, Đông Phương Hạo không chú ý đến mình cũng toàn thân ướt đẫm, lấy khăn lông lau cho cô, lau tóc ướt sũng cùng với mặt cô, khi anh nhẹ nhàng lau trước ngực cô nhìn thấy một màn da thịt kia thì anh mới nhận ra quần áo ướt sũng trên người cô dán chặt vào da thịt cô, hoàn toàn có thể nhìn thấy làn da màu phấn hồng, tầm mắt của anh hơi chậm lại, động tác trên tay cũng dừng lại.

Phương Tử Huyền cuối đầu phát hiện thân thể mình như ẩn như hiện, làm cho người ta có ý nghĩ không tốt, cô đỏ mặt không nói lời nào.

Cầm lấy khăn lông dờ vào vạt áo của cô, anh lau chùi bộ ngực cao thẳng mềm mại của cô, mà một tay khác của anh vòng qua sau lưng cô cởi ra nút áo Bra.

Đông Phương Hạo không kịp chờ đợi cuối đầu hôn lên môi cô, tay của anh lau ở trước ngực cô, vừa mút ngọt ngào trong miệng cô, vừa xoa nắn hai luồng mềm mại trước ngực cô.

Trên người cô bị anh trêu chọc đốt lửa, giữa ngón tay của anh có lúc dịu dàng có lúc có lực, cổ họng của cô không khỏi phát ra mấy tiếng ngâm nga.

Đôi tay Phương Tử Huyền cầm lấy tay anh để cho anh chậm lại động tác, “Em muốn đi tắm, anh đỡ em đến phòng tắm được không?” Cả người Phương Tử Huyền ướt đầm dề rất không thoải mái.

“Dù sao trên người anh cũng ướt, cùng nhau tắm thôi.” Đông Phương Hạo ôm lấy eo cô, đi tới phòng tắm.

Phương Tử Huyền cắn cắn môi, biết nếu cự tuyệt anh cũng chỉ bị anh mắng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn để cho anh đặt mình trên ghế gần đó, anh điều chỉnh tốt nước ấm, vươn tay muốn giúp cô cởi quần áo.

“Em tự mình làm là tốt rồi.” Cô đẩy anh ra, cởi ra quần dài bằng bông ướt nhẹp.

Đông Phương Hạo quay lưng về phía cô cởi quần áo trên người xuống, thân thể trần truồng của anh đứng trước mắt cô, dục vọng như củi khô bốc lửa kích thích ra, đầu ngón tay anh mơn trớn trên da thịt đều có cảm giác y hệt như lụa cháy.

Bọt nước ấm áp rơi xuống trên người hai người, Đông Phương Hạo lưu luyến mỗi một chỗ trên cơ thể cô, nhưng lại bận tâm đến vết thương, anh rất nhanh liền rửa sạch sẽ cho hai người.

Anh xoay người đến tủ lấy khăn tắm bao lấy chính mình, lấy thêm một cái bao bọc Phương Tử Huyền, ôm cô đi ra khỏi phòng tắm đặt cô trên ghế bàn trang điểm, dùng máy sấy làm khô tóc cô, anh đã không có cách nào áp chết được ước mơ đối với thân thể tốt đẹp của cô, rốt cuộc anh cũng không có cách nào cầm giữ được nếu không sẽ hỏng mất, ngay sau đó ôm cô đi tới giường lớn.

“Giao em cho anh được không?” Anh nhẹ giọng trưng cầu ý kiến của cô.

Phương Tử Huyền nhẹ nhàng gật đầu một cái, cô muốn anh như vậy yêu mình, dùng để an ủi lòng của cô.

Đông Phương Hạo đi đến trên người cô, bao phủ chặt chẽ thân thể của cô, nụ hôn điên cuồng như mưa dày đặt rơi trên mặt cô, trên tóc cô, cô vươn tay đặt lên ngực anh, để cho mình chìm đắm trong tình yêu của anh.

...

Cảm thấy bên trong cơ thể trở nên tràn đầy, Phương Tử Huyền hít một ngụm khí lạnh, cô biết mình rất cần anh, nhưng so với sức lực của anh, chênh lệch của cô thực sự quá xa, không thể làm gì khác hơn là để cho mình bị động hưởng thụ sự điên cuồng của anh, cho đến khi Đông Phương Hạo thể lực cạn kiệt ngã xuống trong lòng cô.

“Có thể nói cho em biết bảy năm anh sống như thế nào không?” Phương Tử Huyền để cho anh gối lên cánh tay của mình, mặt chôn ở hõm vai của anh, đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng chải tóc mềm mại của anh, cuối cùng trượt đến lồng ngực của anh vẽ vài vòng.

“Nhớ em, lúc nào cũng suy nghĩ về em.”

“Đứa ngốc.” Phương Tử Huyền nói xong cười ha ha, nhưng lại cảm động đến rối tinh rối mù.

“Lúc ấy, nếu chúng ta không rời xa nhau thì tốt biết bao nhiêu, đứa bé đều đã mấy tuổi rồi.” Đông Phương Hạo dời thân thể của cô, để cho cô gối lên cánh tay anh.

“Khó nói nha, nói không chừng lúc ấy chúng ta chịu không nổi thử thách của thời gian, đã sớm chia tay rồi.” Phương Tử Huyền ngẩng đầu, trong mắt là bộ dạng bất đắc dĩ.

“Làm sao có thể như vậy?” Đông Phương Hạo giật bắn người ngồi dậy, “Nếu chúng ta tách biệt bảy năm mà còn có thể ở cùng nhau, còn thân mật như vậy, cái này chứng minh chúng ta nhất định là một đôi, cho nên không cho phép em để ý người khác nhiều hơn anh, đã biết chưa?”

Phương Tử Huyền gật gù hả hê, “Không biết.”

“Thật không biết?” Khủy tay Đông Phương Hạo bắm lấy đầu nhìn cô, một bộ dạng nếu cô không trả lời hợp ý lập tức sẽ trừng phạt cô.

Phương Tử Huyền nghiêm túc nhìn anh, “Thật không biết, ha ha!” Phương Tử Huyền kéo lấy chăn bông, nghịch ngợm che phủ cả chính mình.

“Xem ra không giáo huấn em một trận thì không được.” Đông Phương Hạo giật ra góc chăn, đặt cô dưới thân anh.

“Ha ha ha. . . Không cần, đừng làm rộn!” Tay Đông Phương Hạo chuyển qua eo cô giống như gãi ngứa, cô liền chết giãy giữa muốn thoát đi bàn tay hung ác của anh.

“Thế nào lúc này không chịu sớm nhận thức?” Không có ý buông tha cô, Đông Phương Hạo để cho cô trong tầm mắt mình cười run rẩy cả người.

“Em biết sai rồi em biết sai rồi...” Không chịu nổi bàn tay hung ác của anh, Phương Tử Huyền đầu hàng.

“Như vậy thì đồng ý với anh, không cho phép em cùng với Chu Húc kia thường xuyên gặp mặt, không cho phép cùng giáo sư nam trường học có bất cứ tiệc tối hay liên hoan gì, không cho phép...”

Phương Tử Huyền vươn tay che cái miệng của anh lại, “Biết.”

Đông Phương Hạo hài lòng cười một tiếng, nụ hôn của anh rồi đây trên người cô, “Tử Huyền, chỉ có thể cùng với em anh mới có thể vui vẻ.” Nghĩ đến nhiều người đàn ông mơ ước vẻ đẹp của cô, anh liền hận

không thể lập tức để cho cô trở thành vợ anh, danh chính ngôn thuận chiếm được cô, không để người đàn ông khác có ý đồ với cô.

Cô biết sự dịu dàng như vậy nhưng sau lưng chỉ là bá đạo uy hiếp mà thôi, nhưng nếu anh thật lòng, chỉ là dùng phương thức sai lầm, cô làm sao không đâm lao phải theo lao? Chỉ cần lỗi sai đó đáng giá là đủ rồi.

14. Chương 7-2

Editor: Lạc Du

Thời gian kế tiếp Đông Phương Hạo một tắc cũng không rời cạnh bên người Phương Tử Huyền, cẩn thận chăm sóc cuộc sống hằng ngày của cô, còn đích thân ra tay đổi thuốc tất cả để đền bù tiếc nuối bảy năm vắng mặt của anh.

Vừa mới bắt đầu Phương Tử Huyền lo lắng, anh mới vừa đảm nhận chức Tổng giám đốc không bao lâu công việc của anh sẽ rất bận rộn, cho nên cô không ngừng đuổi anh về công ty, nhưng sau đó cô lại phát hiện có rất nhiều chuyện anh thường dùng mạng hay điện thoại phân phó cho cấp dưới, hoàn toàn có thể ở nhà làm việc, lúc này cô mới yên lòng.

Mà Đông Phương Hạo sợ Phương Tử Huyền lần nữa từ bên cạnh anh chạy mất, cho nên anh bất luận là hội nghị chất webcam hay phê duyệt tài liệu, đều phải cho cô đợi dưới tầm mắt mới có thể an tâm làm việc, vì vậy Phương Tử Huyền không chỉ một lần cười anh có cái tính không chế cường.

Đầu bên kia máy tính nhân viên cao tầng của công ti thấy, lão bản của bọn họ vừa chăm sóc bạn gái bị thương, vừa bận rộn xử lý công việc, thế nhưng có thể chăm sóc sự nghiệp cùng tình yêu tốt như vậy, cũng đối với năng lực của anh tương đối bội phục, dĩ nhiên bọn họ thỉnh thoảng thấy Phương Tử Huyền xinh đẹp hiền tuệ đứng sau lưng Đông Phương Hạo, đều cảm thấy cô là một người phụ nữ tương đối hạnh phúc, bởi vì luôn có nam nam nữ nữ vây quanh nhưng Tổng giám đốc đại nhân chỉ chăm chú nhìn một mình cô.

“A Hạo, nếu như em có một ngày bị kẻ hung ác đoạt đi, anh sẽ làm như thế nào?” Ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, Phương Tử Huyền vui ở trong ngực Đông Phương Hạo, cùng anh nhìn vào màn hình đang chiếu cảnh phim người thứ ba xuất hiện cướp đi nữ chính, một màn hai người đàn ông vung tay kia, làm cho Phương Tử Huyền si ngốc hồi.

“Tình huống này trên căn bản sẽ không xảy ra.” Cặp mắt Đông Phương Hạo không rời khỏi màn hình, nghiêm túc xem tình cảnh đặc sắc kịch tính.

“Làm sao biết không xảy ra?” Phương Tử Huyền ngẩng đầu từ trong ngực anh, một bộ nhất định lấy được đáp án hài lòng.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng sẽ có một tiểu thư ký, tiểu mỹ nhân gọi điện thoại di động cho anh, cô cảm thấy rất không có cảm giác an toàn, đặc biệt là Tô San, mấy ngày nay gọi sắp đập vỡ điện thoại của anh, thật may là anh một mực không nhận.

Nhưng cô chính là sợ tình cảm của bọn họ có khe hở tự nhiên sẽ có người thừa lúc để trống mà xen vào, cho nên cô rất muốn biết mình trong lòng anh có bao nhiêu quan trọng, cô rất sợ anh không nói tiếng nào một lần nữa rời đi, cô không muốn một năm một năm chờ đợi.

Lời yêu thương nói đã quá nhiều, cho cô ăn vô số thuốc an tâm, đối với cô tới trình độ gần như móc tim móc phổi ra, nhưng cô vẫn yêu thích suy nghĩ lung tung, Đông Phương Hạo bó tay với cô, nhưng vẫn suy nghĩ muốn trêu cô một chút, anh thích đáng vẽ ăn giấm chua của cô, con mắt lóe sáng, miệng vênh lên cao, thật đáng yêu.

“Bảy năm rồi, em đều không có đối tượng là đàn ông ôm ấp yêu thương, đây là sự thật chứng minh, em không có ai theo đuổi.” Đôi tay Đông Phương Hạo ôm ngực, “Cho nên anh không có gì phải lo lắng cả, bởi

vì loại tình huống này sẽ không xảy ra, coi như có xảy ra, tỷ lệ cũng cực kỳ bé nhỏ, không đủ tạo thành uy hiếp.”

“Này, cái gì gọi là không có ai theo đuổi? Em làm gì không có giá trị thị trường như vậy?” Phương Tử Huyền ngồi chồm hổm ở trên ghế sofa, mắt hạnh tròn tròn một bộ dáng vẻ muốn cùng anh tranh luận tới cùng.

“Sự thật thắng biện luận nha, toàn bộ bảy năm, vị trí bên cạnh em dĩ nhiên đều trống không, em không cảm thấy có vấn đề sao? Không, phải nói là vấn đề rất nghiêm trọng sao? Em đã không có giá trị thị trường.” Đông Phương Hạo vừa xem phim, vừa làm bộ tức giận nói.

“Ai, mấy ngày trước không biết ai bảo em không cho phép gặp mặt Chu Húc, không cho phép liên hoan ăn tối cùng giáo viên nam, để cho vết thương em tốt lập tức gả cho anh ta đó?” Phương Tử Huyền lóe lên ý tưởng, bắt đầu mãnh liệt dội nước lạnh vào anh.

“Không thể nào? Vậy em mau nhanh gả cho anh ta đi, nếu không thật không ai muốn đó.” Đông Phương Hạo cũng mãnh liệt châm chọc cô.

Phương Tử Huyền giận đến nổi cầm gối nện vào người anh, hai người khó hòa giải, sau khi đến tối Phương Tử Huyền bị Đông Phương Hạo kìm vào ngực không thể động đậy.

“Không cho phép ôm em, không cho phép đụng vào em!” Đôi tay Phương Tử Huyền múa loạn, không cho phép anh có cơ hội đụng vào người cô.

Đôi tay Đông Phương Hạo nắm tay cô chuyển về phía sau cô, khuôn mặt anh tuấn lại gần, trên mặt là nụ cười xấu xa, “Ai nói muốn hôn em, đụng vào em? Da mặt thật dày.”

“A, cái người này thật là đáng ghét mà!” Phương Tử Huyền chịu không nổi anh, làm việc nghĩa không thể chùn bước liền lấy đầu nặng nề đụng vào đầu anh.

“Thật là đau!” Nhất thời hai người đều cùng che cái trán của mình phát ra một tiếng kêu gào bi thống.

“Phốc. . .” Nhìn Đông Phương Hạo che cái trán bị đụng hút một ngụm khí lạnh, linh hồn giống như chưa trở về vị trí cũ, Phương Tử Huyền nhìn không được bật cười.

“Còn cười? Xem anh giáo huấn em như thế nào.” Đông Phương Hạo ôm lấy cô té nhào trên ghế sa lon, bắt đầu giở trò với cô, hại cô chống đỡ không được.

Mắt thấy quần áo cô dần dần ít đi, phơi bày thân thể ướt át mơ người, anh không thể chờ đợi muốn tận hưởng thật tốt, nhưng tiếng chuông cửa không thức thời mà vang lên, “Là ai?” Nhíu mày, Đông Phương Hạo không nhớ nổi còn có ai tới gõ cửa phá hỏng chuyện tốt của anh.

“Nhanh đi mở cửa đi.” Phương Tử Huyền cười khế, cô biết là ai, bởi vì một ngày trước Chu Diễm trong điện thoại nói với cô sẽ tới thăm cô.

Đợi cho cô sửa sang quần áo ngăn nắp, Đông Phương Hạo mở cửa ra, mười mấy người nối đuôi mà vào, làm cho Đông Phương Hạo cùng Phương Tử Huyền mắt to trừng mắt nhỏ kinh ngạc không thôi, trừ người dẫn đầu Chu Diễm là nữ, những người khác đều là nam.

Thấy tới hơn mười người, Phương Tử Huyền cũng rất ngoài ý muốn, bởi vì không ngờ đến sẽ nhiều người như vậy, hơn nữa trừ Chu Húc cô luôn luôn xem là anh trai, những người khác đều là thầy giáo trường học.

“Mọi người lâu rồi không gặp!” Phương Tử Huyền vui vẻ cùng mọi người ôm nhau.

Đông Phương Hạo thấy bạn gái lại chủ động để người khác chiếm tiện nghi, nhất thời cảm giác rất khó chịu, gương mặt đen căng thẳng.

Chu Diễm lè lưỡi, “Hôm nay chính là không cẩn thận ở đầu bên kia nói chút chuyện, kết quả để cho bọn họ nghe thấy, đòi muốn tới thăm bạn, cho nên...”

“Tử Huyền, nhìn thấy em khí sắc không tệ, chúng ta yên tâm, trước nghe nói em bị trật chân còn mang đi chứng về sau, chúng ta đều rất lo lắng.” Thầy giáo A rất khách khí ngồi trên ghế salon.

“Tử Huyền em xem, thân là thầy giáo thể dục, đây là rượu thuốc xoa bóp tốt nhất, bởi vì không biết chỗ ở của em, cho nên hôm nay mới mang tới cho em, trước tôi bị trật chân là em đưa tôi đến bệnh viện, hiện tại tôi lượt tôi báo ân, đừng nói là tôi không có nghĩa khí nhé.” Thầy giáo B đưa ra rượu xoa bóp.

“Tử Huyền, em thích ăn nhất là bánh ngọt nên tôi mang đến cho em.” Thầy giáo C trình lên hộp bánh được gói tinh xảo.

“Còn có phần quà này, anh tin tưởng em nhất định sẽ thích, lần trước em theo anh đi dạo mua lễ vật cho bạn gái anh thì em nói em thích đồ vật này nhất định cô ấy cũng thích, kết quả cô ấy nhận được quà vui vẻ đến nhảy dựng lên, cho nên anh lựa cho một màu sắc khác tặng em, Tử Huyền, phải nhanh chóng khỏe nha, trường học của chúng ta không thể không có em!” Thầy giáo D nói xong sờ sờ đầu Phương Tử Huyền.

Nhìn trên mặt bàn nháy mắt đã chất đống món quà to nhỏ, Phương Tử Huyền nở nụ cười lần lượt với mọi người, quay đầu thấy dáng vẻ khó chịu của Đông Phương Hạo, cô xấu xa cười một tiếng, “Người tới là khách, anh tiếp đãi chu đáo bọn họ nha.” Ngay sau đó cô thấp giọng nói: “Xem ra giá thị trường của em không tồi chứ.”

“Tử Huyền, để cho anh xem vết thương của em.” Chu Húc chợt mở miệng nói.

Phương Tử Huyền ngồi xuống, để Chu Húc cầm chân của cô nhìn kỹ, Đông Phương Hạo nhìn trong mắt thực sự cảm thấy Chu Húc quan tâm đến cô, căn cứ vào lễ phép anh không đổ ra bình dấm chua.

Chu Húc nhẹ nâng chân của Phương Tử Huyền, ngón tay nhẹ nhàng đặt vào nơi bị trật, thỉnh thoảng ngừng đầu hỏi Phương Tử Huyền chạm vào nơi đó có đau hay không, Phương Tử Huyền nghiêm túc trả lời vấn đề của anh.

“Tử Huyền, không bằng anh cùng em đi ra ngoài vườn hoa một chút, dù sao hôm nay anh cũng không bận.” Chu Húc đỡ Phương Tử Huyền, hoàn toàn không để ý đến người sắc mặt khó coi kia.

“Như vậy mọi người ngồi chơi một chút, em cùng Chu Húc đi một lát rất nhanh sẽ trở về.” Phương Tử Huyền nhờ sự giúp đỡ của Chu Húc cùng anh đi ra ngoài.

Mọi người ngẫm hiểu lẫn nhau, biết Chu Húc muốn nói chuyện một chỗ với Phương Tử Huyền, cùng cầm đầu cầm cổ trò chuyện trường học, uống trà Đông Phương Hạo tự pha.

15. Chương 8-1

Vườn hoa trong biệt thự, Phương Tử Huyền cùng Chu Húc đi dạo bên cạnh vườn hoa, hai người không chú ý bóng dáng đứng ở cửa sổ đang gất gao nhìn chăm chăm hai người, không để có một chút sơ suất gì.

“Tử Huyền, em cùng anh ta... có phải đã làm lành rồi không?” Kỳ thực Chu Húc cực kỳ rõ ràng, chỉ là anh còn muốn hỏi rõ cho thật tốt, muốn biết Phương Tử Huyền nghĩ như thế nào, anh không hy vọng cô lại bị Đông Phương Hạo tổn thương một lần nữa.

Phương Tử Huyền nghi hoặc nhìn anh, đối với vấn đề của anh có phần khó hiểu, người sáng suốt đều nhìn ra được mối quan hệ của bọn họ, “Ừ, nhìn không ra sao?”

“Tử Huyền, anh hi vọng em thử thách anh ta nhiều một chút nữa, xem anh ta có phải đối với em thật lòng hay không, bởi vì anh nghe nói phụ nữ bên cạnh anh ta có không ít, em xem chân em bị thương đều tại người phụ nữ thích anh ta làm, nếu anh ta không đủ yêu em, xung quanh lại có rất nhiều phụ nữ, anh sợ...”

“Anh Chu Húc, yên tâm đi, em thông minh như thế, tuyệt đối sẽ không để anh ấy làm tổn thương lần nữa đâu, mà em nhìn ra được lần này anh ấy trở về, tình cảm với em là tăng chứ không giảm, em nhìn ra được thành ý của anh ấy, anh xem vườn hoa lớn này, muôn hoa khoe sắc thật tốt, đều là những loài hoa anh ấy trồng cho em, em cảm thấy anh ấy đối với em cực kỳ dụng tâm.”

“Đứa ngốc, hưởng thụ ngọt ngào cùng vui sướng đồng thời cũng phải biết ngẫm lại anh ta đã từng phụ lòng em, mặc kệ như thế nào anh ta đúng là một người đàn ông nguy hiểm.” Chu Húc xoa xoa tóc Phương Tử Huyền.

Một màn ái muội thân mật kia, để cho Đông Phương Hạo đang theo dõi nhỏ giọng cảm giận phun ra một câu: “Lấy tay bẩn thiếu của anh ra!”

“Quá nguy hiểm?” Phương Tử Huyền nghi hoặc.

“Người đàn ông kia rất có năng lực, em đơn thuần như thế, thiện lương như thế, làm sao có thể biết rõ ràng? Mặc kệ nói như thế nào, Đông Phương Hạo không để cho anh nhìn thấy sự chân thành của anh ta, anh đều lo lắng giao em cho anh ta, anh nghĩ không muốn nhìn bản lãnh bên ngoài của anh ta, mà là thực sự dùng tính mạnh yêu em.”

“Phốc...” Phương Tử Huyền che miệng cười, “Em mới không cần, nếu anh ấy yêu em, em chỉ muốn anh ấy quý trọng chính mình thật tốt, bảo vệ thật tốt chính mình là tốt rồi, không cần phải lấy tính mạng quý giá đi mạo hiểm, chỉ cần anh ấy tốt, em cũng rất hạnh phúc rồi.”

“Em không nghĩ muốn nhìn thấy bộ dạng anh ta để ý đến em sao? Không làm như vậy thì làm sao biết anh ta có bao nhiêu yêu em?” Chu Húc đối với sự đơn thuần của Phương Tử Huyền thực sự không có biện pháp, tựa như năm đó khi anh muốn hung hăng giáo huấn nữ sinh dẫn đầu kia một trận, cô ngăn trở cách làm của anh, cùng cả sự oán giận của Chu Diễm đã không dễ giải quyết, lý do của cô rất đơn giản, nếu dùng cách trừng phạt giống in như những gì người xấu làm với chính mình, như thế chẳng phải chính mình cũng là người cực kỳ không có nhân phẩm, là người xấu sao?

Chính là sự khoan dung của cô với người ngoài, tính cách khéo léo hiểu lòng người, cho nên rất nhiều người thích cùng cô ở chung, cực kỳ chiều chuộng cô, chính là cô thực sự rất xinh đẹp, cho nên cũng không ít người phụ nữ ghen tỵ với cô.

Cô xinh đẹp mà dễ vỡ, cho nên thân là anh trai vẫn ái mộ cô, nhưng cô lại cự tuyệt tình yêu tận đáy lòng này, nhưng Chu Húc vẫn một mực im lặng quý trọng cô, không cho phép cô chịu một phần tổn thương nào, cho nên khi anh biết chuyện năm đó Đông Phương Hạo giả yêu đi làm tổn thương Phương Tử Huyền, trước tiên anh muốn tìm nữ sinh tóc vàng hung hăng giáo huấn một phen, nhưng là những lời Phương Tử Huyền nói kia làm cho anh không chế được chính mình.

Phương Tử Huyền vươn tay chỉnh lại áo cho anh, “Anh Chu Húc, nếu A Hạo yêu em, em tình nguyện nhìn anh ấy trong cuộc sống sinh hoạt chiếu cố đến em, mà không phải tại thời điểm nguy hiểm không để ý đến sinh mạng, giống như anh Chu Húc vậy, em hi vọng anh đừng vội vàng bận rộn mà phải chú ý đến thân thể, có chuyện không vui sẽ cùng với những người bạn như chúng em nói hết ra không cần phải dấu ở trong lòng, phải chia sẻ cho mọi người biết sau đó dưới ánh mặt trời mà cười vui vẻ.”

Tuy nhiên đáp ứng việc gả cho anh nhiều hay ít cũng bởi vì Chu Húc, bởi vì muốn giúp bảo vệ đạo quán, chính là muốn nhìn thấy Chu Húc vui vẻ, đúng là cô không nói ra việc này, bởi vì cô không muốn Chu Húc bởi việc này mà có bất cứ trách nhiệm gì, mà Đông Phương Hạo để cho cô cảm thấy lựa chọn của mình không sai, thực sự anh rất yêu cô.

“Anh sẽ, em yên tâm.” Chu Húc biết, chính mình đang cố gắng cho chính mình, để cho người một nhà lần nữa đạt được sự vui vẻ, tin tưởng rất nhanh anh có thể thực hiện.

“Đúng rồi, em dự định kết hôn với Hạo.” Phương Tử Huyền nói tới đây, khóe mắt đuôi mày tất cả đều là ý cười.

“Khi nào?”

“Vết thương ở chân tốt lên sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, đến lúc đó anh nhất định phải tham dự nhé, coi có thể trong hôn lễ được người con gái mình yêu thích hay không, chỉ có nhìn thấy anh hạnh phúc vui vẻ, em mới yên tâm.”

“Biết rồi, anh cũng hi vọng em cùng Đông Phương Hạo hạnh phúc.” Giọng nói của Chu Húc đủ thấp giống như đang nói cho chính mình nghe.

“Hai người đang làm gì đấy?” Một giọng nam chặn ngang chứa sự tức giận, chỉ là không tận lòng phóng ra.

Hai người không hẹn mà cùng nhau quay đầu, nhìn Đông Phương Hạo nghiêm nghị đứng cách một khoảng xa, trên mặt giăng tầng mây đen.

Phương Tử Huyền vừa nhìn thấy người trong lòng liền bỏ lại Chu Húc, vẻ mặt như ánh mặt trời, cười ngây thơ về phía Đông Phương Hạo, “Anh sao lại cũng ra đây rồi?”

Đang muốn đi về phía anh, Phương Tử Huyền trượt chân, sắp ngã quỵ, may mắn có Chu Húc đỡ cô.

“Để cho tôi!” Đông Phương Hạo đi tới đẩy Chu Húc ra, chặn ngang ôm lấy Phương Tử Huyền, chỉ để lại Chu Húc xấu hổ sờ sờ mũi mình.

Cho dù trong lòng phải nhận Đông Phương Hạo, Chu Húc cũng cảm thấy Đông Phương Hạo có địch ý với anh, nhìn anh để ý Phương Tử Huyền như vậy, biết hai người tâm đầu ý hợp, anh không thừa nhận cũng không được, Đông Phương Hạo mới là người thích hợp với Phương Tử Huyền.

Mà còn bởi vì nguyên do là Đông Phương Hạo, bị cha bán đi đất đai sở hữu vẫn không bị Đông Phương Hạo khai phá, để cho anh có thể vì mục tiêu của mình toàn lực ứng phó, anh nhìn Đông Phương Hạo vì Phương Tử Huyền ngẫm làm nhiều chuyện như vậy, cho nên vẫn có một trình độ tán thành Đông Phương Hạo, cho nên anh thiết tình hi vọng Đông Phương Hạo có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho Phương Tử Huyền.

Một tháng sau, giáo đường ở ngoại ô thành phố hiện ra một mảnh sắc thái vui mừng, một hôn lễ long trọng đang được tiến hành, đây là hôn lễ thuộc về Đông Phương Hạo cùng Phương Tử Huyền.

Đông Phương Hạo dựa vào sở thích của Phương Tử Huyền mà tỉ mỉ thiết kế hội trường, các nơi đều được trang trí bằng hoa bách hợp tươi mát, hương thơm thanh nhã nhẹ nhàng.

Khách đều là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, trùu thương giới, tất cả đều không thể thất lễ, cha mẹ Đông Phương Hạo cùng cha mẹ Phương Tử Huyền đều đã ở đây tiếp đãi, dù sao bọn họ cũng là nhân vật có uy tín danh dự, không cho phép có bất luật sơ suất gì.

Giờ phút này Đông Phương Hạo tây trang trắng thơm đang đứng ở nơi chiêu đãi, một bên nhiệt tình chiêu đãi khách khắp nơi, một bên chờ đợi cô dâu của anh, di động trong túi bị nắm mở ra nhiều lần, cực kỳ muốn biết Phương Tử Huyền hiện tại ở nơi nào nhưng mà lo lắng người khác cười anh nóng vội, cho nên một lần lại một lần dặn xuống sự xúc động.

Giờ phút này Phương Tử Huyền mặc áo cưới trắng đang ngồi trên xe hơi, trong tay cầm bó hoa tươi, trong lòng tràn đầy hạnh phúc nhảy nhót, cô chờ mong giờ phút trao đổi nhẫn trở thành vợ của anh, nghĩ đến cô sắp có được hạnh phúc, cô rõ ràng bảy năm yên lặng chờ đợi không có uống phí, nụ cười ngọt ngào nở trên môi, phần vui sướng kia làm thể nào cũng không dấu được.

“Tử Huyền, di động của cô reo kìa.” Một bên phù dâu đưa điện thoại cho cô, nhìn ý cười trên mặt cô, không khỏi trêu chọc cô, “Nói không chừng chú rể chờ không kịp gọi đến thúc giục đó.”

Về mặt Phương Tử Huyền hạnh phúc tiếp nhận điện thoại, lại nhìn dây số hiện ra là của Chu Diễm.

“Chu Diễm, làm sao vậy?” Cô hi vọng hai anh em bọn họ có thể chứng kiến được giờ phút hạnh phúc của cô.

“Tử Huyền, đại khái mình và anh trai không thể tham gia hôn lễ của bạn, đạo quán đã xảy ra chuyện rồi!”

Nụ cười của Phương Tử Huyền dừng lại, đầu bên kia truyền đến tiếng nức nở của Chu Diễm.

Trong lòng Phương Tử Huyền nóng như lửa đốt, “Chu Diễm bạn đừng sợ, đừng khóc, mình...hiện tại mình qua đó.”

Một phút kia Phương Tử Huyền quyết định xuống xe, cô biết đó là ý nghĩa gì, nhưng hai người bọn họ là bạn bè tốt của cô, cô không thể ngồi yên không lo.

Tài xế có vẻ cực kỳ khó xử, mà phù dâu gọi điện nói cho Đông Phương Hạo.

Đang lúc xe chậm rãi dừng lại, Phương Tử Huyền kéo làn váy nhìn thấy trước mắt là một màn chấn động lòng người, Chu Húc ngồi sững tại chỗ, anh mặc tây trang màu đậm cánh tay không ngừng nhò ra máu tươi,

Chu Diễm nhỏ giọng an ủi anh trai của cô, mà cách đó không xa là đạo quán bị cường bức phá vỡ, phá thành mảnh nhỏ, hoàn toàn thay đổi.

“Tử Huyền, sao bạn lại tới đây? Không phải hôn lễ sẽ lập tức bắt đầu sao?” Chu Diễm biến sắc, nhìn Phương Tử Huyền xuất hiện mà lấy làm kinh hãi.

Phương Tử Huyền nhìn Chu Húc khổ tâm duy trì đạo quán, “Đây là chuyện gì?”

“Tập đoàn Đông Phương phá hủy hoàn toàn nơi này, vì cái gì... Vì cái gì lại vào ngày hôm nay?” Trên người Chu Húc mặc tây trang màu đậm để cho Phương Tử Huyền biết anh đang chuẩn bị tham gia hôn lễ của cô, nhưng giờ phút này lại cảm thấy anh có vẻ nghèo túng.

“Anh nói là Đông Phương Hạo để cho người ta san bằng nơi này thành bình địa?” Phương Tử Huyền chấn kinh không thôi.

“Tử Huyền, không phải Đông Phương Hạo, là một người hoàn toàn khác, bạn mau trở về hoàn thành hôn lễ đi, không cần lo bên này.” Chu Diễm biết Phương Tử Huyền thân là cô dâu mà lại xuất hiện ở nơi này, hiện trường hôn lễ nhất định sẽ rất rối loạn, cũng dự đoán hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Đúng đó Tử Huyền, hiện tại chạy trở về còn kịp, vừa rồi chú rể phát hỏa thật lớn.” Phù dâu gấp đến độ giậm chân, Đông Phương Hạo cùng cha mẹ Phương Tử Huyền không ngừng gọi điện thoại tới, làm cho cô không biết làm sao.

“Tử Huyền, em trở về đi, này vốn không phải là của chúng ta, chẳng qua là anh khư khư cố chấp canh giữ tại nơi này, hiện tại đều đã như vậy, không có ý nghĩa rồi.” Chu Húc không kịp ngăn cản, trở mắt nhìn đạo quán bị san phẳng thành bình địa, hồi ức ngày xưa một lần một lần xuất hiện.

Đây là địa phương sinh hoạt từ nhỏ của anh, lần một làm đạo quán, lần hai là nơi ở, là nơi anh hưởng 21 năm hạnh phúc gia đình, chỉ là một tai nạn bất ngờ xảy ra đoạt đi sinh mệnh người mẹ yêu quý của bọn họ, ba cũng vì yêu mẹ mà thay đổi, say rượu, đánh bạc thậm chí bán cả ruộng đất sở hữu.

Chu Húc vẫn cho là mình cố gắng chấn hưng đạo quán, để cho ba nhìn thấy sự vinh quang ngày xưa, xung quanh càng ngày càng nhiều người đến xem náo nhiệt, trừ bỏ bù ngủ đạo quán Taekwondo trở thành lịch sử, càng thêm nhiều người chỉ trích Phương Tử Huyền mặc áo cưới đứng đây, nghị luận nhao nhao, đối với cô tràn đầy nghi ngờ.

Chẳng quan tâm nhiều như vậy, Phương Tử Huyền nâng váy đuổi theo Chu Húc.

16. Chương 8-2

Ở trong một quán bar mờ tối, Chu Húc liêu mạng nhện đau đớn, cuối đầu uống rượu.

“Chu Húc, không bằng trước tiên xử lý với thương trên cánh tay một chút, những chuyện khác từ từ tính, được không?” Phương Tử Huyền nhìn Chu Húc một ly lại một ly rượu mạnh uống vào bụng, lo lắng không thôi.

Cô còn nhớ rõ bảy năm trước bởi vì Đông Phương Hạo rời đi, không ít những nữ sinh đổ kị với cô len lén trên cột cô, có một lần còn kéo cô đến vườn cây hoang phế đã lâu ở trường học, nhốt cô ở bên trong, cô vừa đói lại lạnh, vừa kinh vừa sợ, là anh em Chu Húc tìm được và cứu cô ra.

Mà giờ khắc này nhìn tinh thần Chu Húc sa sút, cô nghĩ đến những người khinh dễ mình, cô thật không đành lòng nhìn anh như vậy, chỉ là cô đành bất lực, cái gì cũng không giúp được, nhất thời đau lòng cô cũng bưng ly rượu lên, hơi ngửi đầu uống vào.

“Thương thế của anh không sao, để cho anh một mình yên tĩnh một chút, em không biết uống thì đừng uống, em nên đi đến giáo đường đi.” Chu Húc cuối đầu, một ly lại một ly.

“Trước kia tại lúc em bị khinh dễ chính anh là người đã bảo vệ em, hiện tại anh gặp chuyện đau lòng, tại sao em có thể rời đi?” Phương Tử Huyền nắm chai rượu rót một ly rượu, nháy mắt uống cạn.

“Hôm nay là hôn lễ của em.” Chu Húc cảm giác rất khổ sở, vốn anh còn muốn nhìn thấy giờ phút em gái tốt nhất Phương Tử Huyền hạnh phúc nhất, nhưng không ngờ lại biến thành cô ở chỗ này cùng anh.

“Đã không quan trọng rồi.” Phương Tử Huyền lắc đầu một cái, cô vẫn không nhận điện thoại, bởi vì cô không muốn nghe bất cứ lời giải thích gì của Đông Phương Hạo, cô thủy chung không thể tha thứ cho anh, bởi vì anh đã không thể thực hiện lời hứa của mình là bảo vệ đạo quán thật tốt.

“Tử Huyền, nhà chúng ta...Không còn.” Không để ý đến người xung quanh, Chu Húc khổ sở nghẹn ngào.

Phương Tử Huyền đã say, cô khoát khoát tay, “Nhà không có thì xây lại, em có thể lấy nhà em cho anh mượn.”

“Tử Huyền, em thật là nghĩa khí, cảm ơn em...Nhưng anh không muốn như vậy, nhà của chúng ta đã không thể nhìn thấy được nữa rồi.” Trong mắt Chu Húc là một hồi chán nản.

“Anh muốn nhà thế nào? Nhà em phòng thật to, thật có thể cho anh mượn nha...” Trên mặt là một mảnh hồng, khủy tay của Phương Tử Huyền nặng nề đỡ trên bàn, chống để cô đang chóng mặt.

“Anh nghĩ muốn một ngôi nhà có mẹ không rời đi nữa.” Lần đầu tiên mười năm khổ sở của Chu Húc hiện ra trước mắt Phương Tử Huyền.

“Không cần khổ sở...” Phương Tử Huyền sưng sờ, vỗ vỗ bả vai anh an ủi anh.

“Tại sao...Tại sao anh cố gắng như vậy, ba anh lại không thấy được? Tại sao ông có thể không gượng dậy nổi lựa chọn trốn tránh thực tế, anh lại không thể? Tại sao ông lại muốn bán căn nhà kia, ngay cả một chút hồi ức cũng không để lại cho chúng ta? Tại sao...”

Lần đầu thấy Chu Húc khóc, Phương Tử Huyền tỉnh rượu một nửa, nhìn Chu Húc uống say khóc rồi tỉnh rồi ngủ, cô chưa bao giờ nghĩ bạn tốt một mực yên lặng ủng hộ bên cạnh cô, Chu Húc vẫn lạc quan trầm ổn thì ra đã chịu đựng nhiều áp lực như vậy, cô đưa tay khẽ vỗ vai anh một cái.

“Tử Huyền, em đồng ý với anh, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ chăm sóc lẫn nhau được không?”

“Ừ, nhưng anh phải đồng ý với em trước...” Phương Tử Huyền ôm mặt anh, “Nhất định phải tốt nha!”

“Ừ, Tử Huyền, em say, anh đưa em trở về bên cạnh chú rể.” Chu Húc lão đạo đứng lên.

“Không. . . không được đi...Em không say, em thật là khổ sở...” Phương Tử Huyền vươn tay kéo anh lại, anh lại một lần nữa ngã xuống nguyên tại chỗ.

Hai mắt Phương Tử Huyền chứa đựng nước mắt, “Thật xin lỗi, em không thay anh bảo vệ đạo quán thật tốt, đều là lỗi của em!”

Cô nhìn không được khó thút thít, trừ tự trách, hơn nữa là khổ sở, cô tự trách không bảo vệ tốt đạo quán, cô khổ sở cô nhờ vả người không đáng tin cậy.

“Tử Huyền, em đã tận lực.”

“Không, là anh ấy lừa em...Anh ấy đồng ý rồi nhưng lại không hết lòng tuân thủ, em không lấy anh ấy nữa!” Phương Tử Huyền thương tâm khóc lên.

Nhìn cô lâu bầu nơi rất nhiều, Chu Húc không biết chân chính cô muốn nói cái gì, chỉ là nước mắt của cô làm cho anh nhất thời luống cuống, một tay anh ôm cô vào trong ngực, “Không quan trọng, Tử Huyền, anh ta không thương em nhưng em còn có anh, anh sẽ chăm sóc em em không cần khổ sở.”

Hai người an ủi lẫn nhau, không biết một màn của bọn họ vừa lúc từ hiện trường hôn lễ chạy tới đã lọt vào mắt Đông Phương Hạo một cước bước vào quán bar.

Một màn này khiến cho Đông Phương Hạo nổi giận, người anh thích nhất, cô dâu xinh đẹp nhất của anh, không chỉ ở trong hôn lễ bỏ chạy, còn cùng đàn ông ôm ấp ở trước mặt mọi người, trong khoảng thời gian ngắn trong cơn tức giận, anh không biết mặt mũi của mình đặt ở chỗ nào.

Một tay kéo Phương Tử Huyền từ ngực Chu Húc ra, anh tức giận không thôi, khuôn mặt anh tuấn gần như vụn vỡ, “Tử Huyền, em mang cho anh sự kinh ngạc cùng vui mừng vô cùng!”

“Thật sao? Anh thất vọng? Anh cho rằng có thể lập tức lấy được tôi, cho nên liền hủy đi đạo quán, tôi vốn cho là có thể bỏ qua chuyện anh lấy đạo quán uy hiếp tôi, toàn tâm toàn ý gả cho anh, nhưng tôi phát hiện tôi sai lầm rồi, anh thật ngốc, đại khái ngày mai anh có thể hủy đi đạo quán, ngày mai hủy đi không phải ngày hôm nay!”

”Tử Huyền, em nói bậy bạ gì đó? Em cho rằng anh dễ tiện như vậy sao? Em nghĩ anh thành người gì hả? Trên trán Đông Phương Hạo nổi gân xanh, tức giận nhìn người đang khóc trước mặt, làm cho anh tức giận không thôi.

“Anh muốn tôi gả cho anh nhưng lại không bảo vệ đạo quán thật tốt, tôi hận anh.” Phương Tử Huyền hai tay đẩy Đông Phương Hạo ra.

“Tử Huyền, em” Chu Húc ở trong lời nói của Phương Tử Huyền đại khái đã nghe được một chút nội dung, anh tiến lên muốn nghe được nguồn gốc sự thật.

“Anh tránh ra!” Đông Phương Hạo đẩy anh ra.

“Phương Tử Huyền em có biết hay không, từng chữ em nói đều làm tổn thương lòng anh? Em hiểu lầm anh!” Đông Phương Hạo nắm cổ tay cô tức tức giận quát.

“Đúng! Nếu tôi hiểu lầm anh, tôi tổn thương anh, như vậy anh không cần ở bên cạnh tôi lãng phí thời gian, tôi không lấy anh, có thể không? Về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, đường ai nấy đi!”

Cô nói một phen như vậy làm cho hốc mắt Đông Phương Hạo ướt ướt, cố gắng của anh, tất cả sự chờ đợi của anh đều là tổn công vô ích.

Anh biết Phương Tử Huyền rời đi trên đường tới hôn lễ của bọn họ, ném chú rể là anh, mặc kệ những lời nói kia nhưng anh không tin tưởng, ít nhất anh tin tưởng cô cuối cùng sẽ về, nhưng cho đến khi tất cả bạn bè người thân quan khách đều không thể bình tĩnh chờ đợi đều rời đi, anh mới nản lòng thoái chí biết cô sẽ không xuất hiện tại hôn lễ của bọn họ, trở thành vợ của anh.

Nhưng anh vẫn không bỏ được cô, mặc dù trong lòng cô vị hôn phu như anh không quan trọng bằng chuyện kia, nhưng anh vẫn không thể ném cô ra xa, cho nên xử lý tốt chuyện hôn lễ sau đó anh liền đuổi tới đây.

Hỏi thăm được cô dâu xinh đẹp của anh đi đến quán bar, anh liền tìm đến, lại thấy tình cảnh như vậy, nắm quả dấm run run, thấy ánh mắt đau lòng của cô, anh chợt hiểu người đàn ông đang ôm Phương Tử Huyền trong lòng kia được cô quan tâm nhiều hơn.

Đáy mắt thoáng qua đau đớn, Đông Phương Hạo chỉ có lựa chọn ẩn nhẫn, xoay người rời đi.

Sau khi Đông Phương Hạo rời đi, một bóng dáng nặng nề tựa vào cửa, Chu Diễm thở hồng hộc nhìn hai người đang có tâm sự.

“Anh, hiện tại cảm xúc của ba rất kích động, anh nhanh trở về!”

”Ba thế nào? Chu Húc nghe được giọng nói lo lắng của em gái, cuống quýt đứng dậy.

“Ba nói ông đã biết sai, ông rất hối hận, nói muốn tìm tập đoàn Đông Phương lấy phòng ốc trở về.”

“Anh đi xem ba.” Chu Húc đứng dậy đi ra khỏi quán bar.

Chu Diễm đi tới bên cạnh Phương Tử Huyền, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên khóe mắt cô, “Tử Huyền, vừa rồi mình mới gọi điện cho Đông Phương Hạo, cũng không phải anh ta lệnh dỡ đạo quán, anh ta cũng sau mới biết, cho nên xin bạn không nên trách cứ anh ta, mình hiểu rõ anh ta đã cố gắng duy trì đạo quán.”

Biết mình hiểu lầm Đông Phương Hạo, Phương Tử Huyền chợt vùi đầu vào lồng ngực Chu Diễm khóc, “Nhưng...Nhưng mới vừa rồi mình mắng anh ấy, để cho anh ấy đau lòng...” Phương Tử Huyền tự trách không dứt.

“Nhanh đổi áo cưới rồi tìm anh ta giải thích một chút, đừng vì chuyện nhà của chúng mình mà phiền não.” Chu Diễm đỡ cô dậy.

“Nhưng mình sợ anh ấy giận mình.” Lần đầu tiên Phương Tử Huyền có dáng vẻ tay chân luống cuống.

“Tử Huyền, anh ta sẽ không, nhanh đi tìm anh ta đi.” Chu Diễm khích lệ nói.

17. Chương 9-1

Phương Tử Huyền về đến nhà, người nhà rất giận dữ với hành động của cô, bởi vì cô vứt đi không chỉ là mặt mũi của Đông Phương Hạo, còn có mặt mũi của hai người già bọn họ, vừa nghĩ đến Đông Phương Hạo cười không khép miệng đón khách, và cả khuôn mặt bị thương đưa tiễn khách về, bọn họ biết trong lòng con rể này có bao nhiêu khổ sở.

Có thể an ủi Đông Phương Hạo chỉ có con gái cả ngày không gọi được điện thoại, người thiết thời con rể cùng bên nhà thông gia, vậy mà họ còn chiếu cố cảm nhận của bọn họ, không có nửa câu oán giận, xử lý hết chuyện tình trước tiên đi tìm con gái không biết phân biệt chuyện nặng nhẹ này.

Nhưng thấy con gái khóc thành bộ dạng thảm hại, bọn họ không đành lòng trách cứ cô, chắc hẳn cô đã gặp chuyện gì mới có không để ý mà vứt bỏ hôn lễ, mà nhà thông gia cũng rất thông cảm cho con gái, nói tin tưởng con gái bọn họ nhất định có chuyện gì rất quan trọng mới không kịp hoàn thành hôn lễ.

Suốt một ngày con gái bận rộn như vậy, bọn họ thật không hi vọng cô bỏ qua chuyện lớn cả đời, dù sao có được con rể như Đông Phương Hạo cũng không biết tu bao nhiêu năm mới có phúc khí như vậy.

Sau khi Phương Tử Huyền nói xin lỗi ba mẹ, đổi quần áo lại vội vàng vàng thẳm bước đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi cô không ngừng gọi điện cho anh, cô không hy vọng xa vời anh có thể tha thứ cho cô, nhưng cô khẩn cầu anh cho cô một cơ hội nói xin lỗi.

Trước mắt chợt sáng lên, điện thoại di động đã kết nối được, đầu bên kia truyền đến một giọng nữ, lòng của cô đập chậm nửa nhịp.

“Xin chào, tôi là Tô San.”

“A Hạo có ở đó không? Làm phiền cô kêu anh ấy nghe điện thoại được không?” Phương Tử Huyền đón một chiếc taxi.

“Anh ấy à, anh ấy đang giận cô, cô tốt nhất không nên đến đây, có thể cô sẽ thấy một tình huống cô không thích xem đó.” Ở đầu bên đó Tô San rõ ràng rất hả hê.

Một hồi, Phương Tử Huyền chạy tới tầng cao nhất của khách sạn theo lời Tô San ở trong điện thoại, dùng sức vỗ cánh cửa, cửa được mở ra, tuy nhiên đó không phải là Đông Phương Hạo.

“A Hạo đâu? Tôi muốn gặp anh ấy.” Phương Tử Huyền nhìn Tô San trằm khấn tẩm trước mắt, cô đã không để ý nhiều đến như vậy, đẩy Tô San ra muốn đi vào trông.

“Anh ấy nói anh ấy mệt muốn chết, đã ngủ.” Tô San cũng muốn đóng cửa lại, ngẩng đầu ưỡn ngực cản Phương Tử Huyền ở ngoài cửa.

“Cho tôi vào, tôi muốn gặp anh ấy!” Phương Tử Huyền muốn đẩy Tô San ra.

“Cô cho rằng anh Hạo còn có thể yêu cô sao?” Tô San đứng trước mặt Phương Tử Huyền vênh vao tự đắc, đôi tay ôm ngực, gương mặt hài lòng, “Cô hại anh ấy một mình gánh chịu tất cả, vứt sạch mặt mũi của anh ấy, hiện tại cô tìm anh ấy có ý nghĩa gì chứ?”

“Tôi muốn gặp anh ấy giải thích rõ ràng.”

“Buồn cười, anh ấy không muốn gặp cô.”

“Tôi muốn gặp anh ấy nói chuyện rõ ràng, cô không cần ngăn cản tôi.”

“Tôi không cho phép cô gặp anh ấy, không cho phép bắt luận kẻ nào cướp đi anh ấy!” Tô San ngăn ở cửa.

Bảy năm qua, Tô San cũng có thể ở cùng một chỗ với Đông Phương Hạo, Đông Phương Hạo rất vô tình với các nữ sinh khác, với cô lại nhường nhịn, chính như vậy làm cho cô cảm thấy mình có địa vị có một không hai trong lòng anh, nhưng không ngờ khi anh về nước, kết cục cô nhìn thấy không như mình mong muốn, Đông Phương Hạo lần nữa lạnh nhạt với cô, không tiết tất cả muốn cũng mối tình đầu của anh là Phương Tử Huyền quay về một chỗ đi tới hôn nhân tốt đẹp. d d L q d

Tô San không cam lòng, trong lúc vô tình nghe cha nói Đông Phương Hạo vẫn giữ lại mảnh đất có đạo quán của Chu Húc kia, còn mặc cho chủ nhân trước sử dụng, chuyện này làm cho mấy cổ đông trong tập đoàn đều rất bất mãn, cô trước tiên nghĩ đến đêm hôm đó Đông Phương Hạo vứt bỏ cả tiệc rượu chỉ vì đến đạo quán Chu Húc gặp Phương Tử Huyền.

Nghĩ đến giao tình của Phương Tử Huyền với anh em Chu Húc, nhất định Phương Tử Huyền khiến Đông Phương Hạo giúp một tay giữ lại đạo quán, cho nên cô hao tổn tâm cơ liên lạc với Nhã Như cùng cô ta bàn bạc chuyện này.

Vốn là Đông Phương Hạo vạch trần lời nói dối của Tăng Nhã Như, cô ta đã không có mặt mũi gặp Đông Phương Hạo, nhưng cô ta lại hận Phương Tử Huyền, bởi vì Phương Tử Huyền thế nhưng lại có thể chiếm lấy lòng của Đông Phương Hạo, để cho cô ta ngay cả vị trí nhỏ nhỏ cũng không có, biết chuyện này hai người nảy ra một kế, thông đồng một mạch để cho cha Tăng Nhã Như thân là người giữ chức cao trong tập đoàn Đông Phương dẫn người đến hủy đạo quán trong ngày hôn lễ của Đông Phương Hạo và Phương Tử Huyền, cô biết Phương Tử Huyền nhất định sẽ không đứng nhìn mà không làm gì cả, kết quả cô dẫu bỏ chạy quả nhiên đạt được mong muốn của các cô.

Đông Phương Hạo rất đau lòng, uống rượu say mềm, Tô San thật vất vả mới tìm được anh, một tất cùng không rời ở cùng anh, anh uống say rồi, mặc dù không gọi tên tuổi của Phương Tử Huyền, nhưng lại nhầm cô thành Phương Tử Huyền, để cho cô dẫn anh tới nơi này, thật vất vả tranh thủ cơ hội cùng Đông Phương Hạo ở cùng một chỗ, cô làm sao có thể tặng cho người khác.

Dù sao hiện tại chuyện trong hôn lễ Đông Phương Hạo bị cô dẫu mới vứt bỏ đang truyền xôn xao, bọn họ cũng không thể trở lại từ đầu, nếu như có thể để Đông Phương Hạo say mất lý trí, như vậy kế hoạch hạnh phúc của cô sẽ thực hiện, cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không để Phương Tử Huyền trước mắt này phá hỏng chuyện tốt của cô.

“Tôi muốn gặp anh ấy, để cho tôi cùng anh ấy nói chuyện rõ ràng.” Phương Tử Huyền dùng sức muốn đẩy Tô San ra.

“Tránh ra!” Tô San đẩy cô một cái, “Anh ấy đã say, không thể gặp cô, cô là vị hôn thê của anh ấy, nhưng cô lại cho anh ấy thấy mình cùng một người đàn ông khác đang ôm ấp, thể diện của anh ấy để đâu? Nói cho cô biết, mặc kệ cô giải thích như thế nào, anh ấy đều sẽ không tha thứ cho cô, khuyên cô tốt nhất tự biết mình, đừng nên dây dưa với anh ấy nữa.”

Bởi vì Đông Phương Hạo say nên đã nói Phương Tử Huyền cùng một đàn ông ôm ấp, cho nên anh vừa lúc say rượu có thể mượn đề tài nói chuyện.

“Không phải vậy đâu, tôi sẽ giải thích thật tốt với anh ấy...” Phương Tử Huyền rất khổ sở, bởi vì sự thật không phải như Đông Phương Hạo thấy.

“Nhưng anh Hạo chính là thấy như thế, cho nên đừng làm cho tôi không khách khí với cô, cút!!” Mặt Tô San liền biến sắc, đẩy Phương Tử Huyền một cái.

Thái độ của Tô San làm cho Phương Tử Huyền không có cách nào nhẫn nại, cô thuận tay nắm lấy tay cô ta nặng nề đẩy ra, Phương Tử Huyền đi vào căn phòng nhanh chóng đóng cửa phòng.

Ánh đèn dim dim, Đông Phương Hạo say bất tỉnh nhân sự đang nằm trên giường, mà mặc trên người có thể coi là y phục chính tề, để cho Phương tử Huyền biết anh cùng Tô San không xảy ra bất cứ quan hệ gì, cô ngồi trên mép giường, bàn tay nhẹ vuốt khuôn mặt đã ửng đỏ bởi vì uống rượu của Đông Phương Hạo.

”Thật xin lỗi, rõ ràng anh vì em làm nhiều chuyện như vậy, nhưng em lại hiểu lầm anh, thật ra thì em so với bất luận người nào đều mong đợi hoàn thành hôn lễ, so với bất luận kẻ nào đều muốn đi cùng với anh, nếu không em sẽ không chịu uất ức chờ nhiều năm như vậy, không để cho bất luận người nào đi vào lòng em.

Em thật sự không cố ý làm hư hờ lễ này, nhưng em không đành lòng, không thể trơ mắt nhìn bọn Chu Húc gặp chuyện mà không trông nom gì. Lời chúc phúc của bọn họ đối với em rất quan trọng, em không thể ở trong thời điểm bọn họ khó khăn mà hạnh phúc hoàn thành hôn lễ của chúng ta, anh có biết không? Anh có tha thứ cho em không?”

Nước mắt Phương Tử Huyền rơi xuống mu bàn tay của anh, nhưng anh say bất tỉnh nhân sự nên một chút cũng không phát hiện.

Sắc trời dần sáng, Đông Phương Hạo say rượu ho nhẹ một tiếng sau đó mở mắt ra, đầu đau muốn nứt ra, Phương Tử Huyền nằm trong ngực anh ngủ say.

Nhìn khuôn mặt dịu dàng hài lòng ngủ của cô còn có cô hơi chau mày, anh muốn vươn tay lay cô tỉnh, nhưng chợt nhớ tới tất cả chuyện xảy ra của một ngày trước, tay của anh dừng lại ở giữa không trung, không có vỗ trên vai cô.

Nếu như người được ôm cô ở trong lòng là Chu Húc, như vậy mình có tính là người dư thừa hay không? Đại khái là vậy, ở trong lòng của cô mình chắc không quan trọng bằng Chu Húc đâu, đi qua đủ chuyện để cho anh biết mình không phải là người vô cùng ích kỷ, tối thiểu hôn lễ của hai người không hoàn thành, cô vẫn có thể chọn người trong lòng quan trọng nhất.

Cô ở chỗ này vì lo lắng cho mình sao? Đứa ngốc... Đông Phương Hạo nghĩ muốn xoa tóc cô, nhưng lại rụt tay về.

Nếu như ở trong lòng cô Chu Húc quan trọng hơn một chút, như vậy để cô bên cạnh Chu Húc đi, hi vọng bây giờ mình rút lui sẽ không quá trễ, anh cũng biết mình cố gắng nhiều bao nhiêu cũng không bằng bấy năm thân mật của Chu Húc và cô, giúp đỡ yêu thương lẫn nhau, chỉ có tự trách ban đầu mình không biết quý trọng cô thật tốt...

Một tiếng ưm vang lên, Phương Tử Huyền lơ lơ mở đôi mắt ra, thấy Đông Phương Hạo đang trầm ngâm chuyện chú nhìn cô.

“Anh đã tỉnh? Em...” Nhìn đến anh, Phương Tử Huyền cảm thấy rất khổ sở, một giọt nước mắt rơi xuống.

Cách làm của cô xác thực quá tùy hứng, hoàn toàn không suy tính hậu quả, nhưng cô rất muốn lấy được tha thứ của anh.

“Không có vấn đề gì.” Anh hiểu, cô muốn nói gì, đưa tay lau nước mắt của cô.

“Em cùng Chu Húc,,,”

Đông Phương Hạo khẽ che miệng của cô, ngăn cô không cần nói, anh rút lui là được rồi, nếu như giờ phút này cô phát hiện mình yêu Chu Húc nhiều hơn, như vậy anh sẽ thành toàn, nhưng đừng nên giải thích với anh bất cứ điều gì, anh sẽ khổ sở.

“Em trở về trước đi, tôi cũng phải về công ty.” Đông Phương Hạo đứng dậy, lưu cô lại chỗ.

Liên tiếp bảy ngày, mỗi khi Phương Tử Huyền gọi điện cho Đông Phương Hạo, anh đều không nhận.

Cô không dám đến công ty tìm anh, bởi vì người bên ngoài nói chuyện rất khó nghe, nói cô cùng tình cũ bỏ trốn, nói cô mất mụ không hiểu chỗ tốt của Đông Phương Hạo, còn khó nghe hơn là, nói cô chỉ vì lợi dụng Đông Phương Hạo để đạt được mục đích, là người phụ nữ lòng dạ rắn rết. Ở trường học có rất nhiều người biết cách làm người của cô, chỉ nói cô trốn chạy trong hôn lễ, mất hết mặt mũi của chú rể mà không nói gì thêm.

Chỉ có cô là không cho là như vậy, không phải chỉ người bên ngoài nói, cô chỉ không thể trơ mắt nhìn bạn bè khó khăn mà không quan tâm.

Liên tiếp bảy ngày cô thử gọi điện đến công ty tìm anh, nhưng bị tiểu thư quây lê tân biết số của cô vô tình cắt đứt, cô biến thành người phụ nữ không biết xấu hổ ở trong mắt tất cả mọi người.

Đã là ba buổi tối, Phương Tử Huyền ngồi trên bệ cửa sổ phòng ngủ nhìn sao đêm, không có cách nào không chế sự nhớ nhung, bấm số điện thoại của anh, chỉ cần có thể kết nối, dù cho không nói lời nào đợi một mình cô nói cũng được, nhưng mặc kệ cô gửi tin nhắn hay gọi điện thoại, anh đều hờ hững, cô không biết vì sao

ngày đó trong khách sạn anh lại tha thứ cho cô, nhưng cũng không nguyện ý để ý đến cô, để cho cô lần nữa nghĩ mình đang trong mộng.

Đột nhiên cô cảm thấy một trận vui mừng, đối phương nhận điện thoại rồi.

“A Hạo, là anh sao?” Cô không thể khắc chế cảm xúc xúc động, từ trên cửa sổ trượt xuống, chân không đứng vững.

“Xin chào, anh Hạo bây giờ đang tắm, cô có chuyện gì muốn tôi chuyển cho anh ấy? Nếu như cô nghĩ muốn hợp tác thì miễn, anh Hạo không để ý đến cô.” Đầu bên kia điện thoại là một giọng nữ, Phương Tử Huyền biết là Tô San.

Là cô ấy dùng điện thoại của anh, bọn họ ở bên nhau sao? Trái tim Phương Tử Huyền có một tia nghi ngờ, “Làm phiền cô để cho anh ấy nghe điện thoại của tôi.”

“A, vậy thật xin lỗi, anh ấy không muốn nói chuyện với cô.” Tô San rất nhanh cúp điện thoại, đêm đó Phương Tử Huyền nhốt cô bên ngoài, hại cô trùm khăn tắm thất bại, cô còn chưa tính sổ với Phương Tử Huyền, may là Đông Phương Hạo ngầm cho phép cô tiếp điện thoại của Phương Tử Huyền, làm cho cô cảm thấy thỏa mái hơn.

Mặc dù cô cũng rất buồn bực tại sao anh lại nguyện ý để cho cô giúp một tay cự tuyệt Phương Tử Huyền.

Sau lại Phương Tử Huyền rất cố gắng gọi lại, nhưng từ đầu đến cuối Đông Phương Hạo cũng không nhận, cả người anh giống như hoàn toàn rút khỏi cuộc đời của Phương Tử Huyền, cô hoàn toàn không biết tin tức gì của anh.

Cô vẫn không hiểu, tại sao anh rõ ràng đã tha thứ cho cô nhưng lại không gặp cô, thậm chí ngay cả điện thoại của cô cũng không nhận?

18. Chương 9-2

Sáng sớm, Phương Tử Huyền bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, cô cuống quýt cầm lấy điện thoại di động lên nhìn thấy là Chu Diễm gọi tới.

“Tử Huyền, bạn tới tập đoàn Đông Phương một chuyến đi, nhanh lên một chút!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lòng Phương Tử Huyền túm chặt thành một đoàn, trong khoảng thời gian này sống trước chưa từng sống sau lại xô tới, lòng của cô lên lên xuống xuống, cả người cô tiêu tụy không còn hình người.

“Những ngày qua, cảm xúc ba mình luôn không ổn định, ông nói là liên lụy đến người nhà, đòi phải đi tới tập đoàn Đông Phương tìm Đông Phương Hạo để lấy lại khế đất, cả đêm ông đều không trở về phòng thuê, giống như uống rất nhiều rượu, mình lo lắng ba sẽ xúc phạm đến Đông Phương Hạo, mình từ nhà bạn học chạy tới, anh trai vẫn chưa tới, bạn mau gọi cho Đông Phương Hạo thông báo, kêu anh ta đừng đến công ty.”

Phương Tử Huyền vén chăn xuống giường, “Được, mình biết rồi.”

Cô nhấn số điện thoại của Đông Phương Hạo, mặc dù cô rất lo lắng người nghe điện thoại là Tô San, nhưng vì an toàn của Đông Phương Hạo, cô chỉ đành cố gắng vượt qua lo lắng của mình.

Cho đến khi cô thay đồ xong ra cửa đón taxi, Đông Phương Hạo cũng không nghe điện thoại của cô, khi cô lòng như lửa đốt đón taxi chạy thẳng đến cửa chính của tập đoàn Đông Phương, cô vẫn không dừng động tác gọi điện thoại.

Xa xa liền nhìn thấy mấy nhân viên an ninh bị ba Chu dùng đai đen Taekwondo đánh ngã trên mặt đất, Chu Diễm càng không ngừng ngăn động tác của ba Chu, nhưng cũng vô ích.

Phương Tử Huyền một hồi đau lòng, bắt đầu lúc nào nhà bọn họ đã thay đổi thành bộ dạng này rồi?

Trước kia cô có vài phần hâm mộ bốn người nhà này, ba Chu rất có kiên quyết, đảm đương kinh doanh đạo quán trở nên sống động; mẹ Chu là người dịu dàng hiền thực, xinh đẹp hào phóng, để ý trong nhà ngay ngắn gọn gàng, nấu ăn rất ngon làm cho cô nhịn không được mỗi lần đến nhà họ lại ăn chực; Chu Húc cùng ba Chu rèn luyện võ tràn đầy chính nghĩa giống như ánh mặt trời, Chu Diễm có thể ở trong lòng mẹ làm nũng, tính tình mềm mại rất được mọi người cưng chiều bảo vệ.

Đối với việc tai nạn xe cộ thành linh cướp đi tính mạng của mẹ Chu, làm cho bọn họ gánh một tai hoạ ngập đầu, Phương Tử Huyền rất khổ sở.

Bởi vì mẹ Chu mất, điều này làm cho mọi người hâm mộ một nhà bốn người không còn tồn tại nữa, thay vào đó là vì yêu vợ ba Chu luôn mượn rượu giải sầu, vượt qua thời gian trong sông bạc, ngay sau đó bọn họ vay nặng lãi đuổi tới cửa đe dọa cùng uy hiếp bắt họ trả nợ.

Chu Húc vốn là ánh mặt trời ôn hòa, là một chàng trai mới lớn lập tức trở thành trụ cột trong nhà, cắn chặt răng chăm sóc ba cùng em gái, nuốt xuống toàn bộ khổ sở vào trong bụng, chỉ ôm một ý niệm, kinh doanh tốt đạo quán sẽ lấy lại sự tự tin của ba Chu, nhưng tất cả khổ tâm kinh doanh nháy mắt đều sụp đổ, không có người nào biết trước được, cũng không ai giữ lại tất cả được.

Đôi mắt đầm lệ của Phương Tử Huyền mờ đi, lo lắng nhìn sau lưng, sợ Đông Phương Hạo đang trên đường tới, nghĩ đến anh buổi tối cùng Tô San ở chung một chỗ, tư vị khổ sở tràn lan cả nội tâm.

Vào lúc này một hồi chuông quen thuộc vang lên, Phương Tử Huyền ngược mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy Đông Phương Hạo với hai mắt lạnh lùng đang từ bậc thang bước xuống.

Anh vẫn dùng bài hát đó để làm tiếng chuông điện thoại, đó là bài hát trong đoạn thời gian cô ở biệt thự dưỡng thương đã chọn cho anh, lúc đó anh nói cô ngây thơ, kiên trì nói không muốn dùng, là cô hung tợn nhìn chăm chăm anh nói nếu như anh dám đối cô sẽ không để ý đến anh, không ngờ...anh vẫn còn giữ, chỉ là đứng bên cạnh anh là Tô San.

Lỗ mũi Phương Tử Huyền ề ẩm, lại một lần nữa kích động muốn rơi nước mắt, nhìn cặp mắt vẫn lên tia máu của anh, nhìn thấy cô theo dõi nhìn anh liền vội vàng xoay mặt đi, làm bộ dáng vẻ không để ý cùng Tô San nói chuyện.

"A Hạo, đi mau, nhanh một chút rời đi chỗ này." Phương Tử Huyền xông lên phía trước, lời kéo tay anh muốn dẫn anh cách xa nơi ba Chu gây chuyện.

Nhưng Đông Phương Hạo lại tránh thoắt tay cô, chỉ là cau mày nhìn cô gương mặt không hiểu.

"Ba Chu rất nguy hiểm, anh mau rời khỏi nơi này đi." Phương Tử Huyền khẩn trương nhìn anh.

"Ông ta nháo loạn đã không phải là lần một lần hai, để cho nhân viên an ninh mang ông ta đi là tốt, không cần cô giả bộ tốt bụng!" Một bên đáng vẻ Tô San vênh váo hống hách.

"Hôm nay ông ấy uống say, tinh thần cả người rất hỗn loạn, A Hạo nhanh lên rời đi được không? Không để cho ông ấy nhìn thấy anh." Phương Tử Huyền đi tới trước mặt Đông Phương Hạo, cản trở anh đi về phía trước đồng thời cản anh đi về phía sau.

Thấy cô còn đang lo lắng cho mình, trong lòng Đông Phương Hạo đắng chát một mảnh.

"Đông Phương Hạo, rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy cậu!" Trên mặt ba Chu vừa vui mừng vừa bi thương, trên người bắn hê hê đi về phía Đông Phương Hạo, xung quanh không ít những nhân viên run như cây sậy nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra, có người càng không ngừng gọi điện báo cảnh sát, hiện trường hỗn loạn từng bừng.

"A! Ông ta thật đáng sợ!" Tô San nhìn khí thế xông lên của ba Chu thét chói tai, một cái chớp mắt đã chạy xa đến cửa thang máy đầu bên kia.

"Đông Phương Hạo, coi như tôi van cậu, trả lại khế đất cho con trai tôi, chuyện khác tôi đều đồng ý với cậu....cậu muốn mạng tôi tôi cũng cho cậu, van cậu, đó là duy vật duy nhất của nhà tôi!" ba Chu đỏ mặt vì rượu điên cuồng chạy tới trước mặt Đông Phương Hạo.

Ông biết sai lầm rồi, từ lúc trẻ cùng vợ cố gắng kinh doanh đã sụp đổ chỉ trong một khắc, từ giây phút con trai xông lên đạo quán tranh đấu bị thương, từ giây phút con gái gào khóc khi nhà bị người ta tàn phá, ông đã biết sai rồi.

Ông ngây ngô dại dột như xác không hồn sống lâu như vậy, toàn do hai đứa con hết lòng chăm sóc không xa rời, thế nhưng ông lại hồ đồ như vậy, hủy diệt tất cả...Hôm nay ông dù có mất mạng già này cũng muốn lấy khế đất về, coi như đây là lời sám hối cuối cùng dành cho con trai và con gái ông.

Nhưng Phương Tử Huyền lại chắn trước mặt ông, bắt chấp tất cả để bảo vệ cho tổng giám đốc Tập đoàn Đông Phương, cô gái này là người ông cảm kích nhất, nếu như con trai có phúc khí, đã sớm cưới cô làm vợ rồi, đáng tiếc nhà bọn họ không có vận khí tốt như vậy, ông không trách con trai, chỉ tự trách mình không có tiền đồ, một mực oán trách trời đất, để cho con trai con gái ông lo lắng lâu như vậy.

“Ba Chu có chuyện gì thì ngồi xuống nói chuyện thật tốt, không cần phải tổn thương mọi người được hay không?” Phương Tử Huyền ngăn cản trước mặt Đông Phương Hạo, ngăn cản cha Chu Húc xúc phạm đến Đông Phương Hạo.

“Cháu tránh ra, ta hiểu rõ cháu giúp nhà chúng ta nhiều chuyện, ta không muốn thương tổn đến cháu.” Dời tầm mắt chuyển qua khuôn mặt Đông Phương Hạo, “Thế nhưng lần này ta nhất định phải lấy được khế đất, tiền ta đã xài hết, chẳng qua ta sẽ trả, tôi lấy mạng mình trả cho cậu, cậu trả khế đất lại cho con trai tôi!” Nước mắt ba Chu rơi xuống, càng không ngừng cầu khẩn.

Ngoài cửa tiếng xe cảnh sát đã truyền đến, thần sắc ba Chu rét lạnh, thế nhưng từ trong túi lấy ra một con dao, trong tay cầm dao sắc bén quơ múa, ba Chu uy hiếp, “Để cho những người xung quanh và cảnh sát đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ không khách khí!”

”Ba Chu không nên quá kích động, chú phải tỉnh táo, A Hạo, anh để cảnh sát không cần hù dọa ông ấy được không? Để cảnh sát đi ra ngoài đi?” Phương Tử Huyền ngăn ba Chu lại, vừa kéo lấy ống tay áo Đông Phương Hạo cầu khẩn.

Nhìn Phương Tử Huyền hết sức bảo vệ ba của người yêu, Đông Phương Hạo một hồi đau lòng, anh phát tay ý bảo cảnh sát dừng vào, sau đó nhìn ba của Chu Húc, “Khế đất đó không phải chỉ có một mình tôi có thể định đoạt, ban đầu ông bán cho tập đoàn Đông Phương, cũng đã hiểu giao dịch đã hoàn thành, bây giờ muốn lấy trở về là không thể, bởi vì đó là tài sản hợp pháp của tập đoàn Đông, nếu như ông vẫn giữ đúng ý định chỉ tự hại người hại mình thôi.”

“Ba Chu không có chuyện gì là không giải quyết được, chú để dao xuống đi, chúng ta từ từ suy nghĩ biện pháp được không?” Thanh âm của Phương Tử Huyền mang theo tiếng khóc nức nở, cô thật rất lo lắng, mặc kệ người nào cô cũng quan tâm, cô không hy vọng ai có chuyện cả.

“Hôm nay nhất định ta phải lấy được!” ba Chu kêu gào vun dao tới gần, mà cảnh sát ở phía ngoài cùng giờ sừng ngấm ngay ông.

“Ba! Dừng ta! Nếu như ba còn khăng khăng một mực, mẹ ở trên trời sẽ hận ba đấy!” Ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên cạnh chạy ra một bóng dáng lớn tiếng trách móc, sau đó thấy Chu Húc đoạt dao găm ném lên sàn nhà.

“Tôi đã tạo cái nghiệt gì đây!” Ba Chu vỗ ngực liên tục, ngã ngồi trên mặt đất.

Phương Tử Huyền nén nước mắt tiến tới an ủi ba Chu.

Mà Đông Phương Hạo xoa xoa mi tâm, một đêm làm thêm giờ cùng chuyện này xảy ra làm anh có chút nhức đầu, nhưng hơn nữa là cảm giác đau lòng khi thấy cô.

Bọn họ giống như dáng vẽ của một gia đình, làm cho Đông Phương Hạo cảm giác mình có chút buồn cười, anh nhìn thấy Tô San mới vừa rồi nguy hiểm liền tránh thoát trước mắt hết nguy hiểm thì trở về lời kéo anh hồi han, đáy lòng một hồi chán ghét không lý do.

Vừa lúc một phút kia Phương Tử Huyền quay đầu quẩn luyến nhìn anh một cái, anh thuận thế kéo Tô San vào trong ngực, làm bộ dạng thân mật, kiêu ngạo tự ái của anh không cho phép Phương Tử Huyền nhìn ra anh đang dối cô, vẫn yêu cô, thấy cô rất nhanh quay đầu lại, Đông Phương Hạo ôm lấy Tô San đi ra cửa.

“Đông Phương Hạo!” Chu Húc siết chặt quả đấm bước nhanh về phía trước, nặng nề đánh một quyền vào cằm Đông Phương Hạo.

Đầu lưỡi Đông Phương Hạo va chạm với miệng, một hồi máu tanh tràn ra để cho anh tràn đầy địch ý nhìn chằm chằm Chu Húc.

“Anh điên rồi? Tại sao lại đánh người? Quả nhiên cha nào con nấy, đều là người điên!” Tô San dùng sức đẩy Chu Húc một cái, nhưng phát hiện anh bất động như núi.

Chu Húc đẩy Tô San ra, cặp mắt tràn đầy địch ý nhìn chằm chằm Đông Phương Hạo, “Một quyền này là thay Tử Huyền bảy năm chờ đợi trả lại cho anh.”

Ngay sau đó Chu Húc lại đánh một quyền vào má phải của Đông Phương Hạo, “Một quyền này là anh tổn thương Tử Huyền một lần nữa trả lại cho anh đấy!”

Đông Phương Hạo kinh ngạc nhìn nơi Phương Tử Huyền thông thả đứng lên, đối với hai quyền của Chu Húc anh không đánh trả.

“Anh và người bảy năm trước đều cùng một loại, anh ngay cả chuyện hôn lễ nho nhỏ cũng không muốn nghe cô ấy giải thích, còn dùng người phụ nữ khác tổn thương cô ấy.”

“Tôi không phải là thành toàn cho hai người sao?” Đông Phương Hạo không để ý đến khuôn mặt đang ửng đỏ.

“Có ý gì?”

“Anh ở quán bar nhỏ cùng cô ấy ôm ấp ấp ấp còn chưa tính, cô ấy chỉ vì anh mà mắng tôi, tôi cũng không thể không để ý, hiện tại chỉ có thể lựa chọn rút lui, đây cũng là có lỗi sao?”

“Nếu như cô ấy nguyện ý, tôi sẽ không tiếc chăm sóc cô ấy cả đời, nhưng trong lòng cô ấy chỉ có anh, cô ấy cự tuyệt tôi, nếu như không phải bởi vì chuyện hôn lễ một cơ hội giải thích anh đều không cho cô ấy, anh không phải không nhận điện thoại của cô ấy, không nghe cô ấy giải thích cũng coi như xong, anh lại ôm ấp phụ nữ làm tổn thương cô ấy, tôi hỏi anh, nếu như cô ấy không tình nguyện có thể đối tốt với anh sao?” Chu Húc tức giận rống to.

Nghe được Chu Húc nói tất cả, nước mắt Phương Tử Huyền đảo quanh hốc mắt, cô cố gắng giấu đi sự mềm yếu, đỡ ba Chu cùng anh em Chu Húc bước nhanh rời đi.

“Xin dừng bước, vị tiên sinh này có ý đồ cầm dao đâm thương người khác, cho nên cảnh sát chúng tôi muốn dẫn ông ấy đi.”

“Ông ấy chỉ nhất thời xúc động không có ác ý, xin các người không cần mang ba tôi đi...” Chu Diễm nắm chặt tay ba không cho cảnh sát mang ông đi.

“Đừng ảnh hưởng cảnh sát chúng tôi thi hành công vụ, có gì thì về sở cảnh sát rồi nói.”

Hai bên trong khoảng thời gian xảy ra tranh chấp.

“Thôi, ông ấy không tổn thương đến tôi, để cho bọn họ đi đi.” Đông Phương Hạo thay bọn họ giải vây.

19. Chương 10-1

Chờ mọi người tản đi, Đông Phương Hạo xoay người đi ra cửa công ty, Tô San đuổi theo lại bị anh hung hăng bỏ lại, “Tôi muốn yên tĩnh một mình một chút.”

“Anh đây là có ý gì?” Tô San không thể nào tiếp thu được, một phút trước anh còn ôm cô, một phút này Đông Phương Hạo lại đẩy cô ra, trong khoảng thời gian này anh tốt với cô như vậy, còn để cho cô nhận điện thoại của Phương Tử Huyền giúp anh cự tuyệt cô ta, Tô San không tin tất cả đều là giả.

“Trong lòng tôi rất phiền cô trở về đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Đông Phương Hạo bước nhanh.

“Anh phiền là vì chuyện của Phương Tử Huyền sao? Anh không phải là không thương cô ta nữa sao? Tại sao lại muốn đuổi em đi? Cũng không phải là em hủy đi đạo quán...” Ý thức được mình lỡ lời, Tô San vội che miệng lại.

Bởi vì cô nói câu đó, lông mày Đông Phương Hạo nhíu lên, “Không phải cô hủy đạo quán, vậy là ai hủy đi đạo quán? Chuyện này cô là nhân vật quan trọng trong đó đi!”

Ngày đó kết hôn, sau khi Đông Phương Hạo xử lý tốt hiện trường hôn lễ, chạy tới đạo quán Chu Húc thì thấy đạo quán đã biến thành phế tích, anh gọi điện về công ty mới biết tất cả là do cha của Tăng Nhã Như ban tặng, mặc dù đối với việc chém trước tâu sau anh cực kỳ khinh thường, nhưng dù sao là cách làm hợp lý của công ty, anh cũng không tùy tiện truy cứu.

Anh liền biết chuyện này không đơn giản, chú Tăng làm việc luôn luôn không lỗ mãng như vậy, tình huống chém trước tâu sau là lần đầu tiên, trừ phi...

“Tôi cuối cùng cũng biết tất cả cục diện của ngày hôm nay đều do cô bày ra, cô còn muốn diễn tới khi nào?”

“Không phải là em, là Tăng Nhã Như làm, chuyện này không liên quan đến em!” Tô San vội dùn đẩy trách nhiệm.

“Tô San, tôi chưa từng nghĩ cô là người tâm kế như vậy, biết cha của Tăng Nhã Như giữ chức ở công ty, liền lựa chọn Tăng Nhã Như cùng nhau làm chuyện xấu, để cho tôi cùng Phương Tử Huyền không có cách nào hoàn thành hôn lễ.” Đông Phương Hạo siết chặt quả đấm, tràn đầy lửa giận.

“Đúng, là do em ghen tỵ với cô ta, tại sao anh lại cưng chiều cô ta như vậy, ngay cả lợi ích của công ty cũng không để ý? Là em vào ngày hôn lễ của anh giật dây Tăng Nhã Như để cho cô ta kêu cha mình hủy đi đạo quán, bởi vì đó vốn chính là tài sản của tập đoàn Đông Phương!” Tô San cực kỳ tức giận hô to.

Bởi vì một lần vô tình ở trong nhà Đông Phương Hạo nghe được cha anh cùng các cấp chủ quản trong công ty nói chuyện, nói Đông Phương Hạo vẫn án binh bất động không khai phá mảnh đất có đạo quán Chu Húc, cho nên căn cứ quan hệ giữa Chu Húc và Phương Tử Huyền cô suy đoán trong này phải có ẩn tình, cô còn lâu mới chọn Tăng Nhã Như liên thủ, chỉ để cho cô ta giật dây để cho cha cô ta san phẳng đạo quán thành bình địa mà thôi.

Biết đó là quỷ kế của cô, trong mắt Đông Phương Hạo lửa giận thiêu đốt, “Tôi đã hiểu, cô biết rõ hủy đi đạo quán là chạm vào tính mạng của Chu Húc, cho nên cô lựa chọn vào ngày hôn lễ của tôi để hành động, cô biết rõ Phương Tử Huyền có bao nhiêu tình cảm với anh em Chu Húc, cho nên cô mới nghĩ ra cách khiến Tăng Nhã Như làm cho cha của mình lợi dụng chức quyền san phẳng đạo quán thành bình địa, làm Tử Huyền không để ý đến hôn lễ chạy tới trợ giúp anh em bọn họ!”

“Nhưng anh không phải không nhận điện thoại của cô ta sao? Anh không phải lạnh nhạt với cô ta sao? Anh để cho em ở bên cạnh anh không phải sao?”

“Tôi xa lánh cô ấy không phải vì tôi trách cô ấy, bởi vì tôi cho là cô ấy thích Chu Húc nhiều hơn, tôi mới rút lui muốn thành toàn cho cô ấy, nhưng hôm nay tôi mới hiểu sự thật không phải như vậy, cho nên thời gian kế tiếp tôi sẽ dùng hết toàn lực nghĩ biện pháp đoạt cô ấy về, một lần nữa tổ chức hôn lễ của chúng ta, tôi sẽ cho toàn thể giới biết không phải Phương Tử Huyền thì tôi không cưới.”

“Tại sao? Tại sao cô ta lại đáng giá để anh làm như vậy?” Tô San dậm chân cực kỳ tức giận.

“Bởi vì cô ấy sẽ không vì hạnh phúc của chính mình mà dùng thủ đoạn phá hư hạnh phúc của người khác, bởi vì cô ấy là người quan tâm đến hạnh phúc của người khác, cô ấy mới an tâm đi về phía hạnh phúc của mình.”

“Anh Hạo, không cần đi...Em yêu anh, em rất yêu anh, em biết sai rồi, van cầu anh đừng rời xa em...” Tô San cầu khẩn, cô biết đã hết hy vọng, hơi thở mong manh.

Đông Phương Hạo quay người đi, lưu lại Tô San đứng bất động tại chỗ.

Ở bên trong phòng vũ đạo rộng rãi sáng ngời, Phương Tử Huyền mặc trang phục vũ đạo màu trắng đứng ở trung tâm nhảy mẫu cho học sinh.

Kể từ sau khi chấm dứt tình yêu với Đông Phương Hạo, mỗi ngày cô trừ thừa nhận sự chê cười của những người đồng nghiệp hay ghen tỵ với cô, còn thỉnh thoảng khích lệ một nhà Chu Húc, thời gian còn lại cô đều nghiêm túc dạy học.

Cô biết cuộc sống chính là như vậy, đạt được một chút phải mất đi một chút, có thể nhớ lại đoạn thời gian tốt đẹp cùng với Đông Phương Hạo, cô đã hài lòng rồi.

Cô không tiếp tục chủ động liên lạc với Đông Phương Hạo nữa, bởi vì cô sợ nghe được anh ở cùng một chỗ với Tô San, cô không muốn thời điểm điện thoại được kết nối không phải là thanh âm của anh, mà là thanh âm của người phụ nữ khác, mặc dù lần đó Chu Húc ra tay đánh anh cô rất đau lòng, dù sao việc cũng đã qua, cô không muốn lưu luyến nữa, bởi vì mỗi lần đến gần anh, đều cảm thấy đau lòng.

Cô cố gắng nghĩ về những chuyện vui vẻ, ví dụ như sau việc lần đó ba Chu đã chữa bạc kiêng rượu, cố gắng kiếm tiền cùng Chu Húc mở lại đạo quán một lần nữa, chuẩn bị trở lại như ngày xưa, nhưng cô phát hiện ngoài những chuyện đó, cái khác cô không cảm thấy vui vẻ.

Mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, bộ dạng Đông Phương Hạo thân mật ôm Tô San sẽ hiện lên trước mặt cô, cho nên cô để cho mình rất bận rộn, làm như vậy để nỗi nhớ nhung không chiếm cứ nội tâm.

Cô chuyên chú nhảy nhẹ nhàng tung bay, không chú ý ngược mắt nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ đang đứng ngoài cửa sổ, Đông Phương Hạo thể nhưng lại đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn cô.

Phương Tử Huyền dừng lại việc nhảy, làm bộ xoa xoa cặp mắt của mình, muốn biết có phải là thực hay không.

“Cô giáo, bạn trai đẹp trai của cô tới rồi!” Một nữ sinh bắt đầu hi hi ha ha.

“Nếu như muốn ở ngày thành lập trường nhận được phần thưởng, thì các em nghiêm túc luyện tập cho cô, không cần phải nhiều chuyện.” Phương Tử Huyền lui sang một bên, đưa lưng về phía anh tiếp tục dạy học.

Trong lòng của cô rất thấp thỏm, không biết anh làm sao xuất hiện, càng không biết tại sao anh lại đến đây.

Cái mũi ngửi được mùi thơm thanh nhã, cô quay mặt sang phát hiện chẳng biết lúc nào Đông Phương Hạo đã đi vào phòng vũ đạo, cầm một bó hoa bách hợp nâng lên trước mắt cô.

Thấy anh trai đẹp công khai tán tỉnh cô giáo của mình, trong lớp một mảnh than thở.

Phương Tử Huyền nhăn lại lông mày thanh tú, “Anh làm như vậy sẽ nhiễu loạn kỉ luật lớp học, mời đi ra ngoài.”

“Nếu như em không nhận hoa, anh sẽ ở lì chỗ này.” Đông Phương Hạo nghiêng người tựa vào tường, không để ý đến lời nói của Phương Tử Huyền.

“Cô giáo Phương, nhận đi!” Gần như tất cả học sinh đều đứng về phía Đông Phương Hạo.

Phương Tử Huyền kéo lấy tay Đông Phương Hạo kéo anh ra bên ngoài phòng học, “Mời anh mang hoa đi, không nên quấy rầy thời gian tôi lên lớp được không?”

“Chỉ cần em nhận hoa, anh liền đi.”

“Không phải đã nói rồi sao? Tôi không muốn nhận hoa của anh.” Nghĩ đến chuyện anh cho phép Tô San nhận điện thoại của cô, cô còn giận; nghĩ đến lúc ở trước mặt cô anh ôm ấp với Tô San, cô liền khổ sở, vốn cô muốn trịnh trọng nói lời xin lỗi với anh, nhưng bây giờ đã không cần thiết rồi.

“Cô giáo Phương, có cần tôi giúp một tay hay không?” Bên cạnh một giọng nam truyền tới, khiến hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại.

“Thấy giáo Cao, không cần, cảm ơn anh.” Phương Tử Huyền mỉm cười vội xua tay, cô không muốn làm cho Cao Hữu Uy đắc tội với Đông Phương Hạo, dù sao cha của Đông Phương Hạo cũng là chủ tịch của trường học.

Nhưng Cao Hữu Uy vừa mới về trường dạy học, không biết thân phận của Đông Phương Hạo, càng không biết quan hệ của Phương Tử Huyền cùng Đông Phương Hạo, anh ta đối với Phương Tử Huyền vừa thấy đã yêu, thấy người đàn ông ở trước mắt đây đưa không ngớt với Phương Tử Huyền, mà xét thấy bộ dáng chán ghét của Phương Tử Huyền, cho nên anh ta kiên trì muốn giúp đỡ.

Mà thấy Phương Tử Huyền bảo vệ đối phương, Đông Phương Hạo cực kỳ khó chịu, một tay anh kéo Phương Tử Huyền vào trong ngực, một tay dùng sức đẩy thầy giáo Cao trước mặt này một cái, “Lỗi tại anh không nghe được sao? Cô ấy bảo anh mau tránh ra đừng làm cản trở chúng tôi!”

“Cái người này sao lại như vậy? Rõ ràng cô giáo Phương không muốn anh quấy rầy cô ấy, bây giờ là thời gian lên lớp, anh là người nào? Dám đến quấy rối?” Cao Hữu Uy tiến lên một bước dùng sức đẩy Đông Phương Hạo một cái.

“Như vậy ngay cả chuyện nhà của tôi anh cũng muốn trong nom sao? Anh quản được sao? Anh tính làm gì tôi? Quả thật là xen vào chuyện của người khác!” Đông Phương Hạo ôm lấy Phương Tử Huyền, cùng Cao Hữu Uy cãi nhau rùm beng.

“Cái gì mà chuyện nhà không phải là chuyện nhà? Nơi này là trường học, anh cho rằng đây là nhà anh?” Cao Hữu Uy không phục kêu lên.

“Vậy thì tốt, tôi liền nói cho anh biết, tôi chính là trông nom vị hôn thê của mình, trường học này cũng do nhà tôi xây, không được sao?” Đông Phương Hạo bất mãn đáp trả.

“Theo tôi biết cô giáo Phương vẫn chưa đính hôn.” Cao Hữu Uy không chút khách khí nói.

Hai đấng mày râu tranh cãi càng mãnh liệt, kết quả đánh nhau thành một đoàn.

Người vây xem cũng càng ngày càng nhiều, không ít người đều ở đây kêu lên thế nào Đông Phương Hạo lại đến đây tìm Phương Tử Huyền, chẳng lẽ cô ở trong hôn lễ vắng anh đi, anh cũng không để ý?

“Đủ rồi!” Phương Tử Huyền đứng giữa hai người đẩy hai người tạo ra một khoảng cách, “Mời hai người không cần ở nơi công cộng ồn ào, tôi muốn trở về lớp học, hai người không phải một đứa trẻ, xin tự trọng!”

Phương Tử Huyền vung tóc đuôi ngựa xoay người rời đi, lưu lại hai đấng mày râu hai mặt nhìn nhau.

Trong phòng làm việc, Đông Phương Hạo ngồi trên ghế xoay, dựa lưng vào thành ghế, một đôi chân thon dài tùy ý khoác lên trên bệ cửa sổ, anh ngẩng đầu nhìn mây trắng trên bầu trời xanh kia mà mất hồn, tài liệu đầy bàn không có tâm tình để xem, ngay cả hội nghị cũng hủy bỏ, còn các toàn bộ buổi tiệc tối đều lui xuống.

Một lòng lưu luyến bên một người, anh rất muốn biết giờ phút này Phương Tử Huyền đang làm gì, đang nói những gì, gặp người nào, gặp những ai, nhưng thấy vẻ mặt khó chịu của cô, bởi vì cô bỏ mặc anh, cùng anh giữ trạng thái chiến tranh lạnh.

Anh rất sợ dáng vẻ lạnh lùng của cô.

Tặng hoa, đưa chocolate, đưa đồ trang sức, đưa quần áo giày dép, chỉ cần có thể để cho cô đối với anh tốt, anh đều làm, nhưng tất cả mọi thứ bị cô trả lại, căn bản cô không thích thứ gì của anh.

Mi tâm anh nhúu chặt, con người lạnh lùng ngưng tụ lên đồ bằng ngọc được trang trí trên cửa sổ, lòng cũng đã bay xa.

Anh thật không hiểu nổi Phương Tử Huyền sao có thể thờ ơ đối với hành động điên cuồng theo đuổi của anh như vậy, theo lý thuyết anh là người bị bỏ rơi trong hôn lễ, anh chủ động đi lấy lòng cô, cô hẳn nên dễ dàng tha thứ cho anh mới đúng.

Nên giải thích cũng giải thích, nên nói xin lỗi anh đều đã nhận lỗi rồi, anh còn không ngừng lấy lòng cô, nhưng cô không chút nào cảm kích, khiến Đông Phương Hạo trăm mối vẫn không có cách giải.

Anh không nhận điện thoại của cô bởi vì anh hiểu lầm cô cùng Chu Húc mập mờ mà tức giận, sau lại bởi vì anh cho là cô thích Chu Húc mà tác thành cho cô, lần đầu tiên anh nhìn đau cắt thịt, đưa tiền người phụ nữ mình yêu đi, thậm chí lợi dụng Tô San lạnh nhạt với cô.

Sau ba bốn lần tìm cô giải thích tất cả, tỏ rõ cõi lòng bởi vì Chu Húc đánh hai quyền anh đã biết sự thật, giữa Chu Húc và Phương Tử Huyền không có gì, nhưng dù anh có cố gắng như thế nào đều không thay đổi được tâm ý của cô, lần này cô tức giận còn sâu hơn việc bảy năm trước anh bỏ lại cô, để cho anh cảm thấy bọn họ đã kết thúc.

Bên người cô có rất nhiều đàn ông nhìn chăm chăm cô, anh không thể lãng phí thời gian, bằng không anh sẽ trở mắt nhìn Phương Tử Huyền vùi vào lòng người đàn ông khác, đặc biệt là người cùng mình ẩu đả đánh cho sưng mặt sưng mũi Cao Hữu Uy, uy hiếp quá lớn, quả thật không biết sợ, làm việc tại nhà của anh lại công khai dành phụ nữ với anh.

Nhìn Phương Tử Huyền ngày càng lạnh nhạt với mình, ngay cả tại trường học anh công khai tỏ tình đều hờ hững, anh chỉ có thể nghĩ biện pháp thật tốt, để cho bọn họ kết thúc trận chiến trang lạnh này.

Trong đầu xẹt qua phương án nhưng lại bị anh nhanh chóng đánh chết, xem ra quá khứ anh đã cứng chiều Phương Tử Huyền quá rồi, thế nhưng bây giờ cô có thể ăn gấu gao anh, biết rõ anh không thể không có cô, nhưng cô lại không hành động, cả trái tim giống như sinh kháng thể lại Đông Phương Hạo, cho nên anh phải nghĩ cách thật tốt, để cho cô cảm thấy mình không thể không có anh.

Sau lưng truyền tới một hồi bước chân nhỏ.

“Tôi không phải đã nói rồi sao? Hủy bỏ hội nghị cũng lịch làm việc ngày hôm nay, đừng đến làm phiền tôi!” Đông Phương Hạo tâm phiền ý loạn, không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy.

20. Chương 10-2

“Anh Hạo. . .” Sau lưng có tiếng một cô gái truyền đến, hần hơi nhúu mày quay đầu lại, Tô San như đứa trẻ làm sai chuyện, đáng thương đứng ở đó.

“Cô tới làm gì?” Đông Phương Hạo quay ghế lại, lạnh lùng nhìn cô, cô gây thương tổn cho Phương Tử Huyền, hần còn chưa tìm cô tính sổ, cô lại tự động đưa đến cửa.

“Anh Hạo, em tới là để trình trọng nhận lỗi với anh.” Sau khi Tô San gây tổn thương cho Phương Tử Huyền, Đông Phương Hạo không để ý đến cô nữa, cô cảm thấy rất hối hận, cô biết trong tim Đông Phương Hạo chỉ yêu Phương Tử Huyền, cho nên lấy lui để tiến, chỉ cần Đông Phương Hạo để cho cô gọi một tiếng anh Hạo là cô cũng thấy vui rồi.

“Nói xin lỗi thì miễn, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi là được rồi.” Đông Phương Hạo mặc kệ cô, lạnh lùng xua đuổi cô.

“Anh Hạo, em thật sự là vô ý làm tổn thương chị Tử Huyền, em biết sai rồi, còn chuyện xảy ra trong hôn lễ của hai người, em thật xin lỗi. . .”

Nhìn thái độ vô cùng thành khẩn của Tô San, Đông Phương Hạo chợt nảy ra một kế, có lẽ là nên để cho Phương Tử Huyền ăn dấm, để cho cô hiểu lầm anh thật ở cùng nữ nhân khác, mới có thể kết thúc chiến tranh lạnh này.

Nghĩ tới đây Đông Phương Hạo gật đầu khẽ mỉm cười, “Muốn tôi tha thứ cho cô, trước hết cô phải giúp tôi một việc.”

“Việc gì?” Tô San nghiêm túc nhìn anh, bộ dáng có thể vì Đông Phương Hạo mà vào nơi nước sôi lửa bỏng.

Đông Phương Hạo ngoắc ngoắc ngón tay, Tô San tiến lên vài bước, khuôn mặt sát lại gần.

Thì thầm một hồi, trong mắt Tô San thoáng qua một tia giả hoạt, ngay sau đó lại lộ vẻ rầu rĩ, “Nhưng sao lại làm hại. . .”

“Cứ làm theo lời tôi là được rồi, đây là cơ hội duy nhất cho cô lập công chuộc tội.”

Thật không dễ dàng đợi được đến ngày kỷ niệm thành lập trường, ban ngày là học sinh biểu diễn, đến buổi tối là lễ mừng giáo viên-viên chức, ban giám đốc trường học vì muốn cảm ơn các giáo chức đã vất vả cần cù nỗ lực, đã tổ chức một buổi tiệc rượu chúc mừng.

Nhóm học sinh của Phương Tử Huyền biểu diễn múa dân tộc giành được giải nhất, cho nên buổi tối vẫn hằng hái cùng co tham gia tiệc rượu, chỉ là không ngờ Đông Phương Hạo cũng xuất hiện, mà bên cạnh anh ta lại là Tô San xinh đẹp động lòng người, người đã từng hại cô bị trẹo chân.

Phương Tử Huyền mặc một chiếc váy bó màu hồng, như một đóa hoa chớm nở tươi mát động lòng người.

Cô cố gắng tránh mặt Đông Phương Hạo, vì vậy cả buổi tối không ngừng né né tránh tránh ở trong đám người, nhưng tầm mắt lại luôn lơ đãng quét về phía Đông Phương Hạo.

Tô San mặc bộ lễ phục màu đen cắt may vừa với người, để lộ vóc dáng mỹ lệ, cô ấy đứng bên cạnh Đông Phương Hạo mời rượu mọi người xung quanh liên tiếp cạn chén, bọn họ giống như một cặp tình nhân.

Phương Tử Huyền có chút tức giận, dù gì vài ngày trước Đông Phương Hạo càn lấy lòng cô, hại cô cho là anh ta thật có thành ý, nhưng cô lại không thể tức giận anh, để thử thách thành ý của anh, cô cố làm vẻ lạnh lùng, thờ ơ với theo đuổi của anh, có trời mới biết cô khổ cực giả bộ bao nhiêu, bởi vì anh ta quá mạnh mẽ cũng quá mức dịu dàng.

Nhưng giờ phút này nhu tình của anh dường như đều dành cho Tô San con chim nhỏ nép bên cạnh người, thỉnh thoảng bọn họ lại cúi đầu thì thầm, chuyện trò vui vẻ, khiến người khác ghen chết thôi.

Phương Tử Huyền đứng cạnh một chậu hoa sen trong góc phòng tiệc, từng cánh từng cánh vạt hoa xuống, trên mặt hiện đầy oán khí nhìn chằm chằm Đông Phương Hạo và Tô San, chỉ thiếu mỗi vẽ vòng vòng nguyên rửa bọn họ thôi.

Chợt giày cao gót của Tô San như bị cái gì giẫm phải, trọng tâm không vững sắp ngã nhào, Đông Phương Hạo liền ôm lấy cô ấy, nhìn bọn họ tiếp xúc thân thể, bốn phía nổi lên mập mờ, Phương Tử Huyền cắn cắn môi.

“Đông Phương Hạo, anh xoay người đã có thể đối tốt với cô gái khác như vậy, bây giờ tôi nên cảm thấy may mắn vì ngày đó không gả cho anh, hay nên hối hận vì đã lãng phí bảy năm đợi chờ!” Phương Tử Huyền một mình lầm bầm lầu bầu.

Phủ lên khăn trải bàn thanh nhã một bàn đầy cánh hoa, tất cả đều là kiệt tác của cô, cô vội rút tay về, lại thấy Tô San đi giày cao gót cầm sâm banh mặt hả hê từng bước từng bước đi về phía mình.

Cô muốn chạy trốn, xoay người lại là góc chết, cô không có đường lui, khế cắn môi, đành phải quay đầu lại nghênh chiến địch.

“Cô cũng ở đây à, Hạo ở bên kia, sao không tới hợp mặt?” Âm thanh Tô San trong veo.

Đông Phương Hạo sẽ chọn Tô San diện mạo xuất chúng, gia thế tương đối cùng đến dự tiệc cũng không kỳ quái, hơn nữa cho tới bây giờ bên cạnh Đông Phương Hạo cũng không thiếu nữ nhân.

Tầm mắt Phương Tử Huyền nhìn lên, “Không cần, khó có được một lần cô thừa lúc vắng mà vào, tôi sẽ không cản trở các người bồi dưỡng tình cảm.”

“Nói gì vậy? Là cô không quý trọng anh Hạo, tôi mới có cơ hội, nói cho cùng tôi còn phải cảm ơn cô.” Tô San ngọt ngào cười cười một tiếng, “Chẳng qua nếu không có cô, chúng tôi đã sớm ở cùng một chỗ, không phải chờ tới bây giờ.”

“Không cần khách khí, dù thế nào thì bây giờ anh ta cũng là hàng đã qua sử dụng, cô chấp nhận điểm này, cứ dùng tự nhiên.” Phương Tử Huyền khoát khoát tay, dùng sức cố nặn ra vẻ tươi cười, không biết vì sao, bình thường cô không phải loại người hiểu thấu, nhưng giờ phút này đầu óc của nàng không chịu khống chế, nhất thời trở nên mạnh mẽ, dù trong lòng rất đau rất không cam lòng cũng không để ý.

“Thật sự thích một người sẽ không tính toán quá nhiều.” Mặt của Tô San tiến sát tai Phương Tử Huyền, “Mấy ngày nữa tôi sẽ cùng anh Hạo về Mỹ hoàn thành hôn lễ của chúng tôi, chị Tử Huyền sẽ chúc phúc chúng tôi chứ?”

Anh ấy lại muốn đi Mỹ? Nụ cười của Phương Tử Huyền trở nên cứng ngắc.

“Nhìn xem, chiếc nhẫn kim cương này đẹp không?” Tô San giơ ra ngón áp út quơ quơ trước mặt cô, trên mặt toát ra nụ cười hạnh phúc, “Là anh Hạo tặng cho tôi đây, đây vật đính ước của chúng tôi.”

“Không cần phải khoe khoang trước mặt tôi.” Trong mũi ngập tràn chua xót, Phương Tử Huyền biết mình đã thua trận, tâm trạng vô cùng đau khổ, có cảm giác hô hấp như ngừng lại, cô muốn tìm một góc lấy hơi.

“Không cần phải khoe khoang ư. . . , đây là cảm thấy mình thật hạnh phúc vô cùng hạnh phúc, cho nên không kiềm chế được muốn chia sẻ với chị, chị Tử Huyền, chị không mừng cho tôi sao?” Tô Huyền làm ra vẻ thất vọng nhìn cô.

“Tô San, qua đây chụp hình lưu niệm đi.” Âm thanh Đông Phương Hạo truyền đến, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía anh, anh mỉm cười nhìn Tô San, còn đối với Phương Tử Huyền lại giống như không nhìn thấy.

Cô muốn mất đi anh, anh cũng sẽ không bao giờ trở lại nữa. . . Phương Tử Huyền cố nén nước mắt, nhìn Tô San hạnh phúc chạy về phía bóng dáng quen thuộc mà xa lạ kia.

Từ nay về sau cô không thể không đem diện mạo của anh, nụ cười từ trong sinh mệnh hoàn toàn xóa đi, đã không còn chờ mong, cảm giác sức lực bị hút hoàn toàn khiến cô đau lòng một hồi, thì ra nếu một người còn ôm hi vọng, có thể đau cũng có thể hạnh phúc, ngược lại, một người chỉ còn lại tuyệt vọng thì gì cũng không có.

Giờ cô mới ý thức được bấy năm qua cô yêu anh nhiều bao nhiêu, bởi vì yêu anh, cô mới nguyện ý chờ đợi, cô mới có lý do khổ sở đợi chờ, nhưng tại sao cho tới bây giờ cô mới biết mình yêu anh nhiều bao nhiêu?

Trang thứ 30

Hết thấy đều đã quá muộn, không thuộc về mình, cho dù hai tay đã nắm nhiều bao nhiêu, cuối cùng vẫn sẽ mất đi, lần này cô thật sự bị vứt bỏ rồi.

Nhưng tại sao rõ ràng tính toán ở cùng người khác còn muốn theo đuổi cô, tỏ vẻ tha thứ? Hại cô vì anh mà động lòng, hại cô bởi vì không thể tin được mà thử thách anh, tại sao đã đi 99 bước tới gần hạnh phúc rồi, cũng không nguyện ý kiên trì thêm một bước, đi hết 100 bước ôm chặt hạnh phúc? Tại sao mặc cho hấn cưng chiều nữ nhân tới cùng cô điều vô dương oai, hại cô cảm thấy mình thật đáng thương thật tầm thường?

Ghê tởm Đông Phương Hạo, cô tuyệt đối không tha thứ cho anh ta! Cho tới bây giờ cô chưa từng là một người dễ dàng chịu thỏa hiệp.

Phương Tử Huyền nắm chặt tay thành quả đấm, mặt tức giận đi lên phía trước, người xung quanh chào hỏi cô cũng không để ý, cô đi tới trước mặt Đông Phương Hạo, kéo vạt áo vest của Đông Phương Hạo thật thô lỗ kéo ra bên ngoài hành lang phòng tiệc.

Tô San le lưỡi, biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ liền len lén rời khỏi hiện trường, để lại nhân vật chính tiếp tục nội dung vở kịch.

Phương Tử Huyền nhẹ nhàng đưa tay Đông Phương Hạo lên, hung hăng cắn một cái vào mu bàn tay anh, dùng sức phát tiết hận ý với anh, sau đó nâng lên đôi mắt đẫm lệ nhìn anh.

Lực của cô rất lớn, Đông Phương Hạo cảm thấy tay của mình rất đau, nhưng biết giờ phút này trái tim của anh so với mu bàn tay còn đau hơn nhiều, bởi tim anh cũng đau như cô vậy.

Nhìn ánh mắt ngân ngấn nước của Phương Tử Huyền, Đông Phương Hạo giấu đi đau đớn trong mắt, không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ nhìn Phương Tử Huyền trước mắt phát tiết.

“Tôi hận anh, cắn một cái này là để trả thù, sau này anh phải trông nom nữ nhân của anh cho tốt, đừng có tìm tôi khoe khoang, tôi cũng cố gắng không tìm anh quấy rầy, chúng ta không ai nợ ai nữa!” Phương Tử Huyền buông tay anh xoay người rời đi.

“Đừng đi.” Đông Phương Hạo kéo cô lại.

“Anh còn muốn gì nữa? Anh đã tính toán về Mỹ kết hôn. . .” Phương Tử Huyền nghẹn ngào nói không lên lời.

Nhìn cô rút cuộc cũng nổi giận với mình, Đông Phương Hạo rất vui vẻ.

Phương Tử Huyền tìm cách hất tay anh ra, xoay người ôm mặt muốn đi, Đông Phương Hạo lại một tay kéo cô lại, ôm thật chặt trong ngực, nu hôn của anh phủ lên môi cô, đem lấy cô nâng nê đẩy dựa vào tường.

Đôi mắt cô đắm lệ lơ mờ nhìn thấy lông mày của anh, mắt của anh, nhưng không cách nào nhìn thấu linh hồn của anh, trái tim của anh.

Lẽ nào anh đều chu toàn với nữ nhân vậy quanh anh như vậy sao? Cô dùng sức cắn khế, Đông Phương Hạo buông môi cô ra, lau nhe đi tơ máu trên môi, “Rất đau đấy!” Đông Phương Hạo cau mày.

“Nếu anh đã có người khác, tại sao còn muốn dây dưa với tôi?” Phương Tử Huyền cố gắng không để cho mình khóc.

“Chỉ là lừa em thôi.” Đông Phương Hạo nắm chặt hai tay cô, “Bởi vì anh sợ chúng ta có thể lại chiến tranh lạnh, cho nên mới bắt đắc dĩ ra ha sách này, bảo Tô San phối hợp với anh lừa em.”

“Cái người này sao anh phải nói thật với tôi? Anh cho rằng tôi sẽ tha thứ cho anh sao?” Phương Tử Huyền dùng sức đẩy anh ra.

“Nếu anh không làm vậy, anh sợ cả đời này em cũng không thềm để ý đến anh nữa.” Đông Phương Hạo dùng sức ôm sát cô, chỉ sợ vừa buông tay cô sẽ biến mất.

“Nhưng anh lừa em, anh thông đồng với nữ nhân khác lừa em, khiến cho em. . . Khiến cho em rất đau lòng, ô. . .” Phương Tử Huyền khóc òa lên, như một đứa trẻ bị thương.

“Xin lỗi, xin lỗi, thật xin lỗi. . . Anh thật sự không cố ý tổn thương em.” Đông Phương Hạo kéo cô vào ngực, trong lòng cũng rất đau.

“Còn nữa anh không nhận điện thoại của em lại để Tô San nhận, anh có biết em buồn nhiều lắm không?”
Phượng Tử Huyền nức nở trong lòng anh, đem tất cả uất ức bộc phát ra.

“Ngốc nghếch, thật xin lỗi, là tại anh, anh không nên dùng phương thức như vậy, biết rõ em rất nhạy cảm, cần bản chúng ta không có chuyện gì, buổi sáng hôm đó lúc em tới có phải thấy anh từ thang máy ra không? Bởi vì đêm đó anh làm thêm giờ suốt đêm, Tô San cầm bản thăm dò lên tìm anh, thấy em gọi tới không ngừng, anh chỉ nghĩ muốn dùng cô ấy để né tránh em, bởi vì anh cho rằng người em yêu là Chu Húc, cho nên muốn dùng sức đẩy em đi, chết tiệt! Anh vậy mà lại là một tên đại ngốc! Tử Huyền, em phải biết, anh chỉ yêu em!”

Nhìn thấy người mình yêu đau lòng như vậy, lời của Đông Phương Hạo có chút lộn xộn.

Phượng Tử Huyền ngược mắt nhìn vẻ mặt lo lắng của Đông Phương Hạo, hết thở mông lung đều trở nên sáng tỏ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi cô vừa giận vừa vội, “Thật ra thì em cũng có lỗi, em không nên chạy khỏi hôn lễ, khiến anh thất vọng như vậy, khổ sở như vậy, cũng tại em bốc đồng.”

“Nếu như nói ai sai, anh lại càng sai, anh không nên không nghe em giải thích, để em phải chịu đựng một mình nhiều như vậy, anh không nên đi gần cô gái khác như thế, cố ý chọc giận em, khiến cho em hiểu lầm, anh không nên dùng phương thức như vậy khiến em đau lòng.”

“Hao, đừng nói nữa, em yêu anh!” Phương Tử Huyền vươn cánh tay ôm cổ Đông Phương Hao.

“Tử Huyền, anh cũng yêu em, cực kỳ yêu em, anh không thể không có em.” Đông Phương Hạo ôm hông cô, tình nồng ý đậm nhìn cô gái trong lòng.

Hạnh phúc lảng lảng lan tràn.

Kiểm chân lên, Phương Tử Huyền chủ động hôn lên môi anh, cô quyết định, sẽ dùng tình yêu ngập tràn của cô trói chặt anh, về sau không bao giờ để anh rời xa mình nữa.

Nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của cô, Đông Phương Hạo cùng cô triển miên một hồi, cuối cùng ôm cô đến phòng khách lầu trên của khách sạn, vì đối phương không thể đợi được mà cởi bỏ quần áo, cho đến khi trên người cô chỉ còn lại nội y.

Phương Tử Huyền nhiệt tình leo lên trên người anh, ngồi trên bụng anh, cúi đầu điên cuồng hôn anh, đem tình cảm mấy ngày liên tiếp dồn nén phát tiết trên người anh, cô biết nếu ngày đó hôn lễ của bọn họ có thể thuận lợi hoàn thành, cũng không biết bọn họ đã làm bao nhiêu lần, tất nhiên là càng không thể đợi đến lúc này.

...

“Tối hôm nay anh thật mãnh liệt a.” Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi Đông Phương Hạo, Phương Tử Huyền nhẹ giọng đánh giá anh.

“Có muốn nữa không?” Bàn tay Đông Phương Hạo phủ trên xương quai xanh cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt nơi tình xảo ấy.

“Muốn, nhưng mà lần này đến lượt em cười trên người anh.” Phương Tử Huyền nghiêng người trèo lên hán, hai luồng mềm mại trước ngực buông xuống trước mặt anh nhẹ nhàng đung đưa.

Ôm cô nhìn xem cô muốn giở trò gì, Đông Phương Hạo cũng không có bất kỳ hành động nào, mặc cho cô càn quấy.

Nụ hôn của cô nhẹ nhàng mềm mại, rơi trên bụng anh, anh sắp không nhịn được nữa, cô lại một phen buông anh quay ra nằm về vị trí của mình: “Được rồi, chúng ta ngủ thôi.”

“Phương Tử Huyền, có phải em muốn ăn đòn không?” Đốt cháy dục hỏa trong hán, thế rồi cô nằm xuống như không có chuyện gì.

“Chúng ta đã làm bao nhiêu lần, mệt chết đi được.” Phương Tử Huyền cố nhịn cười nhìn trần nhà, tiếp tục nghe anh đại phát bực tức.

“Nhanh bò lên người anh tiếp tục đi!” Đông Phương Hạo ra lệnh cho cô.

“Anh cũng không phải không biết, em luôn luôn thích mềm không thích cứng.” Cô nghiêng người nằm trước ngực anh, nhắm mắt tinh nghịch, “Nếu muốn, làm nũng cầu xin em đi, em sẽ suy nghĩ một chút.”

Trang thứ 31

“Ngoan, chúng ta lại một lần nữa là được rồi.” Đông Phương Hạo ném ánh mắt cầu khẩn.

“Không có thành ý, em vẫn là đi ngủ tốt hơn.” Phương Tử Huyền lại ngã nằm trên giường, thoải mái híp mắt lại.

“Muốn ngủ, không dễ dàng như vậy.” Đông Phương Hạo cầm tay cô cố định trên đầu, bắt đầu gặm cắn vai cô.

Hồi cuối.

Một năm sau, tại biệt thự nằm ở ngoại ô, trong phòng ngủ ấm áp yên tĩnh, gió theo cửa sổ thổi vào, lay động hoa hồng bên rèm cửa sổ, đưa tới hương hoa nhàn nhạt.

Phương Tử Huyền ngồi trên ghế salon trong phòng ngủ, vẻ mặt tràn ngập tình thương của người mẹ nhìn đứa trẻ trắng trắng mập mập đang ôm trong lòng, cậu bé nghiêm túc uống sữa, thỉnh thoảng phát ra tiếng thỏa mãn.

Đông Phương Hạo nửa ngồi trước mặt vợ, khó nhìn lửa dục trong cơ thể, chờ con trai hán ngoan nhanh một chút trả lại vợ cho hán, nhưng đáng về đứa nhỏ rõ ràng là đối nghịch với hán, mắt to lông mi dày nghiêng nghiêng nhìn hán, một cái tay còn nhẹ nhàng che một bên ngực, không cho người khác chạm vào.

Nhìn hàng mi nét mày dài rũ xuống của vợ khéo mắt tràn đầy tình thương của người mẹ, thật sự hán rất muốn vuốt ve, nhưng con trai của họ. . . Tầm mắt Đông Phương Hạo nhìn đến đứa trẻ kết tinh tình yêu của họ, khuôn mặt nhỏ nhỏ đẹp như tranh vẽ, một đôi mắt to ngập nước có thần, được di truyền những cái

tốt nhất từ cha mẹ, tất nhiên tương lai cũng sẽ là cực phẩm tiểu mỹ nam khiến người ta nhưc đầu, hi vọng mỗi tình đầu của hắn tốt nhất không nên nảy sinh ở nhà trẻ.

Ánh mắt Đông Phương Hạo cứng chiều nhìn con trai, thiếu chút nữa quên mất mình đang chờ hắn nhanh nhanh trả bà xã lại cho mình sử dụng.

Tầm mắt bị kiềm hãm, hắn liếc thấy bộ ngực trắng như tuyết của bà xã càng ngày càng đầy đặn, bởi vì kiên trì nuôi con bằng sữa mẹ, nơi đó đầy đặn rất nhiều.

Chờ con trai của bọn họ bú xong đã là nửa giờ sau, Phương Tử Huyền đưa Bảo Bảo cho bảo mẫu chăm sóc, sau đó mỉm cười nhìn ông xã đang ngủ trên sofa như một đứa trẻ.

Cô là mối tình đầu của anh, nhớ lúc trước ngây ngô mếu nheo từ lúc thiếu niên đến giờ đã kết hôn một năm, suốt tám năm qua, cô không thể không tin tưởng vào nhân duyên sớm đã sắp đặt, nhưng việc tốt phải trải qua nhiều gian nan, rất nhiều việc đời cần khảo nghiệm.

Bây giờ con của bọn họ cũng đã hơn một tháng, nhưng ông xã của cô có lúc vẫn như một đứa trẻ lớn bình thường ghen tuông với con trai, nghĩ tới đây cô không nhịn được buồn cười.

Ngồi bên cạnh anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, ngắm nhìn dung nhan tuấn mỹ ấy, nụ cười hạnh phúc nở trên môi cô, bất tri bất giác có chút buồn ngủ, cô nghiêng người dựa vào bả vai anh cũng nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, cảm giác trước ngực lạnh lạnh, Phương Tử Huyền chợt mở to hai mắt, chỉ là nụ cười hạnh phúc rất nhanh hiện trên mặt cô.

“Hạo. . . Nhẹ một chút.” Phương Tử Huyền bị động tác thô lỗ của anh làm đau một chút, bàn tay cô khẽ vuốt ve khuôn mặt anh.

Phát hiện cô đã tỉnh, anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, “Em tỉnh rồi?”

“Vâng.” Phương Tử Huyền mỉm cười gật đầu một cái.

“Vừa rồi không đành lòng đánh thức em, nhưng bây giờ thật không đợi được nữa, anh nghĩ muốn em.” Đông Phương Hạo vừa nói vừa cởi áo mình xuống, lộ ra cơ ngực khỏe mạnh.

“Nhưng Bảo Bảo lúc nào cũng có thể tỉnh.” Phương Tử Huyền có một tia do dự, Bảo Bảo luôn thân thiết với cô, tỉnh dậy nhất định phải là cô ôm mới có thể không khóc không náo loạn.

“Tỉnh lại rồi nói được không?” Đông Phương Hạo không đợi cô gật đầu, ôm ngang cô đặt trên giường lớn.

“A, chờ một chút, sử dụng một biện pháp an toàn đi.” Phương Tử Huyền không muốn nhanh như vậy lại trải qua một lần đau khi sinh tiểu Bảo Bảo.

“Đừng!” Đông Phương Hạo vội vã hôn cô, đã nhìn một năm rồi, chính là giờ phút này anh muốn lấy được thỏa mãn từ vợ mình.

“Hạo, nhẹ chút, đau!”

“Xin lỗi, anh sẽ nhẹ một chút.”

Biết anh đã nhẫn nhịn quá lâu, Phương Tử Huyền nhìn đau ôm chặt anh, để cả người hoàn toàn giao cho anh.

Âm thanh trên giường vang lên theo quy luật, mập mờ nổi lên bốn phía, tiếng thở dốc đan vào thành một mảnh, thân thể hai người giao hòa chặt chẽ, đôi tay đan vào nhau, mặc cho hạnh phúc tùy ý tuôn chảy.

—Toàn thư hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-cu-yeu-dau>